

HARLEQUIN™

Романс™

23
3'93

ИЗДАДЕНА В НАД 100 СТРАНИ

НАШЕТО
СПЕЦИАЛНО
ПРЕДЛОЖЕНИЕ

Пени Джордан

НАКАЗАНИЕ ЦЕЛУВКА

ПЕНИ ДЖОРДАН НАКАЗАНИЕ ЦЕЛУВКА

Превод: Ваня Бъждарова

chitanka.info

Пени Джордан е родена в Престън, графство Ланкашър, Англия. Постоянно имала проблеми в училище, защото не можела да спре да мечтае по време на уроците; била страстна читателка на романи и тайно пишела.

Днес е най-популярната авторка на съвременни романи. Нейните книги веднага се превръщат в бестселъри в Англия, Съединените щати и по цял свят. В България „Арлекин“ издаде чудесния ѝ роман „Неугасваща страст“. Пени е омъжена и живее в красива къща от четиринадесети век в графство Чешър. През юни 1989 г. корпорация „Арлекин“ отпразнува своя 40-годишен юбилей, като в един и същи ден издаде романа на Пени Джордан „Наказание целувка“ в 100 страни на 19 езика и така влезе в книгата на рекордите „Гинес“. Издателство „Арлекин България“ ви предлага този прочут романс.

— Меги, защo се върна, кажи ми истината!

Топлият му дъх облъхна лицето ѝ и тя усети, че иска да я целуне.

— Моля те, Маркъс, недей! Сигурна съм, че ме мразиш... Знаем, искаш да ме накажеш за онова, което ти причиних, но...

— Щом всичко ти е ясно, защo не ме оставиш да те накажа? — прошепна той иронично.

Пръстите му се заровиха в косите ѝ и ги опънаха до болка. Бе невъзможно да се съпротивлява. Устните му се впиха в нейните в такава дива целувка, че ѝ бе трудно да повярва дали това, което се случва, е истина. Не сърцето ѝ, а тялото ѝ се опитваше да го отблъсне, треперецо от страх и изненада. Но Маркъс се вкопчи още по-силно в нея и прошепна обезумял:

— Спомняш ли си какво каза пред дядо си... Спомни си! Били сме любовници, прелъстил съм те и...

Спомените и отдавна стаените чувства я заляха и, отпуснала се безсилна като парцалена кукла в прегръдката му, Меги се остави да я покори. Той страстно я зацелува, докато не усети сълзи да парят нежните ѝ, наранени устни. Маркъс се опомни и се отдръпна, олюля се, блед и зашеметен, с блуждаещ поглед и сгърчено от болка лице.

— О, Меги...

— Ти всъщност не искаш да си отида, Маркъс! — осмели се да изрече истината тя. — Но ти обещавам, че ако още веднъж ме нападнеш по този начин, ще отида при Изабел и ще ѝ разкажа за какъв мъж има намерение да се омъжи!

ПЪРВА ГЛАВА

— Значи наистина ще го направиш?

— Едва ли имам някакъв избор след такова писмо — промърмори Меги.

Въпросното писмо лежеше върху масичката за кафе и бе написано със заоблен ученически почерк.

— Хмм — учуди се съквартирантката ѝ Лара, докато пиеше кафето си. — Само че, нали знаеш, на тази възраст момичетата са склонни да преувеличават. Сигурна ли си, че положението е така отчайващо, както тя го представя? Какво по-точно пише?

— Прочети го сама.

Меги стана и отиде до малката масичка. Лара я проследи със замислен поглед. Никога не бе преставала да я очарова, дори и сега, след като се познаваха от толкова години. В Меги имаше нещо покоряващо — сила, която не съзнаваше, че притежава, и топлота, която привличаше хората. А бе и красива — още едно предимство, с което съдбата я бе дарила. Когато се срещнаха за първи път преди близо десет години, Лара почувства завист към тази висока стройна червенокоска с млечнобяла кожа и загадъчни тъмнозелени очи. Меги излъчваше някаква тъга, която Лара инстинктивно усещаше, но никога не бе успяла да проникне отвъд нея. Тя притежаваше леко обагрена в меланхолия загадъчност и излъчването на човек отделил се от останалия свят в свое тайно и непристъпно място.

Меги взе писмото и ѝ го подаде. Лара го прочете на глас с вдигнати в леко учудване вежди.

— „Върни се бързо вкъщи. Случи се нещо ужасно. Имаме нужда от теб.“ Я, стига, Меги — възкликна тя с ирония. — Нали не го взимаш на сериозно? Ако наистина нещо не беше в ред, щяха да ти се обадят... Да ти позвънят по телефона...

— Не — отвърна Меги ядосано и обикновено мекият ѝ израз се смени с необичайна твърдост. Лара се изненада. Познаваха се, откакто Меги за пръв път дойде в Лондон и въпреки славата на червенокосите,

бе от най-спокойните и внимателни хора, които познаваше. Може би затова бе решила да стои настрана от агресивния и изтощителен свят на изкуството. Използваше таланта си да илюстрира книги и така си осигуряваше сносно съществуване.

— Някой все пак щеше да ти се обади — упорстваше Лара, — някой по-възрастен от семейството.

Опита да си припомни подробности, свързани със семейството на Меги, но не се сети за нищо. Всъщност допреди осем месеца, откакто бяха започнали да пристигат писмата със закръгления ученически почерк, Меги изобщо не бе имала никакъв контакт с роднините си.

Никога не говореше за тях. Единствено бе споменала, че родителите ѝ са починали и че е живяла някъде към шотландската граница, където баща ѝ преподавал в едно малко частно училище. След смъртта им бе отишла при дядо си и от нейното мълчание Лара се бе досетила, че отношенията им не са били никак добри. С идването си в Лондон, тя бе прекъснала всички връзки със семейството.

От мига, в който пристигна първото писмо, Меги се бе променила. Може би незабележимо за тези, които малко я познаваха, но за Лара промяната бе явна и това силно я заинтригува.

Какво се криеше в миналото на нейната приятелка? Защо я обземаше безпокойство всеки път, щом пристигнеше писмо? Защо с такова вълнение винаги отваряше пощата си и ужасно се боеше някой да не го забележи?

Откакто започнаха да пристигат писмата, Лара си даде сметка какво отличаваше Меги от останалите. Странно, но тя бе намерила убежище в самотата и отшелничеството. Страхуваше се да допусне когото и да било в живота си, макар в същото време да бе част от живота на другите.

Може би подобно поведение бе резултат от загубата на родителите ѝ. Шокът, който бе преживяла като дете, я бе направил болезнено чувствителна. Лара подозираше обаче, че има още нещо. При друга жена би приписала причината на някоя нещастна любов, но Меги бе само на седемнадесет години, когато пристигна в Лондон и винаги държеше всички свои познати мъже на разстояние.

— Ще трябва да замина — каза Меги, без да обръща внимание на думите на приятелката си и сбърчи чело. — Не зная колко време ще

отсъствам, Лара. Ще уредя нещата с изплащането на вноските по ипотеката, докато ме няма. Ще трябва да се свържа със своя агент...

Лара усети, че дълбоко в себе си нейната приятелка се радва на предстоящото завръщане у дома. Докато говореше, в очите ѝ се появи блясък, който до този момент не бе виждала и установи с изненада, че никога не е познавала Меги достатъчно добре. Истинската Меги се оказа по-различна от образа, който си бе създавала. Някакъв особен вид мимикрия...

— Знаеш ли... Приличаш на човек, когото току-що са помилвали.

Лицето на Меги моментално смени израза си. Тялото ѝ се изопна, сякаш очакваше удар. В очите ѝ нахлу паника и тя рязко каза:

— Не ставай смешна!

— Смешна? Меги, отдавна се познаваме, но почти не си споменавала за своето семейство. Чудя се, какво правиш тук в Лондон, след като явно искаш да бъдеш при тях.

Видя как Меги пребледня, сякаш щеше да припадне. Очите ѝ тревожно блуждаеха и Лара се изненада, че тя не направи никакъв опит да се защити, а само каза с треперещ глас:

— Трябва да замина... Сузи не би ми писала, ако нямаха нужда от мен.

Колкото и да искаше да попита кои бяха „те“. Лара потисна любопитството си. Усети, че Меги може да загуби самообладание — нещо твърде странно за жена, чиито спокойни маниери бяха част от нейната същност.

— Предполагам, че не знаеш колко време ще останеш там?

— Не — съгласи се Меги и нервно отметна кичур коса от лицето си. Имаше тънки фини пръсти, за които винаги ѝ бе завиждала.

— Трябва да кажеш на Джералд, че заминаваш — напомни ѝ тя.

Джералд беше последният от многото мъже, които кръжаха около Меги. Десет години по-възрастен от нея, светски и изтънчен човек, разведен, с двама сина, които учеха в колеж, с бивша съпруга, която даваше да се разбере, че разведена или не, ще продължи да живее същия разточителен живот, на който бе свикнала. Той имаше малка галерия за модерно изкуство, където Меги се бе запознала с него. Лара ги бе представила един на друг, след като Джералд бе проявил интерес към нейните работи.

Тяхната връзка, ако въобще отношенията им можеха да се нарекат така, бе продължила близо десет месеца. Срещаха се един-два пъти седмично. Според Лара Меги не изпитваше към Джералд нищо по-особено в сравнение, с който и да било от предишните ѝ приятели.

Около Меги винаги се навъртаха обожатели, но доколкото знаеше, тя не бе изпитвала дълбока емоционална привързаност към никого. Наистина и двете бяха на двадесет и седем, единствените на тази възраст в художественото училище, а нямаха никакви сериозни приятели. При Лара нещата бяха ясни. Тя имаше амбиции. Знаеше, че ще е трудно да ги осъществи и изобщо не мислеше да се обвързва със съпруг и евентуално със семейство. При Меги беше по-различно. Тя не споделяше нейните амбиции. Бе създадена за любов, въпреки че досега бе държала на разстояние всеки, който се опитваше да влезе в живота ѝ. Внимателно, без да ги засяга, тя успяваше да запази свободата си.

— Ще му звънна като стигна там — отвърна равнодушно Меги на забележката ѝ.

— Хрумна ми нещо по-добро. Защо не се обадиш, да разбереш какво точно се е случило, преди да заминеш?

Видя, че предложението ѝ не се хареса. Меги се мъчеше да измисли приемливо обяснение за отказ и тъй като в поведението ѝ имаше нещо, което те караше да бъдеш мил с нея, хвана се как тя самата се мъчи да намери начин да я извини.

— Може би ги няма?

— Да... да. Не, те са там, обаче... — Докато говореше така несвързано, Меги бе с гръб. — Да, права си. Трябва да позвъня.

Телефонът беше на масичката до канапето. Тя взе слушалката. „Сякаш ѝ пари“ — помисли Лара, като я гледаше как набира номера с треперещи пръсти. Явно Меги знаеше цифрите наизуст.

Докосна ръката ѝ и усети напрегнатите мускули под нежната кожа.

— Аз ще изляза — прошепна тя, но Меги поклати глава и се вкопчи в нея.

— Недей, моля те, остани!

Меги я прегърна и Лара се оказа точно до слушалката, за да чуе рязък мъжки глас да казва:

— Имението Девърил — нетърпелив и безцеремонен, но колкото и да бе неприятен, едва ли само това накара Меги неистово да

затрепери. Кръвта се отдръпна от лицето ѝ и тя тръшна слушалката. Тръпки я разтърсиха, а деликатните скули на лицето ѝ се изопнаха. Лара успя да се въздържи и каза само:

— Доста странен тип.

— Това е моят братовчед — заварения... Маркърс Ландърсби.

След това се свлече на канапето, зарови глава в ръцете си и тялото ѝ се разтърси от такива силни конвулсии, че Лара се уплаши за нея. Меги не беше с лабилна психика, дори обратното, но ето, че сега пред очите ѝ тя направо се тресеше. Лара бе сигурна, че причината за това необичайно състояние беше човекът с неприятния глас.

Маркърс Ландърсби... Опита да си представи как изглежда, но нищо не се получи. Остави Меги и отиде в кухнята. Сипа малко бренди в една чаша и ѝ я донесе. Тя отпи и потръпна. Очите ѝ издаваха безкрайно отчаяние. Вдигна глава и промълви:

— Много съжалявам!

— Бива си го твоя братовчед — отбеляза Лара, като видя, че Меги бавно възвръща цвета на лицето си. — Направо те смразява! Да не е нещо роднина на Дракула?

Меги, досега бледа, изведнъж се изчерви.

— Лара, не мога да говоря за това. Извинявай... Трябва да си приготвя багажа. Имам много път дотам, а искам да пристигна по светло.

Въпреки че бяха добри приятелки, Меги не ѝ се доверяваше напълно.

— Извинявай. Просто има неща... Има неща, за които не мога да говоря дори и пред такава добра приятелка като теб.

— Дай да ти помогна за багажа — предложи Лара, устоявайки на желанието да изкопчи поне нещо за това, което се бе случило в миналото между нея и братовчед ѝ.

— Благодаря.

Оставаха само още няколко мили. Десет години бяха минали, откакто бе напуснала тези места, но въпреки това тук нищо не бе се променило. Разбира се, сега се връщаше през лятото — най-красивият сезон в този край. През зимата хълмовете се покриваха със сняг и тогава малките селища оставаха изцяло откъснати от света. Беше

лесно да си представиш какво е ставало векове назад, когато тези злокобни гранични хълмове били обитавани от разбойнически банди — както шотландски, така и английски. Те взаимно се ограбвали и избивали, което често било съпровождано от вендета, продължаваща поколения наред.

В миналото нейният род бил един от най-прочутите разбойнически родове. В средата на осемнадесети век неочаквано се усмирили. Женитбата на един от рода за богата и красива наследница премахнала необходимостта от нечестивия им начин на живот.

Тя вече навлизаше в селото. Мина покрай малката църква с мрачно гробище в сянката на вековните дървета. Студени тръпки я полазиха при спомена за все още непотъмнелия надгробен камък на родителите ѝ. През годините бе привикнала да изключва от съзнанието си мъчителните спомени, но сега се развъълнува.

Прогонена от дома си, самотна и изтерзана до полуда от всичко, което ѝ се бе случило, неспособна да схване как така изведнъж животът ѝ се бе срутил, тя бе избягала в Лондон с отчаяната надежда да потъне в големия град, където никой не я познаваше. В колата бе топло, но тя трепереше и усещаше как изпада в паника. Защо се връщаше? Трябва да е полудяла. Да, тя наистина беше луда...

Почти бе решила да обърне колата назад, когато се сети за писмото на Сузи: „Върни се бързо у дома!“. Нима можеше да не откликне на този отчаян детски вопъл?

Когато ги напусна, Сузи бе на шест години, а Сара — само на четири. Това бяха двете деца от брака на вуйчо ѝ с майката на Маркърс — нейните братовчедки.

В завещанието дядо им бе поверил грижата за малолетните си внучки на Маркърс, както ѝ бе писала Сузи в едно писмо.

Говореше се, че има някаква прокоба, която тегне над рода Девърил. Обречен род, дори прокълнат — така казваха. Нима можеше да обвинява хората за тези приказки. Първо — смъртта на родителите ѝ при автомобилна катастрофа, скоро след това — смъртта на чичо ѝ и на майката на Маркърс, убити при бунт в Южна Африка — всичко това бе доказателство за думите на хората. Сега от целия им род бяха останали трима — тя, Сузи и Сара... И, разбира се, Маркърс. Но Маркърс не беше Девърил, въпреки че живееше в къщата им и се разпореждаше със земите. Докато тя... Тя бе прокудена от своя дом.

Сега правеше това, което се бе заклела никога да не прави. Връщаше се. Започна да трепери неудържимо. Стисна здраво кормилото, за да преодолее конвулсиите. Толкова много грешки... Толкова много разкаяние... Толкова много болка. Като си спомнеш за онова седемнадесетгодишно момиче и се върнеш назад през годините, единственото, което усещаше, бе ужаса от чудовищното нещо, което бе извършила. Не, не можеше да се сърди на Маркърс, че я застави да се махне.

Сега тя беше друг човек. Бе получила житейски урок и вече знаеше как да контролира импулсивните си влечения. Маркърс щеше да забележи промяната. Щеше да види, че тя...

Ужасена, зави рязко с мисълта да спре, докато не е късно, но за щастие бързо се овладя и продължи. Защо се връщаше? За да докаже на Маркърс, че се бе променила? Не... Разбира се, че не. Връщаше се заради писмото на Сузи. Онова, което бе изпитвала някога към него, бе умряло отдавна. Останали бяха само срамът и страданията, които бе понесла. Маркърс бе взривил приказния свят, който тя си бе създала. Нямахше дори капчица от онези трепетни чувства. Тя бе изпепелена жена, която външно отлично се владееше, но вътре в себе си бе така силно депресирана, че не можеше да се влюби в никого.

Това бе нейното наказание — цената, която трябваше да плати. Бе се научила да понася всичко с гордост и стоицизъм.

Когато се появеше нов мъж в живота ѝ, тя не можеше да изпита нищо, абсолютно нищо...

Какво толкова бе направила? Не искаше да мисли повече за това — тази история принадлежеше на миналото. И ако Маркърс се опиташе отново да я изгони, щеше да му припомни, че според условията на завещанието, дядо ѝ бе оставил част от имението Девърил на нея.

Пламъчетата в очите ѝ издаваха, че се откриваше възможност, за която бе мечтала от години. Нейните братовчедки имаха нужда от нея... Защо точно, още не знаеше. Но дори Маркърс да се подиграва и да я унижава, ако те наистина имаха нужда от нея, тя твърдо бе решила да им помогне.

Завръщането нямаше да мине незабелязано. Щеше да се наложи да понесе любопитството и одумките на местните хора, които я познаваха. Дългите и скучни години, прекарани далеч отук, я бяха

убедили, че нейната душа копнее за нещо, което само това място можеше да ѝ даде.

Тук бе намерила спокойствие след смъртта на своите родители, беше се привързала към имението, принадлежало на рода ѝ. Бе се привързала и към Маркърс, но избягваше да мисли за това. Не искаше да предизвиква отново съдбата. Под претекст да помогне на своите братовчедки, отдавна загнездилото се желание да получи опрощение, щеше да се сбъдне... Да се освободи от сенките на миналото и да продължи да живее, необезпокоявана от вината, от болката и обидата...

Но не, това не бе точно така. Бе открила за себе си начин да не съжалява за неща, които вече е извършила. Знаеше, че след като бе наранила Маркърс по толкова жесток начин, не можеше да става дума за никаква прошка. Хората трудно забравяха подобни неща.

И до днес, щом притвореше очи, си спомняше яростта в очите му. Дочуваше думите, които къртяха из къщата.

— Не! — извън себе си от гняв, бе изкрещял той. — В това няма нищо вярно!

И дядо ѝ, който през цялото време я гледаше в очите, бе разбрал, че лъже. Щеше да носи спомена за този поглед до края на живота си. Всяка унижителна дума, казана от Маркърс, бе напълно заслужена.

Облегна глава на кормилото и усети, че ѝ се гади. Силата на старите чувства я разтърси цялата. Трябваше да намери сили да потисне спомените, които я измъчваха и срещу които бе издигнала толкова бариери.

Последните десет години не бяха отишли напразно. Научи се да се бори и да запазва самообладание — резултат от тежките уроци, пред които я бе изправил животът. Трудни, но необходими уроци! Крайно мъчителни за едно седемнадесетгодишно момиче, което, преди да отиде в Лондон, не бе имало никакъв житейски опит.

Това, което определяше нейното поведение в първите години на изгнанието ѝ, бе чувството за вина. Докато се бореше с желанието да се върне вкъщи, тя се превърна в една независима и трезво разсъждаваща млада дама.

— Махай се! Напусни тази къща и никога не се връщай! — бе казал Маркърс и тя постъпи точно така. Потопи се в гъмжилото на лондонските улици, където никой не я познаваше.

Какво ли щеше да се случи, ако не бе срещнала Лара? Лара, която вече бе изживяла развода на родителите си и бе обиколила света със своя баща журналист. Запознаха се случайно в един от известните лондонски паркове, където Меги плачеше нещастна от самотата си. Тази същата Лара, която, като разбра, че и Меги ще учи в художественото училище, измоли баща си да ги издържа и двете.

Джон Филипс — баща ѝ, сега живееше в Мексико и рядко го виждаха, но Меги никога нямаше да забрави жеста му.

Във финансово отношение не му дължеше нищо. Бе му върнала и последното пени. Той ѝ позволи да го направи, защото знаеше, че това е от голямо значение за самата нея. Но тя имаше и други дългове. Най-големият от тях беше към Лара. Чувстваше се виновна, че не бе се доверила на приятелката си, но от самото начало беше решила, че никой няма да разбере за нейното безразсъдство и унижения. Защото, въпреки съзнанието, че върши нещо нередно, тя искрено бе вярвала, че Маркърс я обича...

Сега се връщаше по съвсем конкретен повод, а не заради гузната си съвест. Въпреки че ѝ липсваха двете малки братовчедки, тя самата никога не би направила опит да се свърже с тях. Сузи бе попаднала случайно на името ѝ върху корицата на една книга, илюстрирана от нея. Беше писала до издателството. Поддържаха връзка от осем месеца. Беше сигурна, че Маркърс не знае нищо за писмата.

Треската постепенно затихна и тя уморено подкара колата. С течение на времето тези пристъпи на страх и нервност бяха отзвучали. Бе свикнала да долавя симптомите им и вземаше предпазни мерки. Не бе за вярване, но тя не преживяваше вече така болезнено раздялата със семейството си дори по време на Коледа или други големи празници, когато всички роднини се събираха заедно.

Погледна се в огледалото на колата и забеляза, че вълнението още бе изписано на лицето ѝ. Трябваше да се спаси от тези натрапчиви спомени и да посрещне настоящето с повече спокойствие и кураж.

Какво ли я чакаше в Девърил? Какво ли означаваше това драматично писмо, с което Сузи я молеше да се върне? Едва ли братовчедка ѝ знаеше нещо за причините, принудили я да напусне дома.

Само трима души бяха присъствали тогава: тя, Маркърс и дядо ѝ. Дядо ѝ бе мъртъв. Винаги щеше да ѝ тежи, че не бе отишла на

погребението. Разбра за смъртта му благодарение на навика в онези години да купува „Бордър Лайф“ — лъскаво месечно списание, издавано в нейния край. Там бе поместено съобщение за смъртта на сър Чарлз Девърил. Там имаше още една покана — за нея:

„Меги, моля те, върни се!“.

Не се бе отзовала на тази молба, защото се страхуваше от срещата с Маркъс... Беше твърде горда и твърде наранена да признае дори и пред себе си колко много, много искаше да бъде с него.

Бяха й необходими години на безжалостно самобичуване, за да успее да изкорени този копнеж. Сега вече чувствата й бяха погребани. Онази юношеска страст бе умряла и пепелта бе разпръсната така грижливо, че нито един въглен да не може да се възпламени. Нейното връщане нямаше нищо общо с любовта, която някога бе изпитвала към Маркъс. Правеше това само заради братовчедките си, заради молбата им... За тяхно добро... Защото тя много добре знаеше, какви глупости могат да извършат момичетата на тази възраст. У дома! Ах, как я издаваше сърцето й! Само като си помислеше за каменния дом, брулен от ветровете векове...

Домът Девърил бе издигнат върху пролятата кръв на измамни въстаници, поне така се говореше. Сигурно беше вярно, че онзи Девърил, който го бе построил, не се е вслушал в съветите на своя разсъдлив тъст — англичанин да не се забърква в нищо и да стои настрана от бунтовете, които се бяха оказали пагубни за Стюартите. Каквито и да са били политическите пристрастия на нейния прародител, едно бе сигурно — той бе разбирал от строителство. Четириетажната сграда с каменни стени, върху които времето бе оставило своите следи, и до ден-днешен достолепно се изправяше пред света. Източната стена бе обрасла с бръшлян, който я предпазваше от режещите ветрове, които вилнееха откъм морето.

По времето на Регентството бе добавен един внушителен портал в класически английски стил. След това комарджийството бе погълнало останалата част от имуществото и викторианският предтеча се бе опитал да компенсира онова, което неговият зет бе пропилял, като благоразумно бе вложил пари в железниците.

През двете световни войни фамилните резерви се бяха изчерпали. Голяма част от земите бяха продадени. Бе останала само семейната ферма, дадена под аренда, и къщата със земята около нея.

Дядо ѝ не бе определил реда за унаследяване и бе оставил имението в общо владение на всичките си внуци.

Да, може би тя имаше повече законното право да нарича Девърил свой дом в сравнение с Маркърс, който живееше още там само благодарение на това, че бе определен за настойник и попечител на своите доведени сестри.

Нищо добро не чакаше имения като Девърил. Дори през своя кратък живот Меги бе видяла много такива да попадат в ръцете на търговци на недвижими имоти, защото собствениците им не издържаха финансово на бремето да ги поддържат.

Това нямаше да се случи с имението Девърил. Или поне докато Маркърс беше там. Дядо ѝ имаше доста разумно отношение към парите. Маркърс, каквито и недостатъци да имаше, бе човек на честта и дълга и нямаше да съсипе наследството!

Говореше се, че една циганка проклела семейството им. Била влюбена в наследника на Девърил, но той се оженил за някаква богата наследница и я изгонил. Във всяка по-стара фамилия имаше по една такава история.

Колата ѝ преваля последния хълм преди къщата. Стори ѝ се доста глупаво да се вживява във всички тези отдавнашни трагедии и да си мисли, че я засягат. Ако въобще имаше такова проклетие, то не би трябвало да засяга Маркърс, тъй като той не беше Девърил. Бе влязъл в тази къща благодарение на женитбата на майка му с чичо ѝ. Понякога на Меги ѝ минаваше през ум, че дядо ѝ много би искал Маркърс да е негов внук и да му стане единствен наследник.

Дядо ѝ бе получил първия си удар след вестта за смъртта на баща ѝ. Господи, какъв шок и каква болка бе изпитала самата тя, когато загуби родителите си, които обожаваше. Смъртта на единствения жив син го бе съсипала, след което Маркърс бе заместил за него целия свят.

Меги намали скоростта. Ето, това бе домът Девърил. От хълма се виждаше дворът, дебелите каменни стени, огрени от лятното слънце и паркът, запазил характерния английски стил, наложен през минали епохи. Оттук тя можеше да види дори лебедите, които плуваха в малкото езеро. Спомни си как един от синовете на фермера стреляше по красивите птици и тя, без да си дава сметка, че го прави, само за да я дразни, бе побягнала при Маркърс и го бе помолила да ги спаси.

Това се бе случило в първите дни след смъртта на родителите ѝ, когато имението Девърил, въпреки че ѝ бе познато от предишните посещения, все още не бе станало нейн дом... Тя се бе вкопчила в Маркърс, намирайки в негово лице единственото стабилно нещо в нейния нестабилен свят, а той внимателно и нежно ѝ бе позволил това.

В онези дни Маркърс бе много мил с нея, дори прекалено и тя бе откликнала на топлотата му с цялата си детска наивност и всеотдайност. Нямаше нищо чудно, че обожанието ѝ бе преминало в любов, или по-точно във влюбване от нейна страна. Те нямаха кръвно родство. Маркърс бе само десет години по-стар от нея, хубав и доста чувствен мъж, който със сигурност би могъл да отговори на покълващите чувства на едно срамежливо момиче. И така — къде се бе объркало всичко?

Как стана така, че сама се бе изгубила в измисления си свят? Как така бе повярвала, че той храни някакви чувства към нея и ще я чака да порасне, за да я пожелае истински?

В това бе грешката ѝ. Съзнателно бе излъгала за техните взаимоотношения, съзнателно бе опитала да насили нещата... Дори и сега не можеше да го проумее. Изпитваше болка, когато се опитваше да прецени собственото си поведение тогава. Направо се задушаваше. Мъчеше се да избяга от действителността. И от истината.

А истината бе... Истината бе, че тя, побъркана от ревност, съзнателно се бе опитала да унижи Маркърс. Поне така го бе приел и бе я обвинил открито в лъжа. Колко далече я бе отвела идиотската ѝ фантазия — да опровергава обвиненията му и да се кълне, че е сгрешила от наивност. Бе предприела такъв рискован ход, защото наистина не можеше да повярва, че се е сгодил за друга... Всъщност тя искаше да развали годежа им. Направо се ужасяваше колко глупаво бе било всичко... Беше осъзнала, че мечтите ѝ са обречени. В агонията от срам и яд дори бе отказала да се защити, слушайки гневната тирада на Маркърс. Сякаш това бе достатъчно, за да се покае. А после...

После тя се измъкна като крадец в нощта. Думите на Маркърс изгаряха сърцето ѝ като огън...

Уморено се вкопчи в кормилото. Не се ли бе научила, че закърнялото разкаяние е безсмислено? Отдавна бе установила склонността си към душевен мазохизъм... Отдавна бе осъзнала, че нищо не би могло да се поправи. Станалото — станало.

И досега Маркърс не бе се оженил. Тя знаеше това — Сузи й беше писала. Усети трърпка, когато го узна.

Пое по наклона и влезе през отворената порта.

Сърс завидно умение тя паркира колата в задния двор, застлан с каменни плочи. Този двор някога е бил пренаселен от слуги и коне — така й бе разказвал дядо й. Сега оборите бяха празни, нямаше ги расовите коне и ловджийските хъртки, нямаше ги и слугите. Госпожа Мартин, икономката от времето на дядо й, се бе пенсионирала и Меги не можеше да си представи как госпожа Несбит — знаеше името й от Сузи, ще може да я замести.

Отвори вратата на кухнята. Въртре нищо не бе се променило. Огромната старинна маса, купена от втора ръка, все още беше там. Когато идваше в къщата като момиче, едно от първите неща, които я бяха впечатлили, бе тази кухня с прекрасната й миризма. Втората жена на чичо й беше изкусна готвачка. Тя сама отглеждаше необходимите зеленчуци и подправки, береше ги в подходящия сезон, слагаше ги да се сушат в килера на кухнята и уханията им се носеха във въздуха.

Майка й я беше научила да готви, но леля й беше показала как да превърне обикновеното умение в изкуство.

Не усети познатите миризми, от тях нямаше и следа. Кухнята беше празна, в нея нямаше живот...

Отправи се надолу по тесния коридор и бутна вратата, която водеше към стаите на фамилията.

Безукорно полиран преди, сега паркетът изглеждаше замърсен. Меги се намръщи, когато съзря неподдържаната мебел в мрачното квадратно антре.

Можеше да избере, която и да било от шестте врати, но тя, без да се замисли, се насочи точно към една.

Прърстите й докоснаха студената месингова държка. Тежките махагонови врати бяха сложени по същото време, когато са правели портата в английски класически стил под влиянието на Робърт Адам. От опит знаеше, че макар и тежки, вратите се отваряха безшумно. Толкова добре бяха балансирани.

В началото помисли, че стаята е празна. Лърхаше същият студ и занемареност, както в антрето и кухнята. На времето това бе кабинетът на дядо й. Сега тук бе се настанил Маркърс.

От прозорците на тази стая се виждаха главната алея и целият парк. Имаше камина с мраморна рамка. Височината ѝ беше така преценена, че джентълменът, който разсъждава по някакъв проблем, да може да остави чашата си с портвайн отгоре. Етажерките от едната ѝ страна бяха от същия махагон като вратата. Викторианецът Девърил бе покрил стените със скъпа тъмнозелена дамаска и стаята изглеждала доста мрачна и внушителна. До камината имаше масивен люлеещ се стол. Огромното старинно бюро беше единствената друга мебел в тази стая. Тя пристъпи и изведнъж разбра, че на стола има човек, с гръб към нея. Един гипсиран крак бе качен на табуретката до бюрото.

Преди още да го види, тя вече знаеше кой седи там. Използва целия си кураж, за да преодолее желанието да се обърне и да избяга, докато все още можеше.

Но тъй като вече беше там и мъжът можеше да я забележи, тя пое дълбоко въздух, овладя възбудата си и тихо каза:

— Маркърс, здравей!

ВТОРА ГЛАВА

Толкова малко се бе променил. Тя го погледна и мислено се върна десет години назад. Имаше побелели кичури, но очите му си бяха същите — чисти, студено сиви, като Северното море. Лицето му излъчваше същата онази проникновеност, която те кара да мислиш, че пред теб е човек, от когото трудно можеш да скриеш нещо.

Имаше загар и изглеждаше физически добре, като изключим гипсираната му дясна ръка и глезена. Внушаваше страхопочитание и авторитет — онова съчетание от познание и интелигентност, което тутакси я накара отново да се почувства малко момиче.

Странно! Беше срещала толкова много преуспели хора, както мъже, така и жени — хора, на чиято среда Маркърс не принадлежеше. Но може би, защото все още бе в плен на своето детство, така тясно свързано с него, си бе внушила, че той притежава някаква тайнствена сила. Тя не губеше кураж пред други важни личности, но сега трепна пред тези студени, вторачени в нея, очи. Умишлено притвори клепачи и пропусна да види как лицето му потръпна.

В гласа му обаче не пролича никакво вълнение:

— Я, гледай! Какво правиш тук, Меги?

Тя пое дълбоко въздух, овладявайки чувствата си и отговори кротко:

— Сузи ми писа и ме помоли да дойда.

Забеляза как лицето му се напрегна от бързо нарастващ гняв и скулите му заиграха, въпреки опитите да се овладее.

В крайна сметка нещо се бе променило. Колко пъти преди се чувстваше объркана от способността му да прикрива истинските си чувства. Винаги бе усещала силата на желанието му, но като изключим онази нощ, в която си бе тръгнала, никога досега не бе го виждала да губи контрол над себе си.

Още нещо я вбесяваше в Маркърс — той винаги успяваше да държи другите на дистанция и с презрителна снизходителност да гледа на глупостта на останалите представители на човешкия род.

В Лондон бе срещала такива хора. Бяха си изработили същото умение, само че им липсваше изтънчената избирателност на Маркъс. Изглежда това бе защитна черупка срещу света, срещу евентуалните рани и болки, които можеха да им причинят. Тя дори бе успяла да усвои в някаква степен умението да се държи по подобен начин, но сега усещаше, че губи почва под краката си.

Като наблюдаваше гневната му реакция след нейното пристигане, ѝ стана ясно, че може би за първи път тя и той се срещаха при относително равни начала. Бяха изминали десет години, откакто онази девойка, изпълнена с благоговение и трепетни чувства, се сковаваше напълно в негово присъствие, особено когато съвсем бе хлътнала по него и изстрадваше тайно любовта си. Сега той не ѝ действаше по същия начин.

Да, нямаше го вече неудобството от разликата в годините. Бе останала враждебността и притеснението дали все още не ѝ е смъртно обиден. Не биваше да забравя, че и досега бе останал ерген. Дали причината се криеше в това, което тя бе сторила? Тази мисъл събуди отново спомена за стария ѝ грях.

— Кога се свързахте със Сузи? — хладно попита той, като се обърна, за да я вижда.

Това за момент събуди у нея злорадство, мислейки си, че и той веднъж се е притеснил. Тежкият гипс му пречеше да стане и тя бе в завидната позиция да го гледа отвисоко. Почувства се странно, тъй като бе свикнала той да се извисява над нея. Бе сравнително високо момиче, някъде около метър и шестдесет и пет, но винаги се стъписваше от неговия ръст. Може би поради уязвимостта на девойките и склонността им да се впечатляват от явното физическо превъзходство на мъжете — нещо, което Маркъс притежаваше в излишък, помисли си тя.

„Мъжествен“ може би не бе най-точното определение — в него имаше нещо повече, нещо властническо, на което не можеше да се противопостави. Това не бе само внушителен външен вид, а някакъв особен магнетизъм... Такъв тип мъжественост, на която никоя жена не можеше да устои.

По времето, когато дойде да живее в Девърил, той имаше доста връзки. Срещаше се с различни момичета и ги сменяше всеки месец. Но в живота му нямаше сериозна приятелка. Половин дузина

момичета наобикаляха къщата по най-различни поводи, когато беше там. Дори и на нея ѝ беше ясно, че тези отношения са мимолетни и целят да задоволят мъжкото му тщеславие.

Веднъж ѝ каза, че няма да се ожени, докато не открие жената, с която би желал да прекара живота си, а тя, петнадесетгодишна и вече безнадеждно влюбена в него, затаи дъх. Ако той все още не бе открил жената, то тогава би имала време да порасне и да му докаже, че тази жена може да бъде само тя. От този миг се молеше пламенно всяка нощ, дано той не срещне друга, за да има време да порасне.

Рожденият ѝ ден бе през юли и една година преди да завърши училище реши, че моментът наистина е дошъл и Маркъс вече я възприема като млада дама.

Той и дядо ѝ бяха организирали тържество по случай седемнадесетия ѝ рожден ден. Дядо ѝ бе подарил част от бижутата, останали от нейната майка: огърлица от перли, обеци с диаманти и някои други скъпоценности, подарявани от нейния баща на майка ѝ — семейни реликви от поколения наред.

Като по-малък син, баща ѝ знаеше, че има някакъв дял от къщата и че тя ще бъде наследена от по-големия му брат, но това никога не го тревожеше. Обичаше преподавателските си занимания, обичаше своя тих, спокоен начин на живот и малкото си семейство, а неговият баща, като мъдър и грижовен родител, бе подсигурил така нещата, че между синовете да не се появи съперничество. Бе разрешил и на двамата да направят подаръци на съпругите си от фамилните скъпоценности.

За рождения си ден Меги получи една трогателно нежна брошка — панделка във викториански стил с диаманти и перли. Когато напусна, тя остави всичко в къщата — както брошката, така и обещите, които Маркъс ѝ беше дал. Бе разбрала, че той не я обича, че за него тя е просто едно особено дете... Дете, което той не понася и не иска да вижда. Гневният камшик на отровните думи бе съсипал крехката ѝ душа и тя бе осъзнала, че повече не може да живее под един покрив с него.

След като гневът му бе стихнал, той бе попитал с горчивина:

— Добре, защо? Кажи ми — защо го направи?

Бе извърнала глава, решена да мълчи, изненадана и вцепенена от всичко, което бе направила, за да спечели любовта му.

— По-добре си върви! — й бе казал тихо той. — Преди да съм направил нещо, за което ще съжалявам!

И тогава, докато вървеше към вратата, унижена от гневните му думи, той бе добавил сурово:

— За теб това няма значение, нали? Изобщо не те интересува!

Тя бе понечила да отговори, като се опитваше да овладее нервните си конвулсии:

— Ще се промени ли нещо, ако ти кажа, че ме засяга?

Той се бе вторачил в нея, гледайки я един безкраен миг.

— Не... Мисля, че не. Бих искал никога повече да не се появяваш в моя живот. Не искам да те виждам! Никога вече! — бе добавил със злоба и тя бе разбрала, докато лежеше будна и смазана от шока, че за нея има само един път.

Един от тях двамата трябваше да напусне и това едва ли щеше да бъде Маркъс, защото беше необходим на дядо й.

В действителност тя имаше много по-голямо право да притежава имението Девърил, отколкото Маркъс. Още от самото начало, когато бе дошла да живее тук, тя бе възприела Маркъс като неразделна част от къщата. А и той изглежда й бе посветил времето и усилията си.

Смяташе, че не си заслужава да съжалява за това и да се чувства ощетен, щом той бе поел всичко в свои ръце...

Бе го превъзмогнала, но какво от това, помисли си тя мрачно, отказвайки да си спомни усещането след целувката му по случай нейния седемнадесети рожден ден... Това беше нейната първа целувка или поне така си бе въобразила тогава. Едно доста мимолетно преживяване, поне от гледна точка на сегашния й опит... И сега, ако затвореше очи, тя можеше да изпита същото след онова леко докосване на устните им. Вълнението я връхлетя с такава сила, че сърцето й за миг спря. Тогава бе имала достатъчно време, за да усети напрежението на устните му и да разбере триумфално, че той я желае. Толкова за безразсъдството на младостта.

— Попитах те откога си пишете със Сузи?

Тя кокетно вдигна рамене и каза разсеяно:

— Не знам точно. Има ли значение? От доста време. Явно достатъчно дълго, за да почувства, че може да ми се довери — отбеляза тя с деликатна резервираност, наблюдавайки как по скулите

му избива червенина, докато му отговаряше. — Между другото, къде е тя? — попита уж случайно, сякаш не забелязала гнева му.

— Излезе с една приятелка. Какво по-точно ти е писала Сузи? Какво те е накарало да хукнеш насам? Каж ми, Меги? Това е просто чудо! Спомням си, че когато почина дядо ти, аз пуснах съобщения във всички по-големи вестници и списания с молба да се върнеш.

— Тогава беше друго! Дядо си бе отишъл и нямаше да ме види. Вече нямаше смисъл — добави тя, като неволно се издаде, че е видяла съобщението. — Просто нямаше как да дойда... Но това е друго...

„Аз съм друга!“, прииска ѝ се да добави, но се въздържа, защото бе логично да я попита в какъв точно смисъл се е променила. И тя трябваше да признае, че едва сега, след десет години, се чувства достатъчно силна след преживените страдания и унижения, чийто свидетел е бил дядо ѝ.

— Ти все още не си ми отговорила на въпроса. С какво успя Сузи да те накара да дойдеш?

— Позволи ми да го запазя в тайна. А къде е госпожа Несбит?

Преди той да каже нещо, вратата се блъсна рязко и една екстравагантна брюнетка нахлу в стаята. Беше по-възрастна от Меги и се отличаваше с гланцирана перфектност, която предполагаше умение да се държи в обществото и отлично да се възползва от своя чар.

Беше най-малкото странно от нейна страна, да проявява такава мигновена и силна неприязън към една непозната. Меги обикновено се разбираше добре с другите жени, обичаше женска компания и непринудени разговори, но тази жена... Вероятно бе предизвикала по някакъв начин враждебността ѝ.

— Как е днес клетият ми годеник? Маркълс, скъпи, на кого е тази кола отвън? Само не ми казвай, че си намерил човек, който ще поеме работата на госпожа Несбит. Мисля, че няма да се задържи повече от последната кандидатка. Ти наистина трябва да се научиш да не прибързваш и ако...

— Извинявай, Изабел, но... Не става дума за икономка.

— Хм. — Тя се обърна към Меги и се вторачи в нея студено, като отпусна ръка на рамото на Маркълс.

— Тогава за какво? — Тя деликатно спря. Веждите ѝ се повдигнаха и устните се свиха в нервна гримаса.

— Това е моята братовчедка. Меги Девърил. Предполагам все още Девърил? — неочаквано попита той.

Този въпрос я свари неподготвена. Наистина ли смяташе, че тя би могла да се ожени след... Внезапно усети, че почвата под краката ѝ предателски се разклати, но се съвзе навреме. Но, разбира се, съвсем нормално беше Маркърс да си помисли, че се е омъжила... Така, както бе напълно нормално той да е сгоден.

Сгоден! Отново я сграбчи болезненото чувство, което би трябвало да принадлежи на миналото...

— Да, мисля, че си спомням за вас — каза Изабел, като присви очи. — Вие сте тази, която си е тръгнала оттук съвсем ненадейно, нали? Знаеш ли, скъпи, никога не си ми разказвал докрай тази история. И какво, фамилните духове се завръщат? — прикова тя погледа си върху Меги и добави с насмешка: — Въпреки че, когато едно девойче напусне дома си така неочаквано, причината да се върне отново би могла да бъде само една, нали?

Настана напрегнато мълчание, когато нейното „нали“ съвпадна с думите на Маркърс: „Достатъчно, Изабел!“.

— Има доста причини, които могат да накарат едно младо момиче да напусне дома си и те нямат нищо общо с твоето подозрение. В случая с Меги беше...

— Исках да постъпя в художественото училище в Лондон, докато моят дядо беше избрал един колеж в Ню Йорк — излъга Меги, като се намеси ловко в разговора.

Тя нямаше никаква представа какво бе намислил да каже Маркърс, но ако бе решил да разкрие нейния грях пред годеницата си, би могъл поне да не го прави в нейно присъствие.

— Никой не се грижи за къщата сега, така ли? — предизвикателно смени темата тя.

— Не, временно... — оправда се Маркърс.

— О, милият! Това ли те притеснява? За това ли си така възбуден? — изгука с гадно мазен глас Изабел. — Не се безпокой! Татко каза, че скоро ще можеш да махнеш гипса.

Маркърс изръмжа с раздразнение, а Меги трудно се въздържа да не се усмихне.

Колко уязвим бе той сега — с разрошена коса, с обърквана душа... Усети как я обзема чувство на облекчение, долавяйки

вътрешното му напрежение. Ето, че нямаше от какво да се страхува. Маркъс беше сгоден и щеше да се жени, а и тя вече не бе дете, което живее единствено в своя свят от мечти. Сенките, които я бяха преследвали толкова дълго, не изглеждаха вече така застрашителни.

— Какво толкова смешно има? — предизвикателно я попита Маркъс, давайки ѝ да разбере, че не е толкова безпомощен, колкото изглежда.

Можеше да не харесва годеницата му, но със сигурност не ѝ завиждаше за усилията, необходими да го утешат. Тя се вбеси от това как Изабел нежно му каза:

— Какво има, Маркъс? Да не си паднал пак от някой от расовите си коне?

Усети, че атмосферата започва да става непоносима. Меги чувстваше присъствието му с такъв мъчителен трепет и изпадна изцяло под негова власт до такава степен, че го видя отново в мечтите си... Изабел каза нещо и разруши очарованието, но я спаси от самата нея. Трепереше от вълнение и Изабел не пропусна да го забележи, като подхвърли с подигравателна загриженост:

— Ох, скъпи Маркъс, на Меги ѝ е студено! Ами, разбира се, нали живеете в Лондон! Аз наистина ви завиждам! — И тя направи чаровна гримаса. — Аз поддържах старите си връзки с приятелите от колежа, но сега татко има нужда от мен в хирургията и... просто нямам възможност, а и Маркъс не може без мен, нали скъпи? Временно ли ще погостувате? — добави тя с видимо безразличие, но Меги не се заблуди и усети, че нейното присъствие бе разтревожило тази жена.

— Не знам още дали ще остана — каза спокойно Меги. — Зависи.

— От какво? — троснато попита Маркъс.

Малко по-късно щеше да анализира болката, която я прониза, доловила явното му желание да се отърве от нея. Трябваше да мобилизира цялото си самообладание, за да може да се държи спокойно.

— Зависи от това, как се чувства Сузи.

— Сузи ти е писала? — Изабел се обърна към нея и изражението ѝ стана жлъчно. — О, Маркъс, това дете наистина си позволява твърде много! Казвам ти, продължавам да твърдя, че и двете деца трябва да отидат в пансион. Ще видиш колко добре ще им се отрази, скъпи. — И

като видя, че той се намръщи, добави с ласкателен тон: — И на нас, като се оженим. Между другото, като си отиде госпожа Несбит, каква друга алтернатива имаш, особено сега, когато не можеш да се движиш? Искам да кажа, че е много добре, дето разчиташ на приятелите си да ги водят и взимат от училище, обаче... Знаеш, че би било удоволствие за мен да ти помагам, но нали татко ме е ангажирал, а пък и, честно казано, скъпи, децата започват мъничко да се разхайтват. Уверявам те, че няколко години в пансион ще им се отразят добре и ще възпитат у тях много добродетели, а и ние ще имаме необходимата свобода. Колко жалко, че не можем още през юни да придвижим нещата около сватбата. Знаеш, че мама си е наумила да се венчаем точно през юни, а пък татко има нужда от мен в отделението точно тогава.

Тя явно го е мислила отдавна, тъй като единствената ѝ цел бе да го убеди да прати момичетата в пансион, помисли си Меги с насмешка. Познаваше много такива жени, егоистични, обзети единствено от мисълта за собственото си спокойствие, абсолютно безчувствени, изградили си образа на крехка безпомощност, докато в действителност бяха по-твърди от диамантите, които носеха.

— Знаеш, че няма да можеш да се справиш с тях. Ще са ти нужни най-малко три месеца, за да почнеш да стъпваш на крака си — засмя се тя неловко. — Чувствам се толкова виновна за това, което ти се случи.

— Едва ли имаш някаква вина, че конят се бе отвързал — прекъсна я Маркъс мрачно.

Меги, която много добре знаеше, че Маркъс язди отлично, се учуди какво толкова може да отвлече вниманието му, че конят да го изхвърли и да си счупи рамото и крака.

— Ами това си е твой проблем, след като си толкова добронамерен, само че аз отлично си давам сметка за всички трудности, които ти създава това принудително обездвижване. Как върви бизнесът?

— Засега моят партньор поема нещата, а пък аз работя с документите. Секретарката ми се съгласи да идва тук три пъти седмично, така че ще задържим нивото.

— Тя е цяло съкровище! — изгука Изабел, но Маркъс забеляза издайническото присвиване на студените ѝ сини очи. — Ако ми

разрешиш да те предупредя, скъпи... Съпругът ѝ е доста далече и аз допускам, че тя е малко влюбена в теб. Не е трудно да ѝ мине някоя греховна мисъл. Виж там нещата преди да... — Тя пусна една кисела усмивчица към Меги и добави язвително: — Сигурна съм, че и Меги ще се съгласи с мен. Искам да кажа, че жените на тази възраст могат да бъдат доста напористи. Имам предвид, чели сме не един роман за това, как някоя служителка обърква живота на шефа си със своята настояща свръхсексуалност.

— Изабел! — остро я прекъсна Маркълс, само че Меги нямаше нужда от това. В крайна сметка Изабел казваше една истина.

— О, всичко е наред. Няма нищо, Маркълс — студено каза Меги. — Напълно съм съгласна с Изабел. Момичетата на тази възраст могат да бъдат много опасни, ако се увлекат по някого. За щастие голяма част от нас преминаваме през пубертета без фатални последици. Нормално е и вие двамата да искате да сте сами, след като се ожените — добави замислено. — Ще се кача горе, да си разопаковам багажа. Ще се нанесе в моята стая. Тя свободна ли е?

Прочете по лицето на Маркълс, че не бе очаквал такъв въпрос, а и беше изненадан от решителността ѝ да остане. Е добре, нека се учудва! Всичко, което чу до преди малко в тази стая, потвърди чувството ѝ, че Сузи неслучайно я бе призовала на помощ. Явно бе, че разговорът за пансиона не се подхващаше за пръв път. Гувернантката, която се грижеше за тях по онова време, бе проявила майчинско чувство към Сузи и Сара, а Маркълс бе поел ролята на техен баща.

След смъртта на родителите си Меги бе имала щастието да опознае Рут, майката на Маркълс. Първия път тя се бе омъжила твърде млада, а когато се родил Маркълс, тя била на не повече от осемнадесет години.

Както всички разправяха, че била много влюбена в своя по-възрастен съпруг, майор от армията, който бил убит по време на бойна акция. Тогава Маркълс бил десетгодишен. В крайна сметка всичките тези години, през които живели сами, и после нейният втори брак сигурно са му попречили да се приспособи напълно, особено след като се родили и двете момиченца. Той вече е бил доста голям, когато се появила Сузи. Меги се питаше дали не бе имало някаква ревност. Във всеки случай никога не бе забелязала подобна проява от негова страна.

В онези дни, след втория брак на чичо ѝ, тя и родителите ѝ бяха редки посетители в имението, а пък самият Маркърс учеше в университет. След смъртта на родителите си, тя опозна по-отблизо чичо си и неговото семейство. Със сигурност си спомняше, че не бе забелязала никаква отчужденост в държанието на Маркърс към двете му сестри, дори напротив, за тях той бе грижовния по-голям брат. А за нея, той бе само роднина в началото, но постепенно се бе привързала, усещайки инстинктивно в негово лице човека, на когото може да разчита... Някой, който няма да я изостави... Някой, който ще се грижи за нея и ще я закриля. Господи, ако нещата си бяха останали така и бе продължила да го смята за по-големия братовчед, без да усеща в него мъжа...

Дори сега изпитваше неудобство, като си спомнеше за момичешките си фантазии. Бе успяла да ги изтика на заден план в съзнанието си, но сега лукавите приказки на Изабел ги бяха възкресли. Фантазиите, които бяха довели до пълна разруха на нейния малък свят! Мечти, чиито следи и досега не бяха избледнели напълно. Мечти, които ѝ бяха причинили толкова терзания и ужасното усещане за вина... И не само на нея... Маркърс също бе пострадал и тя никога нямаше да си го прости.

Дали Изабел знаеше, че той е бил сгоден някога. Меги не бе пожелала да узнае името на тогавашната си съперница... Не би могла да го понесе и може би затова бе избягвала подобен разговор. Винаги бе усещала, че той обича нея и не допускаше, че е могъл да се сгоди за друга и да я нарани толкова жестоко.

ТРЕТА ГЛАВА

Когато Меги осиротя, майката на Маркърс избра за нея тази спалня на първия етаж, която гледаше към парка.

Меги отвори вратата и застана на прага. С носталгия осъзна колко много ѝ бе липсвало всичко и колко спомени се таяха тук. Тогава, с притъпени от скръб чувства, тя не бе забелязала мекия блясък на старинния креват с балдахин, нито лукса на завесите с китайски мотиви в стил, характерен за началото на деветнадесети век. Сега по паркета и по стария гардероб имаше слой прах, но бе достатъчно да затвори очи и да възстанови с удивителна точност деня, в който за първи път бе видяла всичко тук.

Сега, връщайки се мислено назад, тя си спомни с възхищение за майката на Маркърс, за усилията, които бе положила, за да обзаведе тази стая специално за нея. Тогава току-що полираните мебели светеха и всичко бе пропито с остра миризма, смесвайки се с едва доловимото ухание на сушени листа от рози, което се носеше из цялата къща. Всичко трептеше от чистота и пленяваше погледа.

Лея ѝ бе помогнала да се нанесе в стаята, обяснявайки ѝ спокойно и внимателно, както само тя умееше, всичко, за което я попиташе. Беше ѝ показала банята, която можеше да използва долу на полуетажа. После тактично я бе оставила насаме с новата обстановка, която я заобикаляше.

Внезапно се почувства ужасно самотна. Тъгуваше за отдавна починалата си нежна и добра лея. Толкова малко я познаваше, толкова малко неща си бяха казали, а в действителност я бе обичала. Не бе оценила достатъчно това, което тя... Целият този уют и изисканост, които бе създала за нея тогава, бяха за Меги нещо, на което не бе отдала особено значение. Изведнъж си даде сметка, че всичко това невъзвратно си бе отишло, че нейните две дъщери и сина ѝ са така жестоко лишени от обич, нежност и близки хора.

Меги погледна овехтелия килим и се приближи до прозореца. Неясните очертания на пейзажа отвън я накараха да се просълзи.

Чувствата ѝ бяха по-силни от волята.

Не бе очаквала, че ще се разчувства така. Може би затова я обзе натрапчивата мисъл, че е длъжна да разбере в какво се заключава безпокойството на Сузи и да оправи нещата, доколкото би могла.

Очакваше, че най-вероятно проблемът е свързан с тяхното предстоящо изпращане в пансиона. Разбираше защо това толкова много потиска братовчедките ѝ и бе готова да застане на тяхна страна.

Сложи пътната си чанта на леглото, отвори я и отключи вратите на стария гардероб. За нейна изненада там все още висяха закачени дрехите ѝ от онова време и при тази гледка по гърба ѝ полазиха тръпки.

Роклята, с която бе облечена на своя седемнадесети рожден ден, висеше в найлонов калъф.

Посегна към нея, докосна я нерешително, но си спомни, че трябва да си довърши илюстрациите и прогони духовете от миналото. Извади скицника, който носеше навсякъде и след минути работата така я погълна, че забрави за всичко останало и дори не забеляза, когато вратата на спалнята се отвори.

— Значи ти си още тук! Какво...

Гласът на Маркърс я стресна дотолкова, че тя рязко натисна молива и графитът се счупи. Не бе очаквала да се осмели да наруши уединението ѝ. Дори напротив, смяташе, че ще се държи на разстояние и затова се почувства така неспокойна в негово присъствие.

Той провокираше спомените, това бе, което я тревожеше. Навремето тя би приела с радост всяко негово идване...

Само да обърнеш глава и спомените от детството ѝ я връхлитаха. Виждаше се как моли Маркърс да остане още малко, само още малко, само докато заспи...

Това бе през първите ѝ дни в тази къща... Тогава, когато нейните нощи бяха смуцавани от кошмари, които само Маркърс можеше да прогони.

Колко често бе сядал на фотьойла под прозореца в отговор на нейната молба и я бе успокоявал, създавайки помежду им такава близост, която той, със своята зрялост, би могъл да предположи до какви катастрофални последици може да доведе в още неукрепналата психика на едно младо и романтично момиче.

— Какво всъщност правиш? — Остротата на гласа му изличи спомените и я върна на земята.

Можеха да бъдат близки някога, но онези дни си бяха отишли безвъзвратно, разрушени от нейното собствено безразсъдство, от наивността, от лъжите, от нейната любов и ревност.

— Изкарвам си прехраната — каза тя притеснено и пъкна ръка под възглавницата, за да скрие издайническото треперене.

Преди той да отмести поглед от нея, Меги забеляза учудването в очите му и за момент изпита задоволство, че за втори път го свари неподготвен.

— Да не би да си станала художничка?

Спомни си, че в онези ранни години той бе насърчавал нейния интерес към изкуството и първите ѝ опити да рисува. Може би не е бил убеден, че притежава талант и затова сега се учудваше.

— Нещо такова — промълви тя, като се стремеше да не проличи колко я е заболяло от съмнението в гласа му. Още преди години бе разбрала, че има дарба на много добър имитатор. Тогава окончателно бе избрала илюстрацията за своя бъдеща професия.

— Аз съм само илюстратор на книги.

Стори ѝ се забавно да му разкаже как точно я бе открила Сузи, но разумът я възпря.

— Защо не се върна никога повече у дома?

Въпросът дойде неочаквано. Сам знаеше защо.

— Може би, защото не съм изпитала нужда да го направя. Сега момичетата имат нужда от мен и... Те кога ще се върнат?

— Скоро. Слушай, всъщност Сузи очаква ли те?

— Тя ме помоли да ѝ помогна — отвърна уклончиво Меги.

— И това беше толкова важно, че ти заряза всичко и дотича чак дотук? А какво каза на този, с който живееш в момента? Той...

— Няма такъв! — прекъсна го тя. Лицето ѝ пламна и очите ѝ заблестяха. — Ти наистина ли мислиш, че аз, след като... — Видя, как той я гледа и рязко спря, дала си сметка, че се е издала. — Дори и да имаше, аз съм свободен човек и притежавам абсолютното право сама да определям действията си.

— Така ли мислиш? Предпочиташ свободата пред брачния затвор? Предпочиташ любовник пред съпруг?

Той наблюдаваше тънките ѝ пръсти. По тялото ѝ премина топла смущаваща вълна.

— Това, че ти си предпочел да се ожениш, не значи, че всички трябва да те последват. Маркър! Всъщност забравих да те поздравя — добави тя, като се обърна с гръб и заприбира моливите си. Всъщност отчаяно се мъчеше да намери точно този тон, който да изразява непреднамерено безразличие: — Сигурна съм, че ще бъдете много щастливи. Значи ще се ожените следващата година? Жалко, че не можете да изтеглите датата по-рано. Дали не греша като мисля, че Изабел иска преди това да изпрати момичетата в пансион? Разбрах, че вие двамата възнамерявате да живеете тук.

Чак сега се обърна да го погледне и забеляза силния гняв в очите му. Той се чувстваше неудобно от въпросите ѝ. Смяташе, че е напълно свободна да му задава всякакви, както и той на нея.

— Защо питаш?

Тя леко повдигна рамене и прехапа долната си устна, преди да се усмихне.

— Ами, виж. Дядо ни остави тази къща като наследство на нас трите — Сузи, Сара и аз, нали? — попита тя, като съзнателно наблягаше на думичката нас, което явно изключваше него.

— Какво, опитваш се да ме обвиняваш в присвояване на наследство, така, за всеки случай? — язвително отбеляза той и я изненада с прямотата на своя въпрос. Светлината минаваше косо през прозорците и подчертаваше изпъкналите му скули, придавайки на лицето му странно ожесточение. Прииска ѝ се никога да не бе засягала тази тема, но вече бе твърде късно да върне думите назад.

— Едва ли може да се каже така, но все пак — тихо добави тя, — тази къща е на момичетата.

— И твоя? — попита той и тези думи неочаквано я засегнаха. Това беше също и неин дом! Тя посегна механично към леглото и плъзна пръсти по орнаментите. От момента, в който бе влязъл в стаята, бе разбрала колко лесно може да разруши деликатното ѝ равновесие само с присъствието си.

— Не — каза мрачно, без да го погледне, — не, това не е моя дом, но... — Вдигна поглед и се учуди, като видя болката, изписана по лицето му. За момент така силно усети въздействието му върху себе си, че направо изпадна във вцепенение.

— Меги, моля те! — дрезгаво каза той, прекоси стаята и погали ръката ѝ над лакътя.

Усети допира на пръстите му през копринената си блуза. Ръцете му бяха загрубели от работата в имението. Но жестът му бе така поразително сърдечен и мил, че за момент си помисли, че ще припадне от вълнение.

— Моля те, не ме докосвай! — каза приглушено и стисна здраво зъби, за да преодолее лекия спазъм, който неговото докосване ѝ причини. Той я пусна, отстъпи назад и по лицето му се изписа отново предишното изражение.

— Нямаше да го кажеш някога — подигравателно и едновременно с ярост каза той. Преди да успее да събере сили, за да се защити, отвън се чу шум от кола. Маркъс закуцука към прозореца и каза през рамо:

— Момичетата дойдоха.

— Бих искала да имам възможност да говоря със Сузи насаме — каза остро тя, благодарна, че той бе с гръб към нея и не би могла да види какъв ефект предизвикаха думите ѝ.

— Аз съм само техен настойник, а не надзирател. Но, Меги, трябва да си наясно, че аз ще се грижа за тях, а не ти!

Изглежда я предупреждаваше, че няма да допусне да се бърка в решенията, които вече е взел. Добре, той имаше това право. Не можеше да си представи, че съзнателно би допуснал двете му сестри да страдат. Вероятно се бе оставил Изабел да го убеди, че пансионът е най-доброто решение и бе решил, че по този начин сваля от раменете си едно задължение.

Меги хвърли бегъл поглед към него. Той пристъпи към вратата и я задържа отворена, за да мине тя. Явно беше безсмислено да прави каквито и да било изводи, докато не поговори открито със Сузи.

— Изобщо не искаме да ходим в пансион! Първо — ще бъде противно, второ — Сара няма да може да ходи на езда...

Меги вдигна ръка, за да спре горещия протест и обърканите обяснения, които се сипеха от устата на братовчедка ѝ от половин час насам. Сузи вече се бе съзела от изненадата, че Меги се е отзовала на молбата.

Беше ясно, че нито Сара, нито Сузи изпитваха някакъв страх от Маркъс. Не им бе минало през ум, че той може да има нещо против те

да контактуват с Меги без негово знание.

Меги приготви чай и двете се оттеглиха в дневната на втория етаж, за да си поговорят на спокойствие.

— Хайде, какво искаш да ми кажеш? — попита я нежно тя. — Не искате да ходите в пансион, нали?

— Ами ти би ли отишла? — с негодувание попита на свой ред Сузи. — Изабел не иска да ѝ нарушаваме спокойствието... По-добре никога да не бяха се сгодявали. Мразя я! Тя само гледа как да ни махне оттук и да се отърве от нас, за да остане насаме с него.

Сузи се нацупи и ритна крака на очукания стол. Тази стая е била обзаведена преди толкова години и мебелите носеха белезите на поколения млади от рода Девърил, живели тук.

Нейният собствен баща бе издълбал инициалите си от вътрешната страна на капака на един от тежките дървени чинове. Тя бе поискала да направи същото, но Маркърс ѝ бе подсказал, че вместо това би могла да направи албум и да събере анекдоти и фотографии на всички млади Девърил, които са учили тук.

Тази идея, която на пръв поглед изглеждаше нищожна, бързо се превърна в нейно хоби. Дядо ѝ бе предоставил фотографиите, но първоначално замисленият албум се уголеми, защото тя самата бе решила да включи някои писания, които я бяха впечатлили. Погледът ѝ прошари по изпълнените с книги лавици и механично се спря на мястото, където обикновено бе стоял албумът.

Като видя, че все още е там, сърцето ѝ развълнувано заби, а Сузи, усетила, че ще я слуша внимателно, проследи втренчения ѝ поглед и каза с разбиране:

— Нали ти си правила този албум? Маркърс ми разказваше за него. Падаше голям смях. — Сузи се намръщи. — Вече не е като преди, не се събираме и всичко това е заради Изабел.

— След като вече е сгоден, напълно естествено е да го занимават други неща.

— Знаеш ли, че те не спят заедно — каза Сузи, шокирайки я със своята откровеност. — Във всеки случай, поне не тук. Предполагам, че Маркърс не желае да ни дава лош пример. — Тя изкриви лице и Меги трябваше да си припомни, че след като Сузи бе на шестнадесет години, едва ли бе неосведомена за някои важни неща от живота.

— Мисля, че той въобще не обича Изабел. Никога не я е докосвал или каквото и да било.

— Сузи, не бива да говориш такива неща — нерешително се възпротиви Меги, като се опита да потисне чувството, което се породи в нея, представяйки си как Маркъс се люби с Изабел, как я докосва, как прокара пръсти в тъмната ѝ коса и как я разпилява по възглавницата, за да зарови лице в нея... Тя с мъка преглътна и енергично отхвърли момичешките си фантазии. Беше си представяла как Маркъс я люби... Бе мечтала да усети цялата тежест на тялото му...

— Защо не, това е истина — възпротиви се Сузи и Меги със симпатия откри, че това момиче притежава същия инат, с който самата тя бе белязана.

— Това може да не е толкова лошо — каза Меги.

— Да, но ще бъде. Ще бъде много лошо. Изабел ни мрази. Чуди се как да се отърве от нас. Чух я да казва на майка си, че тя няма къде да се настани, докато ние се мотаем из къщата! — Лицето ѝ отново се изкриви от обида. — Както и да е, мисля, че Маркъс се жени само, защото си е наумил, че ни е нужно женско присъствие... Чух го от самата госпожа Симъндс, жената на викария, знаеш я. Тя му говореше, че е време вече да се появи жена в тази къща и да ни напътства, тъй като много бързо растем. Не мина и месец и Маркъс се сгоди за Изабел.

— Сузи, убедена съм, че това е съвпадение!

— Само че аз не мисля така. Ако Маркъс наистина искаше да се ожени, защо не го е направил досега? Той не е чак толкова млад, както знаеш — добави Сузи с презрението на младежите към всеки по-възрастен от осемнадесет години. — Той е вече на тридесет и седем, а не се е обвързвал с никоя досега...

— Беше сгоден... по едно време — с болка каза Меги, като се опитваше да осуети това, което вече забелязваше в очите на братовчедката си. Усети, че и Сузи бе решила да развали този годеж на всяка цена. Не трябваше да допусне това в никакъв случай. Не можеше да понесе Маркъс да страда за втори път. И сега, като се вгледа в хубавото пламнало личице на Сузи, ѝ хрумна, че това е пътят за нейното избавление... Така щеше да поправи нещата от миналото и да се освободи от чувството за вина.

— Кога е бил сгоден? — Сузи прекъсна мислите ѝ. — Докато си живяла тук, така ли? А какво се случи?

— Ами аз... тогава... То беше отдавна... — мъчително спря Меги, защото не би желала някога това да се разбере и добави строго: — Между другото, не съм била целия този път дотук, за да си говорим за Маркълс и годеницата му.

— И ти май не харесваш Изабел? — дяволито попита Сузи.

Меги почти се изплаши, че не може да спре настойчивостта ѝ.

— Имаш ли си приятел?

— Виж какво, Сузи, нямам намерение да обсъждам с теб личния си живот. Ти ме помоли да дойда и ето — аз съм тук. Трябва да знаеш, че след като убедя Маркълс да не ви праща в пансион, ще си тръгна веднага. Както и да е, ти обаче ще трябва да ми обещаеш, че в мое отсъствие няма да правиш нищо, с което можеш да навредиш на Маркълс...

— Да ти обещаая, че няма да му преча да се ожени! Аз точно това искам! — Сузи бе изпълнена с искрено негодувание и Меги кимна разбиращо. Спомни си как преди време и тя самата страстно бе желала същото. Само че нещата стояха по-различно. Тя не му беше сестра.

— Може би не си даваш сметка, че ако развалиш годежа, от това ще го заболи. Повярвай ми, ще го нараниш — кротко ѝ каза Меги и замислено добави: — Сигурни ли сте, че не искате да отидете в пансион? Ще има още много деца. Не е ли по-добре да сте там и да ви е весело, вместо тук да се чувствате потиснати?

— Не! — заинати се Сузи. Меги усети яростната ѝ решителност, но истинската причина да отстъпи бяха сълзите, които се появиха в очите на момичето. Най-естественото нещо беше да прегърне и да притисне силно към себе си това младо същество, което хълцаше от възбуда и страх.

— Мила, иска ми се да направя всичко, което е добро за вас, само че не аз, а Маркълс е вашият настойник.

— Виж какво — започна Сузи, като подсмърчаше и нервно отмяташе косата от лицето си, — ти можеш да останеш тук и да поемеш грижата за нас. Тогава Изабел не би имала никакво основание да ни прати в пансион.

— Казваш, да остана? — Меги бе толкова изненадана, че напълно изгуби дар слово.

— Защо да не можеш? Би могла и тук да си работиш твоите поръчки от Лондон, а пък и нали ми каза, че нямаш приятел.

Докато я слушаше, Меги разбра, че тя бе предвидила реакцията ѝ. Не бе забравила колко лицемерно и егоистично разсъждават момичетата, без да се съобразяват и без да имат способността на възрастните да преценяват и другата гледна точка, дори когато тя е точно противната. Много добре ѝ бе позната и знаеше колко опасна може да бъде тази самовлюбеност и чувство за непогрешимост.

— Сузи, това просто е невъзможно.

— Не е задължително да оставаш завинаги. Само за няколко месеца, докато намерим подходящ човек, който да се грижи за нас и за къщата. Нали разбираш, че откакто госпожа Несбит ни напусна, никой не иска да дойде да работи тук, защото Маркърс винаги е в ужасно настроение, а Изабел се държи противно и се заяжда за щяло и нещяло. Моля те, Меги, остани! Имаме нужда от теб!

„Нужна“? Колко примамливо беше да се поддаде на това изкушение. Призна си, че в дъното на душата си най-много от всичко желаше да остане тук.

При тези, които бяха нейното семейство. Но тя не можеше да остане. Маркърс не би разрешил никога, а и дори да го направеше, това би било временно разрешение. Рано или късно той щеше да се ожени за Изабел и тогава... Тя се бе изгубила в лабиринта на опасните си мисли и едва чу това, което Сузи каза, но кимна механично. Момичето коленичи в краката ѝ.

— Ще останеш, нали? Знам, че ще останеш. Отивам да кажа на Маркърс.

Меги не можа да я спре. Сузи изхвъркна от стаята, танцувайки. Затича се след нея по стълбите и остана без дъх, докато стигна вратата на кабинета. Сузи връхлетя вътре и весело съобщи:

— Маркърс, имам новина за теб! Меги остава да се грижи за нас и няма да е нужно да ходим в пансион! Нали е страхотно!

Меги бе отвън и чу как Маркърс каза с леденостуден глас:

— Така ли? Ще остане?!

Неочаквано я обхвана силен гняв, който се надигна в нея като вихър, готов да помете цялото ѝ самообладание. Блъсна вратата и преди да влезе в кабинета, чу собствения си глас:

— Да, Маркър, ще остана и ти не можеш да ми заповядваш, защото това все още е и мой дом! — Сузи го погледна, сякаш искаше да му каже нещо, но той я хвана за ръката и я възпря. — И разбери, че каквото и да кажеш или да направиш, то няма да промени моето решение! Да, няма!

Гневът ѝ постепенно стихна и тя усети напрежението, което цареше в стаята. Разбра, че току-що бе затворила спасителния изход. Бе попаднала в капан. Капанът да остане тук и да живее заедно с Маркър...

Страхът замъгли погледа ѝ дотолкова, че тя едва успя да различи мрачното лице на Маркър и циничната му усмивка.

— Трябва да завъртя няколко телефона — каза Меги и, вирнала гордо брадичка, ги напусна.

Какво ли би казал той, ако знаеше, че тя се забърква в тази каша главно от желание да го защити, да му спести неприятностите, а не да разваля годежа му за втори път?

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Явно Сузи бе с по-силен характер от сестра си, помисли Меги, дискретно слушайки разговора им, докато те ѝ помагаха да приготви вечерята.

С неодобрение бе установила, че след злополуката с Маркърс, бяха свикнали да се хранят само с консерви и замразени храни. Момичетата, както изглеждаше, не можеха да готвят. Реши да поправи този пропуск, колкото се може по-бързо. Не отричаше правото на жената за самоизява, но не намираше нищо похвално в това, че те не умееха да приготвят дори едно обикновено ядене.

Стана ѝ мъчно като си спомни как старателно майка ѝ, а по-късно и леля ѝ, я бяха учили на своите домакински умения — всичко това бе липсвало на Сузи и Сара. Защо не ѝ бе дошло по-рано наум, че тя може да бъде полезна тук? Как не се бе сетила, че би могла да се отплати на леля си и чичо си за тяхната любов и внимание към нея самата, като предаде част от тази любов на дъщерите им? Но тя бе сляпа до този момент за всичко друго, освен за своята собствена болка и неспособност да се справи с чувството за вина.

През всичките тези години отчаяно се беше борила с кошмарите, към които я бе тласнал Маркърс. Сякаш и той предпочиташе да забрави това, което се бе случило. Но тя... Дали би могла да забрави някога?

— Какво правиш? — запита Сузи с любопитство, като прекърсна мъчителния ѝ унес.

— Приготвям баница с месо — отговори Меги. Тя беше намерила една месна консерва в бюфета и като си спомни рецептите на леля си, реши да стотви нещо апетитно. Маркърс винаги бе обичал баницата с месо, която правеше майка му.

— Защо правиш така? — попита Сара, като видя как Меги сръчно намазваше по малко масло върху тестото, което вече бе завила.

— За да стане по-вкусно — обясни тя и след това попита: — Госпожа Несбит не го ли прави така?

— Тя винаги купува готово тесто. Казва, че да се приготвя в къщи, е загуба на време — погледна към сестра си и добави: — Тя не е много добра готвачка, нали, Сузи?

— Много си е добра. По-добра от госпожа Бейкс и... по-добра от Изабел.

— Коя е госпожа Бейкс? — попита Меги, като деликатно отмина споменаването на Изабел, без да отвърща на предизвикателството, което долови в очите на Сузи. Имаше неприятното чувство, че тя доста умело я манипулира, но бързо отхвърли тази мисъл. Започваше да прилича на истеричка.

— Тя беше нашата икономка, след като госпожа Несбит си отиде. Обаче не се задържа дълго.

— След нея вече не сте имали икономка, така ли?

— Маркъс бе пуснал обява, но не се намери никоя подходяща. Нашата къща е много далече от селището за човек без собствен автомобил, а и той искаше жената да е съгласна да живее тук, за да се грижи за нас. Кажи, защо готвиш всичко това? — с любопитство запита Сузи, като гледаше как работи Меги.

— Защото... Защото майка ти ме научи да готвя така.

— Така ли? Меги, разкажи ни нещо за нея.

— Да, наистина, разкажи ни нещо — замоли и Сара, повтаряйки като ехо думите на по-голямата си сестра.

Меги ги погледна с лека изненада.

— Маркъс нищо ли не ви е разказвал? Знаете ли, че аз живях тук няколко години?

— Да, разказвал ни е, но нали го знаеш какъв е? — Сузи направи гримаса. — Освен това, мъжете не разбират някои неща.

— Сигурна съм, че ще ви каже, ако му обясните какво точно искате да знаете — отговори тя и се натъжи.

Маркъс изпитваше към майка си нежна обич.

Меги я помнеше като жена, която бе превърнала опита си в мъдрост. Беше добра и като майка, и като съпруга. Твърдо бе отстоявала и балансирала всичко в своя живот.

Имаше интереси към древен Китай и бе натрупала доста познания. Меги се опита да предаде спомените си така, че да може да създаде, колкото може по-цялостна представа в съзнанието на момичетата.

— Тя се занимаваше с градинарство. Обичаше градината. По-голяма част от времето прекарваше там. Сама отглеждаше необходимите плодове и зеленчуци. В края на лятото и началото на есента седмици наред приготвяхме консерви.

— И аз обичам градинарството — каза Сара. — Само че Джон, който идва два пъти седмично да поддържа градината, предпочита да работи сам на спокойствие.

— Кажи ни още нещо — настоя Сузи, като подпря лакти на масата, обви с ръце лицето си и впери поглед в Меги, която, обикновено бледа, сега се бе зачервила от топлината на печката. Един самотен кичур бе паднал и докосваше бузата ѝ. Тя механично го отметна, наблюдавайки озарените им лица. Инстинктивно бе уцелила най-съкровената им тема. Колко жадни бяха тези момичета за неща, които изглеждаха съвсем обикновени. Почувства се малко виновна пред тях — вярно, че и тя бе загубила родителите си, но през цялото време до заминаването ѝ бе заобиколена от хора, които милееха за нея и я обграждаха с топлина и любов.

Вгледа се в сивите очи на Сузи и по погледа ѝ — по-красноречив от каквито и да било думи, разбра, че братовчедките ѝ отчаяно се надяваха, тя да остане...

— Трябваше да дойда при вас по-рано.

От кухнята един дрезгав глас запита сурово:

— А защо не дойде?

Тя рязко изви глава и очите ѝ изненадано заблестяха като видя, че Маркърс стои на прага.

— Маркърс, Меги тъкмо ни разказваше за мама! — възбудено му съобщи Сузи, без да обърне внимание на неговата реплика. — Каза ни за градината, за това как са приготвяли замразени плодове...

— И ни показа, как мама я е научила да прави баница с месо — добави Сара.

Меги изпита жал към него, като видя колко се смути. Доця ѝ се да се приближи и да го докосне, да му каже, че той не е виновен. Откъде би могъл да предположи колко са важни тези неща за тях. И той, като всеки друг мъж, едва ли се е впечатлявал от домакинските познания на майка си, от уменията ѝ да внася уют в къщата. Приемал е всичко това за естествено. Тя потисна спонтанното си желание и вместо това каза тихо:

— Момичетата се нуждаят от личен пример, не знам дали знаеш? След което пребледня, сама изненадана и ужасена от мисълта, че можеше и тя да бъде женският модел за подражание, и то в ролята на негова съпруга.

Какво ли бе станало с онова непознато момиче, за което бе сгоден някога? Едва ли можеше да му зададе този въпрос. Беше ли научила, че тя бе хлътнала по него? А Изабел?

Нямаше никаква полза да се връща назад в миналото. Не можеше да промени нищо, колкото и да желаше.

— Вечерята ще бъде готова скоро — каза тя на Маркърс със сподавен тон, отвърщайки глава.

— Чудесно! След това искам да поговорим в кабинета ми!

Настана напрегната тишина. Сузи скочи и изкрещя грубо:

— Няма да я убеждаваш да си тръгва! Чуваш ли, Маркърс! — И като не получи отговор, продължи: — Сара и аз искаме тя да остане! Аз ѝ писах. Господи, защо възрастните са толкова ужасни! Всички знаят, че ти и Меги сте се скарали, че тя е избягала оттук, но когото и да попитам какво е станало, никой не ми обяснява. Все едно не ме е чул. А защо не се сдобрите? Нали все така ни учите!

„Ще трябва да кажа нещо! Не може да продължава така!“ — помисли си силно обезпокоена Меги. Маркърс пребледня, вцепени се, а очите му се втренчиха в нея.

— Не сме се карали, Сузи! — каза кротко Меги. — Аз направих нещо много, наистина много лошо... и... — Тя погледна безпомощно към Маркърс, като мълчаливо го молеше за помощ.

— Сузи, ти си права — бавно каза той и накуцвайки към масата, обгърна тънките рамена на момичетата. — В действителност още преди много време аз исках Меги да се върне и ви обещавам, че сега, след като тя е вече тук, няма да настоявам да замине. Между другото, няма ли да обърнете малко внимание на вашите домашни работи? — попита той с наставнически тон.

Момичетата напуснаха кухнята с неохота и когато вратата се хлопна след тях, Меги усети силно желание да ги извика да се върнат. Не искаше да остава насаме с него, поне не точно сега, когато чувствата ѝ заплашваха да я победят. Думите му, че бил пожелал тя да се върне вкъщи, окончателно я развълнуваха.

— Нямаше нужда да го казваш — обърна се тя към него, треперейки. — Аз така или иначе нямаше да си тръгна, а те рано или късно ще разберат, че ти всъщност не искаш да остана.

— Меги, за това ли дойде тук? Защото знаеше, че не бих желал да останеш?

Лицето ѝ пламна.

— Естествено, че не... Маркъс, аз не съм дете — каза тя с негодувание. — Не съм нито толкова ограничена, нито толкова дребнава... — Спря да говори и се изчерви, като забеляза как я гледа. — На теб ще ти е трудно да повярваш след всичко онова, което направих... Но не съм ли си платила вече за това? — попита тя с измъчен глас.

Тя рязко спря, стисна зъби, като напрегна всяко мускулче, само и само да не продължи. Вече не беше младо момиче, нито пък Маркъс бе неин наставник. Раните ѝ не можеха да се заличат от едно негово докосване. Това бяха белези, които трябваше да носи...

— Дойдох заради писмото на Сузи — с доста неуверен глас каза тя, започвайки да се овладява. — Това е всичко. Не съм го направила от злоба или на инат... Няма никаква друга причина освен това, че Сара и Сузи имат нужда от мен.

Още само миг и щеше да избухне в плач, а това бе последното, което искаше да се случи. Прехапа устни... Толкова силно, че усети тръпчивия ръждиво солен вкус на кръвта си. Разбра какво бе направила. Докосна с език малката раничка.

— Те наистина имат нужда от теб.

Това кратко признание я слиса.

— Няма да е за дълго — увери го тя, когато той забеляза нейното удивление. — Когато вие с Изабел се ожените...

Лицето му придоби странно изражение. Някакъв спазъм, нещо, което можеше да се оприличи на скрита болка. Дали защото знаеше, че двете момичета никак не обичат годеницата му?

— Не е така — тихо каза той. — Сузи е на шестнадесет, а Сара на четиринадесет. Ако ти наистина искаш да се грижиш за тях, ще трябва да ги поемеш за около четири години.

— Четири години?

Усмивката му бе непоколебима.

— Да. Меги, помисли си и след вечерята ще поговорим.

Явно я предизвикваше да каже, че не може да жертва четири години от живота си. Той излезе от стаята и Меги усети, че я втриса. Трябваше да признае, че беше доста умен. Бе измислил идеалния начин да се отърве от нея, без момичетата да го намразят. Щеше да я принуди сама да пожелае да си тръгне, така, както беше направил и преди. Преглътна сълзите, които като вълна се надигаха в гърлото ѝ. Не биваше да се поддава на чувствата, които бушуваха в душата ѝ. Трябваше да запази спокойствие и самоконтрол. Имаше нужда да размисли. Четири години! Но какво значение имаше — четири или четиридесет? Всъщност нищо не я задържаше в Лондон. Нейният дом беше тук. Освен това вече знаеше, че никога не би се омъжила. Само че да остане да живее тук, това значеше непрекъснато да се измъчва от присъствието на Маркърс... От спомените си, от чувствата...

Всъщност какви чувства? Не бяха останали никакви чувства, нито към Маркърс, нито към който и да било друг мъж. Бе си създала имунитет към емоционалното и физическо въздействие на мъжете и бе абсолютно невъзможно да се привързва към когото и да било. Тогава, какъв беше този постоянен смут, който я бе обзел откакто пристигна? Най-вероятно поради чувството ѝ за вина, помисли си ядосано тя.

Тъй като не знаеше къде точно се хранят и не искаше да прекъсва момичетата, докато си пишеха домашните, нито пък да нарушава уединението на Маркърс в кабинета, Меги сервира вечерята в кухнята. Използва сервиза, който беше в стария бюфет.

В дните, когато майката на Маркърс слагаше масата за обяд или за вечеря, винаги се сервираше в трапезарията и всички спазваха етикета. Но тази вечер Меги не счете, че има основание да се разпростре сред овехтялото великолепие на трапезарията с нейните пурпурночервени покривки и тежка махагонова мебел.

Успя да намери време да се обади на Лара и да ѝ каже, че засега ще остане още. Смущаващото беше, че Лара не се учуди никак. „Някой ден ще те накарам да ми разкажеш повече за този твой доведен братовчед — предупреди я тя. — Струва ми се, че имаш да ми разказваш много. Когато му спомена името, изглеждаше така, както когато каза на татко, че въобще нямаш семейство и родители.“

Меги се опита да отрече твърдението на приятелката си. Истина беше, че когато в началото живееше с Лара и баща ѝ, тя им бе казала, че няма семейство. Но после, когато се отпусна и почна да споделя

някои неща с нея, си бе признала истината... Или поне една част от нея. Не им разкри истинската причина за своето бягство. Когато Джон Филипс бе проумял, че няма сила на тази земя, която да я накара нито да разкаже, нито пък да се върне обратно там, той престана да я насилва. Беше истински щастлива, че бе намерила такова убежище. Дори и сега я побиваха тръпки, като си помисли колко други неща биха могли да я сполетят.

Колко по-различна съдба би могла да има. Дали Маркърс се бе тревожил? Реши да спре потока на тези безполезни мисли. Той не й беше задължен с нищо. Беше й се доверил, а тя злоупотреби с доверието му и го предаде. Тя беше...

Шумни стъпки, които идваха от коридора, й напомниха, че миналото е мъртво. Сузи и Сара нахълтаха едновременно в кухнята.

— Ах, как хубаво мирише! — възкликна Сара, усмихна се и се настани на един стол.

Не им направи впечатление, че ще ядат в кухнята. Меги беше приготвила една табла за Маркърс, мислейки, че може би ще предпочете уединението на кабинета си, далече от присъствието й. Но тъкмо когато слагаше вечерята, той влезе в кухнята, видя таблата и погледна Меги със смразяващ поглед.

— Ти няма ли да ядеш с нас?

Тя пламна.

— Пригответе подноса за теб... Мислех, че...

— Добре, стига — прекъсна я грубо той. — Меги, колкото и да не ти е приятно, аз все пак съществувам. Ако исках да вечерям сам, бъди сигурна, че щях да ти кажа.

Неговата язвителна забележка я вбеси. Погледна момичетата, които ядяха с удоволствие, помисли, че няма защо да се нервира и опря отчаяно ръце на масата.

— Какво сега, няма ли да ядеш? — попита Маркърс учудено.

— Ммм... Не съм гладна. Чудя се какво ли е останало от зеленчуковата градина? — каза бързо тя и с притеснение забележа критичния му поглед. Дали не му се виждаше много слаба? Дали не сравняваше фината й фигура с доста по-закръглената на Изабел. Безрадостно констатира колко невероятно уязвима може да я кара да се чувства.

— Върви някак си. Много е обрасла. Защо се интересуваш?

— Трябваша ми замразени зеленчуци тази вечер, а и не можах да си спомня как така майка ти успяваше винаги да ги запазва свежи.

— Няма никакъв проблем да се засадят растения, ако ти наистина се интересуваш от това. Утре, като дойде Джон, ще му кажа да почисти плевелите. Няма да има много неща това лято, но догодина...

— Да, да — и ние ще ти помагаме! — прекъсна го Сара с грейнали очи. — Ще можем да си направим и от мармалада, който, както каза ти, правела мама.

— Да — съгласи се Меги, трогната от ентузиазма в гласчето на момичето. — Ще го направим. Всъщност, можем да опитаме още тази есен. Ще отидем за къпини — обеща им тя — и ще се помъчим да го приготвим.

По това как всички обраха чиниите си, дори и Маркъс, можеше да се счита, че нейното готвене бе успешно. Предложи им да направи кафе и се извини, че няма никакъв десерт.

— Е, момичета, сега мисля да помогнете на Меги да измие чиниите.

Когато той отмести стола си и стана, тя забеляза, че бе доста уморен.

— Предполагам, предпочиташ да си изпиеш кафето в кабинета?

Маркъс повдигна тъмните си вежди и я погледна.

— Отново искаш да се отървеш от мен?

За неин срам пак се изчерви. Доста беше нелепо — бледата ѝ кожа издаваше и най-малката промяна на чувствата, които я вълнуваха.

— Не. Просто си помислих, че предпочиташ да се отпуснеш в стола си. Едва ли ти е удобно тук — тя погледна гипсирания му крак — с тази тежест.

— Да, вярно е — съгласи се той, — отгоре на всичкото адски ме дразни. А имам и да свърша малко работа, ако нямаш нищо против.

— Изабел не би ти позволила — отбеляза весело Сузи в отговор на последната му реплика и вдигна чиниите от масата. — Направо е бясна, дето Маркъс от толкова време вече не е на крак. Тя обича да танцува, да ходи на гости... Предполагам, че затова не ѝ допада много да се мотаем наоколо, защото ще трябва да търси жена за вечерите, когато отсъстват.

— Сузи! — смъмри я Маркъс.

Но Сузи не обърна внимание на неговото неодобрение и тръсна глава.

— Не съм виновна, какво да правя като не ни харесва. Госпожа Несбит каза, че тя се е сгодила за теб ей така, между другото, само защото се е скарала с последния си приятел.

— Сузи, не мисля, че трябва да се занимаваш с клюки — рязко я прекъсна Меги.

Не посмя да погледне към Маркъс, за да види реакцията му. Но усети зад себе си как той се надига, тътрейки се изненадващо тронаво. Тя реагира импулсивно и се обърна да му помогне. Учуди се, като усети тръпките по кожата му, когато го докосна. Беше достатъчно хладно — и можеше на това да се дължи потреперването му. Усети, че мускулите му се стегнаха ужасно, а когато се вгледа в тъмните дълбини на очите му, разбра, че тя бе причината за това.

Остави го да върви сам и по лицето ѝ се изписа силна болка. Би трябвало да ненавижда всяко нейно докосване, но не бе помислила за това. Просто искаше да му помогне. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Загърби го, мразейки се за своето лековерие.

Когато направи кафето, помоли Сузи да му го занесе. Момичетата имаха още домашни и когато отидоха да се занимават, тя се зае да прегледа и без това не много пълния бюфет. Ще трябва утре да отиде на пазар, след като остави момичетата в училището.

Тя се качи горе и отчетливо почука на вратата на дневната, преди да влезе.

— Прането — каза тя кратко, — налага ми се да си изпера някои неща утре. Моята приятелка Лара ще ми изпрати останалите дрехи, но дотогава оставам само с тези, които донесох. А между другото — какъв бе режимът на госпожа Несбит?

— Какъв бе режимът ли? — отвърна Сузи на въпроса с въпрос, като ухапа химикалката си. Трябва да си оправи косата, помисли си Меги разсеяно. А и ученическата ѝ пола бе прекалено къса.

— Ами, да... Тя по принцип кога пазаруваше, кога носеше дрехите за пране? В кои дни?

Лицето на Сузи просветна.

— А, нямаше специално установен ден. Правеше го според случая, когато има нужда, нали Сара?

Меги бе поразена от факта, че Маркърс е изоставил толкова много нещата, особено като си спомняше как майка му се грижеше за къщата. Бе се наел с по-тежък товар, отколкото си бе представял, че може да носи. Имаше четири години. Маркърс я бе предупредил. Изведнъж устата ѝ се сви неочаквано дяволито. Трябваше да ги научи на всички женски умения, които тя самата притежаваше. Е, добре, защо пък не? Това може да осмисли живота ѝ. Ще се радва, ако успее да замести майка им. Щяха да запълнят празнотата в сърцето ѝ, щяха да заместят неродените ѝ деца, които тя никога нямаше да има. Те имаха нужда от нея и тя от тях. Нямаше да допусне никой да я отпрати оттук.

ПЕТА ГЛАВА

Беше почти десет часа, когато свърши работа и се канеше да отиде в кабинета при Маркърс, както я бе помолил. Докато слизаше по стълбите си повтаряше, че забавянето ѝ няма нищо общо с нежеланието да се срещне с него насаме.

Момичетата обикновено си лягаха около десет часа, освен в специални случаи. Тя се отби при тях, за да поговорят за техния режим.

Стаите им бяха един етаж по-горе от нейната. Това бе слугинския етаж, но те изглеждаха доволни. Спяха в отделни стаи, но с обща баня. Имаха и друга стая за забавления, която наричаха „бърлогата“. Беше обзаведена със старо хлътноло канапе и два стола. Набитото око на Меги и тук забеляза онзи слой прах, в който тънеше всичко долу, но тя си спомни за своите младежки години и не направи никаква забележка.

Плочи и записи с класическа и поп музика бяха нахвърляни безредно, чифт тенис ракети с калъфите им бяха подпрени на стената и около половин дузина тенис обувки се въргаляха до тях.

Попита ги как прекарват свободното си време и с какво се занимават. И двете ходеха на езда и на тенис, но Сара, по-малката сестра, обожаваше музиката.

От разговора стана ясно, че и двете страшно обичат тукашното училище. Бяха в различни класове, но това не им пречеше да имат много приятелки и то на различна възраст — далеч повече, отколкото тя бе имала навремето. Бяха изключително добре развити и контактни момичета.

Ужаси се, като си помисли каква бе тя на шестнадесет години. Влюбена в Маркърс до такава степен, че бе изключила всичко друго от своя живот.

Смъртта на родителите ѝ я завари в началото на пубертета. Освен това бе много срамежлива, за да се запознае и сприятели с децата от новото училище. Следващият шок — смъртта на леля ѝ и чичо ѝ, тежкото здравословно състояние на дядо ѝ... всички тези

обстоятелства усложниха ситуацията. Но истинската причина бе закодирана в нея самата — в нагласата ѝ да си затваря очите пред действителността.

Спомни си един горещ летен ден, наскоро след смъртта на нейните леля и чичо. Маркър работеше в градината, беше си свалил ризата и слънцето играеше по силните му мускули. Тя се бе загледала жадно в него, впечатлена от вида му... Толкова се бе отнесла, че не бе усетила кога бяха пристигнали гости. Дойде на себе си, едва когато госпожа Несбит, а после и жената на свещеника я докоснаха по рамото.

Спомни си как се извъртя ядосано, защото не желаше да прекъсват съзерцателния ѝ унес.

Сега бе в състояние да оцени, че госпожа Хайес бе загрижена за нея. Тя бе мила жена с добро сърце. Често я посещаваше в онези трудни дни. Дори ѝ предложи, ако желае, да поживее при тях за известно време. Вероятно бе забелязала опасността от нейната прекомерна привързаност към Маркър.

Меги си спомни как бе избухнала в неудържим плач, когато той я повика да разговарят. Молеше го да ѝ каже защо иска да я отпрати. Той не понасяше сълзи. Ако бе приела приятелството на госпожа Хайес, може би щеше да преодолее емоционалната си зависимост от Маркър.

Слава богу, нито Сузи, нито Сара проявяваха някакви признаци на пагубна чувственост. Бяха доста по-уравновесени от нея — нещо, за което всеки родител, който има дъщери, мечтае. Въпреки това Меги подозираше, че имаха склонност към бърза смяна на настроенията и предпочитанията си.

Взаимоотношенията им с нея бяха чудесни. Веднага си допаднаха и стана ясно колко добре биха се разбирали, ако имаха възможност да се опознаят по-добре. За щастие, тя вече имаше опит с момичета на такава възраст. Преди няколко години, в Лондон, бе замествала една учителка за известно време. При досега ѝ с децата придоби нов опит и разбра колко погрешно бе живяла — как се бе вкопчила в Маркър и в Девърил!

Грешката си беше нейна. Много млади мъже я харесваха и ѝ предлагаша приятелството си, но тя се бе затворила в себе си, завладяна от мисълта, че един ден той ще се вгледа в нея и ще разбере колко го обича. Тогава любовта ѝ избухваше с нова сила и тя не можеше да допусне мисълта за някой друг. Ето как реалният живот бе ѝ се

изплъзнал. В своето въображение тя вече се бе любила с Маркър. Бе отворила чудна врата и веднъж застанала на прага ѝ, тя не забелязваше нищо и никого. Живееше в своя измислен свят, неподозирайки, че мами самата себе си. Сякаш бе попаднала в черна дупка.

Меги излезе от стаята на момичетата и се спря на стълбите. Усети, че леко трепери. Какво ли щеше да се случи с нея, ако онзи негов годеж не бе я отрезвил? Щеше ли да се подлъже и да... Устата ѝ пресъхна, като си помисли за евентуалните последствия от подобна глупост.

Кабинетът беше два етажа по-надолу. Там Маркър ѝ бе съобщил, че е сгоден и само за един миг бе разрушил очарованието на нейния приказен свят.

Тогавя бе изкрещяла в лицето му, че това не е възможно, че той я обича! В този миг дядо ѝ, който минавал покрай вратата и бе чул това, влезе в стаята. Тя се бе обърнала и бе поискала от него да накара Маркър да спре да я лъже.

Сега тя стоеше на площадката на стълбите, здраво стиснала перилата, потънала в миналото... Завладяна от болка и страст, бе изречла неща, от които и досега се срамуваше, неща, които не бяха верни... Маркър я бе помолил да признае, че това са измислици. Шокът, който преживя дядо ѝ, болезнената истина и срамът от налудничавите ѝ лъжи — всичко това бе прекалено. Трябваше да сложи край на тази история.

Но животът си има свои собствени закони и когато тя отиде в Лондон, самият град, хората, новият ритъм на живот ѝ доказаха несъстоятелността на фантазиите ѝ. Трябваше да слезе на земята.

Не се сърдеше на Маркър. Вината беше изцяло нейна. Толкова пъти душата ѝ се свиваше от желание да се върне вкъщи. Да получи опрощение... Една топла усмивка от Маркър... Досега бе устоявала и бе продължавала доброволното си изгнание.

Загрижеността ѝ към Сузи я бе довела тук. Дано вълната на емоциите ѝ да не я залее отново.

Вечерта беше топла и мека, но тя все още трепереше, когато се озова пред кабинета му. Вратата бе затворена и тя плахо почука.

— Да! — извика Маркър.

Тя влезе и той я погледна навърсено. Бюрото му беше отрупано с папки. Винаги бе работил много. След завършването на университета

бе се проявил като добросъвестен партньор в една агенция за продажба на недвижими имоти. По-късно създаде и своя собствена агенция.

Силната светлина на настолната лампа осветяваше лицето му и бръчките му ясно се забелязваха. Обзе я тъга.

— Искаше да поговорим.

Тя се приближи до камината и протегна ръце към слабите пламъци.

— Студено ли ти е? — рязко попита той.

Да, беше ѝ студено... Но не защото в стаята бе студено... Хлад обвиваше сърцето ѝ след годините, прекарани далеч и изпълнени с угризения и болка. Вечното притеснение, че му бе объркала живота! Бе свикнала да носи бремето на разкаянието.

Гласът му издаваше умора. Една фотография в сребърна рамка стоеше на бюрото. Маркърс се надигна от стола, залитна и се удари. Рамката падна, но той бързо я вдигна и я нагласи. Тогава Меги видя, че на снимката бе тя — седемнадесетгодишна... Усети такава рязка болка, че дишането ѝ спря. Така беше облечена на рождения си ден. Снима я един фотограф, който дядо ѝ бе наел.

— Ти пазиш моята снимка!? — тихо промълви тя.

— Да — кратко каза Маркърс, без да я погледне. — Помага ми да не забравям... — спря дотук и вдигна очи към нея. Тя се изплаши и замръзна неподвижно. Беше забравила хипнотичния ефект на сивите му очи, които сякаш проникваха направо в душата ѝ.

Преди време бе мечтала да види тези очи топли и пълни с желание. Представяше си как помътняват от страст, когато я докосва... Тогава тя нямаше никакъв опит. Представата ѝ за секса бе от прочетените книги и филмите.

Ако трябваше да бъде честна, трябваше да признае, че и сега нямаше кой знае какъв опит. Само че необходимостта ѝ от секс, бе изместена от потребността да обича някого.

— Ти си все същата!

Думите му я стреснаха и тя го изгледа недоумяващо.

— Каква?

— Не знаеш, така ли? Вбесяваш ме с тази твоя мания да се затваряш в себе си и никой да не може да припари до твоя свят! Мислех, че си пораснала и си го преодоляла.

Лицето ѝ пламна.

— Преодоляла съм го — отговори тя сухо. — За какво искаше да говорим, Маркърс? Кърсно е, а ще трябва да ставам рано, за да вода момичетата на училище. Бих искала да се срещна и с директорката.

— Да, ти продължаваш да се държиш по същия начин!

Беше вярно. Тя точно от това се страхуваше. Цяла вечер се стараеше да се държи естествено, въпреки че бе страшно напрегната.

— Останах с впечатлението, че се разбрахме вече по този въпрос!

Загледан в нея, той не бързаше да отговори. Меги усети как напрежението й се засилва. Погледна през прозореца, за да се успокои. Юнският сумрак размиваше очертанията на парка.

— Може да си размислила...

— Не, Маркърс, не съм променила решението си! Сузи и Сара имат нужда от мен! Не можеш да го отречеш! Те не харесват Изабел, а и от малкото, което чух тук, ми стана ясно, че тя няма много време за тях. — Маркърс я хвана за ръката, с намерението да я прекърсне, но тя продължи ядосано: — Готов си да спориш? Защо, след като и двамата знаем, че е така? Погледни на нещата от друг ъгъл — ако аз остана да се грижа за момичетата, вие с Изабел ще бъдете напълно свободни да ходите, където пожелаете.

— Може би предлагаш и да се изнесем оттук?

— Не съм казвала такова нещо!

— Но намекваш! Меги, тук е моя живот! Това е моя дом! И не знам защо, но си мисля, че ще остане мой дом завинаги.

— Това е нещо, което ще решите двамата с Изабел! В крайна сметка тя е тази, която ще бъде твоя съпруга.

Още докато говореше разбра, че прави грешка. Думите й съдържаха голяма доза провокация.

Видя как някаква сянка премина по лицето на Маркърс. Дали не мислеше за онова момиче, за което беше сгоден тогава? Другото момиче, което тя никога не видя? Вероятно много я бе обичал, след като и досега не бе се оженил за друга. Е, добре, той я изгони заради нея, тогава защо не беше се оженил? Не можеше да му зададе нито един от тези въпроси. Предишната привързаност, която съществуваше помежду им, бе разрушена завинаги. На нейно място се бе настанила дива враждебност. И двамата се опитваха да я прикриват, но тя постоянно изплуваше в отношенията им. В този миг си даде сметка, че

ще трябва да живее с Маркърс и Изабел под един покрив... Да гледа как те градят свой дом, свое семейство, да бъде свидетел на щастието им! Изпита неопишуема болка — що за глупости правеше тя!

Маркърс забеляза трескавите й очи и каза:

— И ти самата не си много убедена, че си взела най-правилното решение, въпреки че претендираш да е така! Да поемеш отговорността за две момичета, на такава възраст не е лесна работа, доколкото знам.

— Да, и аз знам, Маркърс! — гневно отвърна Меги. — Не съм вече на седемнадесет години. А вероятно ти елегантно се опитваш да ми подскажеш, че не съм най-подходящият човек, който може да се грижи за тях?

Напрежението витаеше във въздуха. И двамата го усещаха. Той се отправи към френските прозорци и рязко ги отвори. Хладният вечерен въздух нахлу в стаята.

Мълча дълго, а когато проговори, гласът му бе така сподавен, че думите трудно се разбираха.

— Меги, помисли си... Помисли си добре какво смяташ да правиш. — Той се извърна рязко към нея и я изненада. Беше твърде близо. Очите му блестяха трескаво, зениците му бяха леко разширени. А на лицето му всяко мускулче бе напрегнато. Меги се изплаши, доловила стаената му сила и умението му да се владее.

— Вече размислих! Оставам, Маркърс! Не можеш да ме накараш да си тръгна.

Това, което каза, пак беше грешка. За момент настъпи тишина, но той рязко я наруши:

— Така ли мислиш? Ще видим!

Неочаквано я хвана и я притисна така, че тя усети колко заплашително крехка е.

— Меги, защо се върна? Кажи ми истината!

Топлият му дърх облъхна лицето й и тя усети, че иска да я целуне. Ако се опиташе да се освободи, можеше да го събори и да го нарани с този гипс. Но той продължаваше да я притиска до бюрото.

Неговото тяло... Тя изохка, когато той пренесе тежестта на другия крак и се опря тежко на нея. Тялото му политна и тя изплашено извика. Той бе крайно възбуден и ако преди тя би примряла от удоволствие, то сега направо изпадна в ужас, давайки си сметка, че причината е гняв, а не желание.

Усети устните му до ухото си и отдръпна изплашено глава.

— Моля те, Маркър, недей! Сигурна съм, че ме мразиш... Знам, искаш да ме накажеш за това, което ти причиних, но...

— Щом всичко ти е ясно, защо не ме оставиш да те накажа? — прошепна той подигравателно.

Усещаше, че той се задъхва. Само едно рязко бутване и щеше да загуби равновесие. Сякаш уловил мислите ѝ, Маркър я притисна още по-силно и гърбът ѝ се врязва в ръба на бюрото.

— Ти ми дължиш това — каза ядосано той. Пръстите му се заровиха в косите ѝ и ги опънаха до болка. Бе невъзможно да се съпротивлява. Устните му се впиха в нейните в такава дива целувка, че ѝ бе трудно да повярва дали всичко, което се случва, е истина. Не сърцето ѝ, а тялото ѝ се опитваше да го отблъсне, треперещо от страх и изненада.

Докато беше в Лондон, бе срещала различни мъже. На много от тях бе разрешавала да я целуват на раздяла и си мислеше, че за всичките тези години е успяла да опита всякакъв вид целувки. Подобно нещо обаче не бе ѝ се случвало.

Отново се опита да го отблъсне, но той разгневено ѝ изсъска през зъби:

— Меги, отвори си устата. Позволи ми да те целуна или ще го направя насила. — Пръстите му се вкопчиха в нея още по-силно и той прошепна подивял: — Спомняш ли си какво каза пред дядо си... Спомни си! Били сме любовници, прелъстил съм те и съм те посветил в изкуството да се любиш... Меги, ти ми дължиш това!

Спомените и отдавна стаените чувства я заляха и, почувствала се безсилна като парцалена кукла в прегръдката му, Меги се остави да я покори. Той страстно я зацелува, докато не усети сълзи да парят нежните ѝ наранени устни.

Маркър се опомни и се отдръпна, олюля се, блед и зашеметен, с блуждаещ поглед и сгърчено лице.

Когато посегна към разранените ѝ устни и ги докосна, тя рязко се отдръпна.

— О, Меги...

— Ти не искаш да си отида, Маркър! — осмели се да изрече истината тя. — Но ти обещавам, че ако още веднъж ме нападнеш по

този начин, ще отида при Изабел и ще ѝ разкажа за какъв мъж има намерение да се омъжи!

Той имаше вид на напълно опустошен човек. Собствените ѝ чувства бяха толкова силни, че не забеляза колко много мъка имаше в погледа му.

Той направи неопределен жест с ръка и каза объркано:

— Меги, съжалявам, аз... Не знам какво да ти кажа.

— Да, знам, че искаш да ме унижиш.

Трябваше да излезе от стаята час по-скоро, преди още да се предаде съвсем, преди да се срине пред него и да се разридае от болка и мъка.

Заслепена от горчивите си сълзи, тя успя да намери дръжката на вратата и излезе. През всичкото това време бе запазила представата си за Маркърс като великолепен любовник. Бе отблъсквала всички мъже, само защото не приличаха на него, а сега той я бе целунал така брутално и ѝ бе показал колко са били погрешни представите ѝ.

Зашеметена, тя се изкачи по стълбите и се озова в спалнята, без да помни как е стигнала дотам.

Навън небето бе озарено от силна тюркоазна светлина — толкова характерна за лятната нощ на север. Нямаше представа колко е часа. Прозорецът ѝ бе отворен и тя усещаше добре познатото упойващо ухание на пълзящите рози.

Разказваха, че благородник от рода Девърил, близък до двора на шотландската кралица Мери, ги бе пренесъл от Франция и ги бе засадил в градината около старата кула.

Когато построили новата къща върху основите на тази кула, младоженката поискала да посадят един храст от пълзящата роза под прозореца ѝ — за щастие, така казваха.

Съпругът ѝ, който не бил чак толкова сантиментален, но бил влюбен в нея, изпълнил желанието ѝ. Но за да не разваля фасадата на новото жилище, наредил да засадят храста в задния двор.

Меги знаеше тази история от баща си.

Отиде до тоалетката и запали лампата. Видя изранената си уста и изтръпна.

Когато усети сълзите, Маркърс бе побеснял от съпротивата ѝ. Можеше да се закълне, че бе не по-малко шокиран от собственото си поведение, отколкото тя.

Винаги бе имала богато въображение и бе доста романтична по природа. Сълзите често успокояваха терзанията ѝ. Но сега нямаше да ѝ помогнат.

Все още не можеше да повярва. Бе предположила, че няма да е добре дошла, но... Все пак — как бе могъл! Очакваше неодобрение, логични аргументи, сарказъм, дори забрана да остане, но такава брутална целувка — това беше последното нещо, което би ѝ дошло наум.

Чак сега, като се заключи в банята, тя се почувства малко по-сигурна и ѝ олекна.

Изкъпа се набързо и петнадесет минути изстудява подутите си устни. Сложи антисептик там, където зъбите му бяха разранили кожата. Ръката ѝ леко трепна и огледалното отражение се премрежи. Очите ѝ се насълзиха отново.

Направи опит да задържи сълзите си и накрая успя да ги преглътне. Не беше от ония щастливки, на които им отиваше да плачат и печелеха от това.

Когато се върна в стаята си, забеляза, че на долния етаж светеше. Маркъс още работеше в кабинета.

Последната мисъл, която мина през съзнанието ѝ, преди да се предаде на съня, бе, че каквото и да направи Маркъс, тя няма да си тръгне. Сузи и Сара имаха нужда от нея! Тя искаше да се чувства необходима някому.

Изведнъж си спомни за Лара. Бе най-добрата ѝ приятелка, но си имаше свой живот. В онези дни, когато се запознаха, Лара и баща ѝ направиха много за нея. Искаха да не се чувства самотна и нещастна.

„Някои жени имат инстинктивна нужда да се грижат за някого“, бе ѝ казал Джон Филипс с разбиране, усещайки, че тя страда по родния си дом. „Няма нищо срамно в това. Не обръщай внимание на Лара. За нея кариерата ѝ и може би един-единствен мъж биха били достатъчни в живота ѝ.“ Той се бе усмихнал многозначително, добавяйки: „След като Господ е решил да ни създаде различни, кои сме ние, та да го съдим?“.

Имаше нужда точно от това, призна си тя уморено. В Лондон бе изместила усилията си в друга по-прагматична посока. Поведението на Лара наистина не я удовлетворяваше напълно и тя се дразнеше от шумните събирания, които устройваше приятелката ѝ — с много цветя

и специално приготвени ястия. Меги намираше удовлетворение преди всичко в работата си. Нищо не я караше да се чувства пълноценна така, както радостното изражение на някой писател от успешно уловените типажки на героите му в нейните илюстрации.

Тя бе преживяла толкова неща за десет години и бе постигнала много. Но ето, че пак се бе озовала на това странно място и животът ѝ сякаш започваше оттам, откъдето бе спрял някога.

Тази нощ ѝ се яви сън. Сънуван сън. Изпита познати чувства... Винаги почваше по един и същи начин. В градината е, заобиколена от цветя. Слънчево е. Щастлива е. В очакване на нещо... Причината за щастията ѝ е един мъж, който бавно се приближава към нея. Високата му фигура закрива слънцето и нейната радост се превръща в страх. Мъж без лице! Вдига ръце, за да се предпази от него, но той ги извива и започва да я разтърсва бясно. Гласът му силен и гърмящ, предвещава буря и настойчиво повтаря: „Истината! Кажете истината!“.

Меги нервно се размърда в съня си и издаде едва доловим вопъл. Лицето ѝ застина в гримаса. Опитваше се да протестира... Да го моли за прошка, но мъжът се вбесяваше все повече и повече, а нейният страх неистово растеше. Накрая той я пусна, обърна се и тръгна. Тя се сви и започна да скимти след него. Заклинаше го да не си отива.

Градината бе оградена с висок зид. Той излезе през портала, но тя, незнайно по каква причина остана вътре в градината. Гледаше как той я изоставя в заграденото пространство и се смалява в далечината. Сълзите се стичаха по лицето ѝ...

Маркърс бе тръгнал към спалнята си, когато чу плача ѝ. Спря се пред вратата на стаята и се послуша, преди да отвори вратата. Застана на прага и се поколеба.

Като се увери, че Меги спи, той се приближи към леглото. Тя стенеше и бълнуваше неразбираеми думи. Страданието ѝ бе изписано по лицето и той почувства силна болка. Тя плачеше насън! Маркърс не можа да се въздържа, приседна на леглото и я погали нежно. Усети, че кожата ѝ пареше. Той потрепери. Въздъхна и се отпусна внимателно на леглото.

Докосна с устни обляното със сълзи лице и се изправи.

Неговата ласка подежда на Меги като чудотворен балсам. Плачът ѝ секна на мига и блажено спокойствие отпусна чертите ѝ.

Маркърс я гледа още един миг, колкото да се увери, че е заспала дълбоко и не сънува повече кошмари.

Косата ѝ бе разпиляна по възглавницата, кожата ѝ бе без никакъв грим и тя удивително приличаше на онази — седемнадесетгодишната Меги — с нейните романтични измислици и вълнения...

Маркърс се затътри с мъка към вратата. Дали някога и той би могъл да заспи така спокойно като нея? Едва ли бе възможно...

ШЕСТА ГЛАВА

Меги се събуди рано. Учуди се — чувстваше се необичайно щастлива. Опипа колебливо устните си и се изчерви, когато си спомни какво е сънувала. За първи път от толкова години, Маркърс бе чул виковете ѝ, бе я прегърнал, за да спре сълзите ѝ... А тя се притаи в обятията му. Насън или наяве?

Стресна се от съпадението — този сън и неговата целувка — в една и съща вечер! Това не беше целувката, за която бе мечтала като момиче.

Целуна я от гняв, насила и за наказание. Бе усетила, че цялото му тяло е обзето от страст... Така, както и нейните чувства бяха смес от страх и сексуална възбуда.

Опита се да прогони мислите си, да забрави, че го бе допуснала до себе си. Беше поразена от снощното преживяване. В нея се сблъскаха едновременно разумът и страстта. Изпита непреодолим копнеж да се обвие около нея като лиана и да погълне всичките ѝ жизнени сокове. И сега трепереше. Кожата ѝ бе настръхнала. Отдавна не беше я обземало истинско и силно сексуално желание. Когато като момиче, се бе влюбила безумно в Маркърс, изпитваше огромно любопитство към секса. Онзи трепет, който тогава предизвикваше момичешките ѝ фантазии, сега като жена, тя съзнателно отбягваше да си спомня.

Тогава бе прекарвала часове наред в мечти как се люби с Маркърс. Постепенно мечтите ѝ я завладяха и достигнаха опасна граница. Тя си лягаше и с лекота достигаше до почти реалното усещане за допира на устните му, за тежестта на тялото му...

Пълното ѝ с копнеж същество не познаваше прегради, а към това тя прибавяше и всичко прочетено за изкуството на любовта.

Представяше си как Маркърс идва в студената тъмнина на нощта, отваря вратата и влиза. Тя лежи в леглото, облечена не в детската си нощница, а в прекрасен копринен воал, под който изваяните ѝ форми прозират и съблазняват Маркърс. Той само я гледа и не смее да посегне

към нея. Понякога се виждаше облечена в копринен сатен, който се плъзга чувствено по кожата ѝ, а тя се надига в леглото и го пита какво прави в стаята ѝ.

В тези нейни фантазии Маркърс винаги бе в ролята на съблазнител, докато тя тръпнеше в очакване и го зовеше като нежна сирена. Понякога ставаше и се приближаваше към него. Маркърс, който обикновено носеше един прозаичен стар халат, в нейните измислени нощи беше облечен далеч по-романтично. И така, неспособен да откъсне поглед от местата, където зърната на гърдите ѝ напиреха под сатена, той пристъпваше и я прегръщаше.

Тялото ѝ откликваше на нейните фантазии и бе достатъчно само да си помисли как Маркърс гледа гърдите ѝ, за да усети напрежение в тях. Зърната им на секундата образуваха малки настръхнали връхчета под плата на нощницата.

Настъпваше мигът, в който той молеше да я целуне с робско обожание. Спокойният и циничен Маркърс едва ли би действал така. А тя улавяше с радост желанието, което предизвикваше у него и за наказание се отскубваше. Наказваше го, защото той не приемаше, че тя е достатъчно голяма, за да я направи жена и отказваше да я посвети в любовното изкуство. В нейните мечти тя владееше положението... Тя водеше играта.

Разбира се, след като си поиграеше с него му позволяваше да я целуне и с това се задоволяваше. Но като стана някъде на шестнадесет-седемнадесет години и познанията ѝ се обогатиха, тя вече изпитваше истинско желание. Имаше случаи, когато до болка копнееше да остане сама в стаята си и да се люби с Маркърс.

Трудно би се задоволила с една целомъдрена целувка. Усещаше как топлият му дъх изгаря кожата ѝ, докато ръцете му обхождат извивките на тялото ѝ. А ако истински се концентрираше, можеше почти като наяве да усети как милва жадните ѝ за ласки гърди, как целува върховете им... И в този случай го караше да ѝ се моли „само да ги докосне“. Нали той беше този, който отчаяно желаше да се люби с нея. По някакви незнайни причини, във въображението ѝ Маркърс никога не се появяваше гол, въпреки че често го бе виждала разсъблечен до кръста. Въображението ѝ не можеше да изрисува тялото му.

Преживяванията ѝ отразяваха преди всичко проявите на нейната чувственост и задоволяването на собствените ѝ желания.

Без да усети, тя затъваше неудържимо. Отиде твърде далеч в своя сумрачен свят на мечти и изживяваше миражите си като в треска. Образът на любимия ѝ ставаше толкова осезателно реален, че тя усещаше как неговият дъх доближава гърдите ѝ, плъзга се по корема, по бедрата... Цялото ѝ тяло трепереше от желание и победоносни чувства я заливаха, когато той я молеше да сподели любовта му.

Понякога, след такова преживяване, тя се събуждаше в ранните часове на деня и усещаше странна болка и напрежение. Някъде дълбоко в нея зееше празнота. Искеше час по-скоро Маркърс да разбере, че отдавна е пораснала.

Пораснала!... Меги тръсна мрачно глава и въздъхна. Всичко, което си мислеше сега, беше безумство! По лицето ѝ затрептя чувственост. Тя вече знаеше, че любовта предполага взаимност, че да любиш означава не само да получаваш, но и да създаваш удоволствие. Ако сега дадеше воля на въображението си, това нямаше да бъде познатата ѝ сцена, в която само Маркърс я моли. Сега тя щеше да умолява, нейните ръце щяха да го търсят... Тя щеше...

Спря се поразена! Цялата гореше! Какво си позволяваше!

В селото камбаната на църквата отбеляза поредния кръгъл час. Предстоеше ѝ тежък ден, нямаше смисъл да си губи времето в опасни мисли.

Като слизаше по стълбите, тя се спря на междинната площадка, за да се види в огледалото. Устните ѝ вече не бяха толкова наранени, но изглеждаха по-сочни и по-плътни от обикновено. Беше доста съмнително. Усети приятна тръпка, но обърна гръб на отражението си в огледалото и категорично си забрани да мисли повече за снощния сблъсък с Маркърс. Стълбището беше от дъб, а балюстрадата бе украсена с дърворезба. Всякакви причудливи същества надничаха от своя дървен затвор. Сръчните ръце на много майстори, бяха издълбали фантастични плетеници от животни, амурчета, цветя и плодове. Спомни си, че като дете това стълбище направо я омагьосваше. Украшенията провокираха въображението ѝ и нощем фигурите оживяваха. Тя почти вярваше, че съществуват. Това беше по времето, когато посещаваше къщата с родителите си през ваканциите.

Пръстите ѝ се плъзнаха нежно по дървените фигурки и тя почувства слабост и носталгия по отдавна изгубеното време, когато всички бяха толкова щастливи. Прахът се бе наслоил по извивките и леко загрозяваше тези фантастични плетеници. Запита се дали госпожа Гермитейдж все още прави пчелен восък. Леля ѝ излъскваше дървото с него и тогава то блестеше с мека светлина. Бе невероятно красиво!

В кухнята нямаше никой. Меги се сети колко оскъдни бяха запасите от храна и си помисли, че ще трябва да напазарува доста неща. Първо ще остави момичетата в училище и после ще отиде с колата до Хексхъм.

Направи си кафе и докато го чакаше да изстине, започна да нахвърля списък от необходимите продукти. Маркъс беше голям чревоугодник, но се стараеше да спазва диета и да спортува. Спомни си, че снощи бе усетила колко силно и мускулесто тяло има. Тази мисъл повлече след себе си и други...

— Ммм!... Страхотно мирише! — извика Сузи, като влетя в кухнята.

Беше си облякла ученическата униформа — носеха почти същите униформи като по нейно време.

Меги бе получила образованието си в женския манастир, където учеха сега и момичетата. Там приемаха ученички от всякакво вероизповедание. Беше добре известно, че по принцип момичетата натрупват повече познания и дават по-добри резултати, когато не учат в смесени училища. Присъствието на момчета в тази възраст създаваше някакъв емоционален дисбаланс. Момичетата започваха чувствително да изостават и не проявяваха своята интелигентност докрай. Манастирът се гордееше с факта, че голям брой от завършилите възпитанички кандидатстваха в университета и издържаха изпитите.

Маркъс и Сара влязоха в кухнята едновременно. За Меги това бе добре дошло, защото сдържаното ѝ: „Добро утро!“ мина между другото. Сара му бърбореше нещо.

По време на закуската той не си позволи и намек за предишната нощ. Меги си помисли с цинично задоволство, че Маркъс не можеше да изтъкне съществени аргументи, за да я отпрати, а като се прибавеше и видимото оживление на момичетата в нейно присъствие, той съвсем губеше позиции.

Добре се разбираше с тях като настойник, но доколкото бе схванала, бе наложил строга дисциплина.

За момичетата бе повече от ясно, че Маркърс държи на възпитанието и благоприличието, така че, ако искаха да си извоюват нещо, то трябваше да действат по заобиколен начин.

Отидоха да си вземат учебниците и якетата. След това го целунаха за довиждане с явна привързаност.

— Меги, да не се поддадеш на приказките му и да си тръгнеш, докато ни няма! — предупреди я Сузи. — Това падане адски го промени! Станал е направо отвратителен!

— Няма страшно — увери я Меги и се обърна към Маркърс: — Аз съм категорична по този въпрос!

Забеляза как той едва доловимо присви устни. Много добре знаеше какво има предвид. Само че, знаеше ли той през колко колебания трябваше да мине тя, за да вземе това решение?! Явно — не! Най-вероятно го възприемаше като детинска реакция и повод да го дразни. И изобщо не подозираше, че в действителност...

В действителност, като изключим гнева ѝ, останал от предишната нощ, вътрешно тя все още изпитваше чувство на вина. Дълбоко в себе си копнееше да заличи онова недоразумение от миналото и да възстанови трепетната близост, която съществуваше някога помежду им. Чувстваше се толкова изолирана, така наранена...

Усмихна се на момичетата и ги подкани да побързат. Каза им, че държи да се види с директорката им и че после ще ходи на пазар.

— Трябва да ти дам пари, щом ще ходиш да пазаруваш — прекъсна я Маркърс и се опита да бръкне в джоба на якето си.

В този момент патерицата падна на пода. Меги се втурна да му помогне. Той се хвана за нея със здравата си ръка. Мигом през тялото ѝ премина тръпка, сякаш я разтърси ток. Сърцето ѝ лудо заби от вълнение.

— Добре! Ще продължим разговора, като се върна — каза му тя с прегракнал глас и припряно се отдалечи. — Да считам ли, че имам твоето разрешение да кажа в училището, че аз ще поема грижата за момичетата?

Сузи и Сара вече бяха излезли навън. Гласовете им се чуваха от двора.

Маркърс устоя на погледа й и дълго не отмести очи от нея. Дърхът й спря. Предусети нов конфликт.

— Ами, ако не разреша, какво ще се промени?

— Нищо. Поне що се отнася до моето решение да остана. Става въпрос какво ще кажа на хората. — Тя пребледня, но не се опита да скрие това от него. — Маркърс, знам какво правя. Това не е поредната ми глупост!

Пое дълбоко въздух и през замърления си поглед успя да види, че го бе поставила на тясно. Един мускул на лицето му играеше. Тя долови възбудата му.

— Меги... — каза накрая той. — За снощи...

Сега бе неин ред, да потрепери, но тя решително го спря:

— Няма значение, Маркърс! Няма да успееш да ме сплашиш! Не можеш да ме накараш да си тръгна!

— Да те сплаша ли? — По лицето му премина странно изражение. В погледа му забеляза копнеж и страдание. Сърцето й за миг спря да бие и краката й сами се приближиха към него...

„Ти си луда!“ — изкрещя вътрешният й глас. Тя се обърна и побягна от стаята, преди да е извършила нещо още по-глупаво.

Манастирът не беше далече. Училището се помещаваше в една голяма викторианска сграда на около четиридесет километра от дома им.

Меги беше добър шофър. Маркърс я бе научил да кара, а пък и тя познаваше тези междуселски пътища. Стигнаха навреме. Меги паркира колата и щом момичетата хукнаха към приятелките си, тя се отправи към главния вход с бърза крачка.

Отвътре я посрещна миризмата на дезинфекционен разтвор и на тебешир. По коридорите тихо се придвижваха монахини с кротки лица, целите облечени в черно. Тя самата не бе много религиозна, но се възхищаваше на спокойствието, което излъчваха.

В канцеларията беше пълно с папки и учебници. Секретарката беше нова. Меги не си я спомняше от своите ученически години. Тя се усмихна топло и я попита с какво може да й бъде полезна.

Меги обясни, че иска да говори с Преподобната Майка — игуменката на манастира.

— Мисля, че ще може да ви приеме. Ако обичате, почакайте да проверя!

Стаята също се бе променила от времето, когато Меги учеше тук.

Преподобната Майка беше около четиридесетгодишна, висока и твърде привлекателна жена, която излъчваше хладно спокойствие и авторитет.

Меги прие поканата за едно кафе и още докато сядаше, започна да обяснява защо е дошла.

— Да, да, спомням си. Двете сестри Девърил. Да, с брат им се бе случило нещо неприятно, някакъв инцидент. Та, казвате, че сте тук, за да поемете грижата за тях? Извинявайте, но не мога да си спомня добре, каква беше роднинската ви връзка с момичетата?

— Аз съм тяхна братовчедка — започна Меги. — Моят баща и техният са братя. Баща ми беше по-малкия брат.

— Да, ясно. Значи вашият братовчед ви е писал и ви е помолил да поемете грижата за тях, така ли да разбирам?

— Моят братовчед? Вижте, Маркърс не ми се пада точно братовчед... Майка му вече е била веднъж омъжена, преди да се оженят с чичо ми.

— Аха, ясно — Преподобната Майка я погледна доста особено. — Както и да е, две момичета на тази възраст са доста голямо изпитание за сам мъж.

Преди Меги да си тръгне, тя ѝ даде списък на семействата, чиито дъщери учеха тук и които живееха наблизо, за да може да се свърже с тях, ако иска да си направят график за пътуването на децата. Тя поблагодари на Преподобната Майка, че ѝ отдели време и че я изпрати чак до колата.

След час и половина беше в Хексхъм. Паркира до един супермаркет, който също беше построен след нейното заминаване оттук.

Имаше и пазар съвсем наблизо, но го разбра едва след като беше свършила с повечето покупки. Позавъртя се из него и не се стърпя да купи няколко вида сирена. Имаше и пресни зеленчуци, които поне на вид бяха по-свежи от тези в супермаркета. Леля ѝ ги отглеждаше сама и както разбра от Маркърс, беше научила и градинаря на това.

Отказа се да гледа сергиите с месо и се отправи към колата. Беше горещ ден и стените на абатството излъчваха насъбраната през деня топлина. Самата мисъл колко много поколения бяха живели в това малко градче, я изпълваше едновременно с тъга и с гордост. Каза си, че

трябва да се поразходи из местността и да си припомни тукашните красоти. Не беше изминала и петнадесетина километра, когато педалът за газта отказа да работи. Не ѝ се прибираше у дома.

Когато отново потегли, забеляза, че една червена кола я задмина. Колата спря в двора и Меги паркира до нея. От колата уверено слезе една хубава млада жена. Имаше тъмна, леко накъдрена, коса и всичко у нея издаваше вкус и добри маниери.

Когато Меги слезе от колата, жената бе спряла и я гледаше с интерес.

— Приятно ми е — Меги Девърил.

— Да, разбира се... Така си и помислих. Виждала съм снимката ви на бюро го на Маркъс... Аз съм неговата секретарка — Ана Барне.

Въпреки лукавите подмятания на Изабел, тя въобще нямаше вид на жена, влюбена в своя шеф, помисли си жлъчно Меги.

Когато се ръкуваше с нея, забеляза венчалния ѝ пръстен.

— Откакто Маркъс преживя онази злополука, аз всеки ден му нося пощата, да я преглежда. Бях наредила на шофьора да го кара до офиса и обратно, обаче пътуването му причинява доста силни болки. Пък и тези пирони...

— Какви пирони? — попита Меги с притеснение. Думата звучеше доста зловещо. Тя нямаше много задълбочени познания по медицина, но доколкото бе чувала, при обикновено счупване не се слагаха пирони.

— Ами, да. Счупването е доста лошо. Кракът му е счупен на няколко места, а като се прибави и тежестта на коня... Знаете ли, мисля си, че Маркъс се е разтревожил много повече за коня, отколкото за себе си. Бесен е на Изабел, защото ѝ бил казал, че е по-добре да не взима кучето, след като не е обучено добре. То дори скъсало верижката.

Меги почувства, че трябва да седне. Прилоша ѝ като разбра, че положението му е толкова тежко. Дори животът му е бил в опасност. Добре, че е имал късмет! А тя нямаше и да научи. Налегна я тягостно чувство.

— Господи, бледа сте като платно! Мислех, че знаете.

— Не знаех подробности... Мислех, че само е паднал от коня.

— Вижте, май е по-добре да влезем вътре. Трябва да седнете! — каза ѝ любезно Ана, като я подхвана здраво под мишницата.

Меги взе да ръкомаха, като ѝ сочеше колата. Ана решително я прекъсна:

— Не, не сега... Нищо няма да им стане на продуктите, ще ги вземем по-късно.

И Меги се озова в прохладната кухня, а Ана настойчиво я накара да седне в едно от дървените кресла.

— Разкажете ми какво се е случило — помоли тя с пресипнал глас. — Аз нищо не знам.

Ана не се изненада нито от припряността ѝ, нито от уплахата.

— Ще направя кафе. Искате кафе, нали? Доколкото познавам Маркъс, и той би пил една чашка по това време. — Лицето ѝ се озари от добро чувство. — Много се радвам, че сте тук! Не знам, нямам представа каква точно трябва да бъде една икономка, но някои жени са склонни да се възползват от това, че работят при сам мъж. Маркъс не си даваше сметка за това. Но откакто тя ги напусна... Знам, че не е лесно да се грижиш за такъв дом, но пък Маркъс ѝ плащаше добре, а дори беше готов да ѝ дава и извънредни. В днешни дни човек плаща за добър иконом, защото не се намират така лесно. Освен това тя трябваше да се грижи и за момичетата. Аз съм наела една жена, която гледа сина ми, така че знам какво е необходимо.

— Разкажете ми по-подробно за злополуката — прекъсна я Меги с дрезгав глас. Гърлото ѝ пресъхна, като подхвана болната тема. Очите ѝ заблестяха от напирещите сълзи. Ана ѝ хвърли бърз пронизателен поглед.

— Маркъс отишъл да язди. Не бил с Изабел, но тя изглежда го е видяла и го проследила. Баща ѝ страшно я е разглезил. Миналата година ѝ подари една от онези играчки с четири колела. Сигурно сте я виждали — състезателна кола, боядисана в бяло и червено. Отвратително нещо! А мисля и че е опасно. Както и да е. Била взела и кучето си — „Пупи“ — то пък е подарък от един друг неин приятел. — Повдигна веждите си Ана. — Има слухове, че... — Тя се спря и се подвоуми. — Знаете какви са хората тук, разправят, че се срещала и с друг...

— Как е станала злополуката? — ядосано я прекъсна Меги. Не искаше да слуша нищо за предполагаемите любовни връзки на Изабел. Малко я интересуваха. Интересуваше я Маркъс. Искаше да знае как е станало точно. Той е могъл да умре, а тя дори нямаше да разбере. А

може би щеше да усети по някакъв начин, че едно човешко същество, свързано с нея, си е отишло от този свят. Дали щяха да заговорят инстинктите ѝ и да я предупредят?

— Ами, тя карала след него и го пресрещнала. Много глупава жена! Подкарала точно през дола и, разбира се, конят се подплашил, изправил се на задните си крака... Той го озаптил, но точно тогава кучето изскочило от колата и се втурнало към краката на коня, лаейки срещу него. Конят се паникьосал и отново се изправил на задните си крака, след което загубил равновесие и паднал, като повлякъл и Маркъс. А глупавото момиче се вцепенило и само пиццало, вместо да предприеме нещо. За щастие, Хауърд бил видял всичко и изтичал до вкъщи, за да вземе пушката си.

Меги вдигна рамене недоумяващо.

— Трябвало да измъкнат крака му изпод коня. За щастие успели... Болката била направо непоносима, въпреки че той не я показвал, но, малко след като го издърпали, припаднал. Бил получил сътресение на мозъка. Трябва да ви кажа, че всички се изненадахме, като разбрахме, че те двамата с Изабел са се сгодили. Вярно, излизаха няколко пъти, но никой не си бе помислил, че е нещо сериозно. Тя го посещаваше в болницата.

— От кога са сгодени?

— Отскоро. Обявиха годеща си един ден преди той да излезе от болницата. — Погледна си часовника енергично и каза: — Ще трябва да вървя, Маркъс не знае, че съм тук. Добре ли сте вече?

— Да, нормално — каза Меги. — Уплаших се. За мен беше като шок. — После прехапа устната си и погледна другата жена право в очите: — Моля ви, не казвайте нищо на Маркъс за това...

— За кое? — попита остър мъжки глас. Меги рязко се извъртя. На кухненската врата стоеше той.

Ана не отвърна нищо, но Меги знаеше, че не може да подмине въпроса. Най-малкото, нямаше да е честно спрямо тази жена.

— Прилоша ми точно, когато се прибирах. Не исках да те безпокоя.

Той свъси черните си вежди. В погледа му се четеше недоверие.

— Моя е грешката — намеси се Ана, доловила напрежението помежду им. — Не си дадох сметка, че Меги не е знаела колко

сериозно е било положението ти по време на инцидента. — Боя се, че думите ми ѝ подействаха като шок.

Меги внимателно наблюдаваше Маркъс. Недоверието му се смени с напрежение и той внимателно се вгледа в нея.

— Нали знаеш колко съм страхлива — не много убедително каза тя. — Това мое развинуто въображение... — Опипа нервно копчетата на блузката си, защото не можеше да издържа изпитателния му поглед. В очите ѝ се появи предателска влага. — Представих си, че...

Вдигна глава към Маркъс и усети хипнотизиращия му поглед.

— Ти си могъл да умреш, а аз нямаше да разбера!

Бе готова да се разплаче. Едва сега си даде сметка, че от вълнение е показала прекалена загриженост. Обзе я паника. Какво, за бога, правеше!

Маркъс пристъпи към нея, но забеляза паниката и отчаянието върху лицето ѝ и спря.

— Както каза — започна топло той, но с изострената си чувствителност тя сякаш долови в думите му цинизъм, — ти винаги си имала богато въображение.

Тромаво се извърна и се запъти към вратата. Ана я погледна със симпатия и последва Маркъс.

Меги си помисли, че пак се е поставила в глупава ситуация. Кой я караше да говори всички тези неща! Е добре, изплаши се, но толкова ли не можеше да се контролира! Но от друга страна защо бе нужно да се прави, че не я интересува?

Тя вдигна от масата една чаша и посегна да я остави на мивката, но чашата се изплъзна от ръцете ѝ и се разби на пода. Тя гледаше към парчетата и не ги виждаше.

Защо трябваше да се държи лицемерно? Позволи си да дойде тук именно защото мислеше, че той не я интересува.

Бавно се наведе да събере парчетата и почувства, че за броени минути бе остаряла. Коленичи на пода, събирайки остатъците от китайския порцелан, но не издържа и закри лицето си с длани.

Тя не се интересуваше от Маркъс! Не трябваше да се интересува! И хиляди пъти да повтореше тази фраза, не би убедила никой. Защото се интересуваше... Винаги се бе интересувала и щеше да го прави и занапред. Докато ги има и двамата на този свят.

СЕДМА ГЛАВА

По-късно, когато се съвзе, се изплаши дали не я е видял някой да ридае на пода. За щастие, момичетата все още бяха на училище, а Маркърс се бе затворил в кабинета. Знаеше със сигурност, че няма защо да се притеснява, че някой е могъл да стане свидетел на пълното безсилие, което я завладя, когато осъзна истинските си чувства.

Все още не се чувстваше достатъчно силна, за да признае открито какво изпитва към Маркърс.

Събра внимателно парченцата порцелан и ги изхвърли на боклука. Движеше се сковано като старица, сякаш не беше двадесет и осем годишната Меги.

Стените на къщата и плочите на двора излъчваха насъбраната слънчева топлина, но тя не можеше да я сгрее.

Как щеше да остане тук, като знаеше, че нейният живот продължаваше да бъде свързан само и единствено с Маркърс — така, както и преди десет години. Нима можеше да си тръгне! Вече не беше младо момиче, а зряла жена и трябваше да прояви разум и отговорност. Не можеше да замине без някакво задоволително обяснение. Помисли си за момичетата. Беше им обещала да остане. С какви очи щеше да ги погледне после, ако не удържи думата си? Може би благоразумието нямаше да я напусне? Нещата никога не се повтарят. Маркърс бе сгоден. А и тя не бе вече онова момиче, което си бе въобразило, че той е влюбен в нея.

О, господи, защо се върна! Защо позволи да ѝ мине налудничавата мисъл за помирение? Защо възкреси миналото и построи мост между него и бъдещето? От покаяние ли? Не, това щеше да бъде нейното наказание. Мълчаливо щеше да гледа, да страда и да мълчи. Ням свидетел на щастието на Маркърс с друга жена.

Спомни си, че стои на двора. Извърна глава и слънцето я заслепи. Инстинктивно закри очи с ръка.

Мили боже, нима всичко, което се случваше от два дни насам, бе върно!? Светът се завъртя пред очите ѝ като на лента и тя се почувства

напълно безсилна.

— Шефът каза, че сте искали да говорите нещо с него за градината.

Това нортънбърлендско наречие ѝ беше познато, но не и гласът. Не бе виждала този мъж. Притесни се, че може би беше забелязал разстроеното ѝ лице.

За щастие стоеше зад гърба ѝ и тя успя да се съвземе малко, преди да го погледне.

Беше около шестдесетгодишен, с рядка, прошарена коса и проницателни сини очи. С годините слънцето и вятърът бяха изсушили кожата му.

— Джон Холмс — представи се той. — Идвам няколко пъти седмично да работя в градината. Не се занимавам с живия плет. Момичетата се грижат за него. Хубав е, засаден е с любов...

— Защото е дело на баба ми — довърши мисълта му Меги.

По начина, по който разговаряше с нея, ѝ стана ясно, че се досеща коя е. Без съмнение цялото село вече знаеше, че се е върнала.

Когато дядо ѝ беше жив, наеха един градинар на постоянна работа. Той почина близо две години, преди тя да напусне дома. Оттогава нямаха постоянен градинар в имението.

— Не успях да свърша много работа тези дни, ревматизмът ме мъчи... Живият плет е...

— Хубав е — поощри го Меги, а той ѝ хвърли бърз остър поглед.

— Може и да е хубав, но си иска много работа.

Меги си спомни, че вечнозелените огради бяха гордостта на баба ѝ. През летните месеци от терасата се виждаше едно изумително цветно петно. Баба ѝ явно е разбирала от градинарство и бе успяла да присади растения, като прецизно ги бе подбирала по цвят. Почти всички бяха сини — от най-бледия нюанс до най-наситеното — ралици и делфинии, толкова високи, че цветовете им достигаха ръба на живия плет, покрай който бяха засадени.

— Какво смятате да правите със зеленчуковата градина? На първо време трябва да се почисти от плевелите — цялата е обрасла.

— Тази сутрин господин Маркърс ми каза, че сте искали да говорите с мен. Той винаги е обичал да се разхожда покрай живия плет, особено през някоя хубава лятна утрин. Господин Маркърс разбира много от растения.

Да, Маркърс обичаше градината. Сърцето й се сви, като си спомни колко пъти го беше издебвала при сутрешните му разходки. Ясно, че след злополуката той се беше отказал от този си навик, поне за известно време. Спомни си отново всички подробности около падането му, които й бе разказала Ана, и отново й прилоша. Подпря се на стената на кухнята.

— Знам, че градината е позапусната малко — съгласи се тя. — Но ако се поизчисти, мисля, че ще можем да засадим някои зеленчуци. Момичетата ще се опитат сами и може да им се стори интересно.

— Ами, ако е въпрос само да се почисти... — Той се почеса. — Мисля, че ако извикам някое от моите момчета, ще я подготвим за есента. Разбира се, плодните дървета ще трябва да се окопаят и да се наторят. Ще ви излезе по-евтино, ако си купите разсад от нашия пазар — посъветва я той. — Помислете си. И аз предпочитам домашното производство. Така че ще приготвим половината от площта за засаждане, а с останалата част ще се заемем през пролетта. И ако ми позволите да добавя, смея да твърдя, че моите момчета ще се справят със засаждането, ако на момичетата не им се занимава с това. Те обичат да работят в градината, когато времето е хубаво, но — и той погледна към слънцето — като започне да вали и се разкаля... Е, няма де е лесно...

Когато той си тръгна. Меги си помисли уморено, че не беше срещала досега толкова словоохотлив градинар. Всеки друг път би се радвала на възможността да си побъбри с него, но сега не беше в настроение. Хиляди мисли се блъскаха в главата и.

Влезе в къщата и никак не се изненада, че пак я обзеха съмнения. Всичките планове й се сториха някак далечни и неосъществими.

Наистина ли мислеше, че ще се справи и ще успее да се противопостави на съдбата?

Тъжно поклати глава. Защо бе дошла тук — от глупост или от безразсъдство? Край на въпросите! Това вече нямаше никакво значение... Тя бе тук и щеше да остане. Усети, че й става студено. В кухнята бе по-хладно, отколкото на двора, но едва ли това бе истинската причина. Имаше неща, които трябваше да свърши, но не можеше да си събере силите. Единственото, което искаше да направи, бе да се скрие някъде — далеч от всичко и от целия свят — и от острите пронизателни очи на Маркърс.

Неведнъж беше изпитала силата на неговия поглед. Спомените ѝ бяха от преди десет години, но и днес я побиваха тръпки.

Е добре, докога ще седи така и ще гледа в празното пространство? Трябваше да направи нещо! В средата на масата стояха изсипаните зеленчуци и агнешките котлети. Чувстваше се така, сякаш разсеяно бе стъпвала из плиткото и неочаквано се бе натъкнала на дълбок вир... Изведнъж бе започнала да потъва в леденостудената вода и сега бавно и мъчително се опитваше да се добере до брега.

Ана се появи в кухнята, натоварена с цяла купчина папки. Тук вече се носеше апетитна миризма. Тя подуши одобрително, но посочи ханша си и рече:

— За съжаление за вечеря ми се полага само салата. Когато съпругът ми е в командировка, се опитвам да спазвам диети. — Погледна завистливо към стройната фигура на Меги и продължи: — Вие, доколкото виждам, нямате проблеми с теглото?

— Не, нямам — съгласи се Меги. Не ѝ разказа, че когато за първи път отиде в Лондон, беше толкова кльощава, че Джон Филипс я заведе на доктор.

Сега се хранеше добре, но лесно изгубваше апетит, когато беше нервна. В момента например само от миризмата ѝ се повръщаше.

Беше си намислила да сготви агнешките котлети на фурна с различни подправки. Това бе едно от любимите яденета на чичо ѝ и първата гозба, на която я беше научила леля ѝ.

— Все още изглеждате доста бледа! — изгледа я Ана с любопитство. — Сигурна ли сте, че се чувствате добре?

— Всичко е наред! От слънцето е. Миналото лято почти нямахме слънце и предполагам, че още не съм се адаптирала.

— Хм... Ами, надявам се това вкусно ядене да окаже благоприятен ефект върху настроението на Маркъл — каза Ана. — В момента е направо отвратителен — направи гримаса тя. — Предполагам, че мъжете се променят, когато се сгодят.

Меги остави ножа на масата, защото забеляза, че ръката ѝ трепери.

„Не ми говори за Маркъл! Недей да ми говориш за годежа му с другата жена! Страшно боли!“, крещеше нещо вътре в нея.

Какво можеше да направи, освен да обърне глава и да се опита да не слуша Ана, като насочи вниманието си изцяло към готвенето.

— Разбира се, знам, че болките му са ужасни. Освен това, докторът предполага, че една част от мускулите му са засегнати.

Ножът падна на пода с трясък. Двете жени едновременно се наведоха да го вдигнат. Ана я погледна право в очите.

— Това е много тежък период за него — каза тя тихо. — Опитайте се да бъдете спокойна и мила. Той има нужда от това.

Меги се дръпна, бледа като платно. Другата жена нямаше ни най-малка представа за истинските ѝ чувства. Нито пък си даваше сметка, че ѝ причинява такова страдание.

— Изабел вероятно е очарователна, но нещо ми подсказва, че тя не е жена, която може да го утеши в тежки мигове. През целия си живот е била глезена и сигурно не ѝ се нрави мисълта да бъде сгодена за инвалид. А пък Маркъс не е точно от мъжете, дето ще се посветят и ще се грижат за другия безрезервно. Предполагам, че е доста естествено и двамата да се измъчват от положението. Може би само сексът ги свързва, защото не съм забелязала да има нещо друго между тях — откровено сподели Ана.

Меги въздъхна и спести мнението си по въпроса.

— Фактически те не живеят заедно — продължи Ана, — но би трябвало да са любовници. Съмнявам се тази млада дама да се е лишавала от нещо в живота си. Освен това мисля, че въобще не зачита чувствата на другите.

Меги беше онемяла. Изпитваше истинска мъка. Представи си ги как се любят!

— Скъпа, аз май говоря повече, отколкото е необходимо. Вижте, не ме разбирайте погрешно, не съм клюкарка. Просто много харесвам Маркъс. Работя с него от пет години и го уважавам не само като свой шеф, но и като мъж. Ако бракът ми — тя леко се усмихна — с Питър не беше толкова прекрасен, мисля, че щях да си намеря любовник като Маркъс. Много му е тежко тези месеци — тя снижи тон, — а Изабел въобще не му помага. Отделно, дето все му натяква да изпратят момичетата в пансион. Да, знам, че няма да е никак добре за тях — каза Ана в отговор на погледа на Меги. — Особено сега, в тази възраст. Сузи е доста чувствителна.

— От друга страна, звучи нормално, ако Изабел иска да остане насаме с Маркъс, след като се оженят — каза Меги не много убедително.

— Да, естествено, но е доста егоистично. Тя знаеше, че Маркърс е поел грижата за тези момичета. — Ана нарами папките и извинявайки се, приключи разговора: — Мисля, че за днес стига. Трябва да се връщам в офиса.

Ана й допаднаше и може би щеше да й стане приятелка, помисли си Меги, когато остана сама в кухнята. Обаче доста й беше трудно да говори за нещата, които тя спомена, дори и при положение, че бяха казани само от добро чувство към Маркърс. Нямахше желание да обсъжда отношенията му с Изабел. Дори и сега, когато Ана си бе отишла, все още се чувстваше отпаднала и разстроена от думите й Маркърс и Изабел — любовници! Но какво, по дяволите, бе очаквала тя! Те и двамата бяха на години, а сексуалният живот бе нещо естествено за една сгодена двойка.

Вече беше време да прибере момичетата от училище. Още не се бе свързала с никой от родителите, с които Преподобната Майка я бе посъветвала да си поделят возенето на децата.

Трябваше да се посъветва с Маркърс, а за да говори с него, трябваше да се държи естествено и спокойно.

След сутрешното ужасяващо откритие, че все още е влюбена в него единствената мисъл, която й се въртеше в главата, бе, че трябва да стои колкото се може по-далеч.

Провери дали е нагласила фурната на подходяща температура и тръгна. Натисна дръжката на вратата и се поколеба дали да влезе в кабинета му. Трябваше да се държи все едно, че нищо не се е случило. Притвори очи и леко въздъхна. Беше ужасно изтощително едновременно да се бори с депресията си и с чувствата, кои го я завладяха отново. Докога щеше да е подвластна на този вътрешен глас? Защо да не изостави всякаква предпазливост и да престане да търси логика в желанието си да бъде с Маркърс! Но тя не беше дошла тук, за да удовлетвори несбъднатите си желания! Бе дошла да се погрижи за двете си по-малки братовчедки.

Решително се обърна и тръшна вратата на кухнята. Защо трябваше Маркърс да взема решения вместо нея?! Знаеше, че тя е в къщата и ако искаше да говори с нея, можеше да я потърси. Докато отиваше към колата, си зададе въпроса с какво ли се занимава Изабел сега? Тя самата бе споменала, че помага на баща си в хирургията, но явно това не я ангажираше много.

Отвори колата и се отдръпна от горещината, която я лъхна отвътре. Свали стъклата на прозорците и бавно подкара. Като минаваше покрай входа за градината, долови нечии гласове оттам. Предположи, че градинарят вече бе довел момчетата за работа.

Отдавна не се бе занимавала с градинарство. Винаги ѝ бе доставяло удоволствие да сади растения, да ги полива, да ги наблюдава как растат. Обичаше да се занимава с подобни неща.

Пристигна в училището точно навреме. Но не тръгнаха веднага, защото момичетата решиха да я запознаят с някои от приятелките си.

— Това е нашата братовчедка, чували сте за нея, работи в Лондон и илюстрира книги — представяха я те.

Стана ѝ мъчно, защото повечето от момичетата, които сега я гледаха със страхопочитание и любопитство, след време щяха да влязат в университета и да направят кариери, далеч по-престижни от нейната. Но сега я гледаха с такъв респект и детинско възхищение!

Няколко по-възрастни жени се присъединиха към групата. Това бяха майките на някои от момичетата. Последва нова серия запознанства.

— А това е лелята на Алисън — Джейн — представи я Сузи.

Лелята я погледна притеснено. Явно и тя като всички други сигурно бе смятала, че Меги съществува едва ли не само във въображението на сестрите Девърил.

— Не знаех, че Маркъс има и други роднини освен двете момичета — чистосърдечно си призна тя, като ѝ подаде ръка.

— Мисля, че няма — съгласи се Меги спокойно. — Всъщност ние с Маркъс не сме роднини, поне не кръвни.

Опита се да обясни накратко каква е връзката им и лелята на Алисън постепенно започна да си припомня:

— О, да, моите роднини са споменавали за един друг Девърил. Моят съпруг Чарлс е викарият — обясни тя. — Ние сме тук от осем години и, да си призная, мечтая за деня, в който ще си тръгнем оттук. Сестра ми и мъжът ѝ работят в чужбина и Алисън живее при нас през учебната година. През ваканцията заминава при родителите си. Ситуацията не е много приятна, но за щастие Алисън има много ведър и уравновесен характер и я понася нормално. Аз лично съжалявам, че моите две дъщери са вече големи и живеят далеч оттук. Тя почти няма с кого да контактува. Сузи и Сара поне са две. За малко ли сте тук

или... — с любопитство попита тя, когато Меги вече тръгваше към колата.

— За дълго. Със сигурност поне докато завършат училище — отвърна тя, без да се засяга от любопитството ѝ. Знаеше, че е породено от непринудена загриженост към двете момичета, а не от желание да научи поредната клюка.

— Да, те са вече в тази възраст, когато имат нужда от женско присъствие и влияние. Маркърс бе много внимателен с тях, но след тази злополука, изглежда се убеди, че те имат нужда от емоционален контакт и подкрепа, а не от бавачка, колкото и добра да е тя.

Лелята на Алисън не я попита нищо повече. Когато вече се разделяха, тя само ѝ се усмихна топло и каза с нескрита симпатия:

— Ако имате нужда да си побъбрим или от някаква помощ, моля ви, не се колебайте и ми звъннете. Или направо минете.

Меги ѝ благодари. Подкани двете момичета да влязат в колата, седна зад волана и подкара.

— Всички адски се изненадаха, като им казахме, че след училище ти ще дойдеш да ни вземеш — започна да бърби Сузи възбудено.

— Да, отначало всички помислиха, че Сузи ги будалка, като им каза, че ще живееш тук — гласчето на Сара звънтеше.

Меги забеляза в огледалото притеснението на Сузи, която сякаш все още я подозираше, че може би ще си тръгне за Лондон.

Как би могла да направи това? Вече им бе обещала! Освен това те наистина имаха нужда от присъствието ѝ. Както впрочем и Маркърс... Макар че тя се съмняваше дали би намерил кураж да го признае. Ако не бе поела върху себе си отговорността за Сузи и Сара, Маркърс би се озовал в доста неизгодна позиция. Щеше да бъде принуден или да угоди на Изабел, като ги прати в пансион, или да ѝ се противопостави и по този начин да направи живота им в къщата непоносим. Меги се опита да си представи как младоженката Изабел би се държала като пълновластна господарка и как би направила всичко възможно да се отърве от двете момичета, с които нямаше никакво намерение да живее.

Не, едва ли това би било най-подходящата обстановка за момичета в тази деликатна и крехка възраст, когато емоционалното им развитие се влияе чувствително от атмосферата, в която живеят. Какво

ли би станало, когато Маркърс и Изабел се оженят? Меги потръпна. Дори мисълта за това бе мъчителна.

Истинско изтезание за напрегнатите й нерви. Сърцето й заби силно, пулсът й се учести и тя с мъка успя да потисне внезапния пристъп на гадене. Не можеше да понесе това. Вече знаеше, че няма да го понесе... Все пак Маркърс и Изабел бяха отложили сватбата за догодина. Достатъчно дълго, за да успее да успокои емоциите си и да си внуши, че за нея Маркърс не е нищо повече от доведен брат на братовчедките й.

Опита да се съсредоточи върху шофирането. Помисли си, че каквото и да стане, Изабел не трябва да научи за чувствата й към Маркърс. Усещаше, че ако тя разбере това, би я унищожила. Не от обида или ревност. Просто щеше да се забавлява да гледа как Меги се измъчва, че не може да бъде с Маркърс. Точно както издевателстваше над момичетата, заплашвайки, че ще ги изпрати в пансион.

Когато пристигнаха, Меги прати Сузи и Сара да се преоблекат, докато им приготви закуска. След това щяха да довършат домашните си работи за около два-три часа, да вечерят и да им остане около час свободно време, преди да си легнат.

Реши, че би било добре да вечерят заедно и четиримата към осем часа. Когато им предложи това, Сузи и Сара се зарадваха.

— Винаги вечеряхме заедно, но Изабел каза, че не й е приятно да седи на масата с нас и промени всичко.

— Ами да, ако вечеряме в осем, ще имаме време и за тенис, и за езда, и за уроците. — Сара тържествуваше.

— Още не съм казала на Маркърс — предупреди ги Меги. — Той може да не се съгласи и ако стане така... — Тя постави пред тях кафеника и курабийките, които бе приготвила следобед.

— Мисля, че и Маркърс би хапнал нещо. — Тя погледна Сузи и посочи таблата: — Защо не му занесете това?

Беше с гръб към вратата и в първия момент не разбра защо Сузи каза с отвращение: „О, не!“. Тогава видя Изабел, която тъкмо влизаше в кухнята и ги изглежда презрително.

Беше облечена в тясна ленена рокля, която подчертаваше прелестите й. Меги злобничко си помисли, че със своята заплаза Изабел едва ли би могла да си позволи тази рокля. Явно бе купена от

някой луксозен бутик. Около Изабел се носеше облак тежък парфюм. Сара присви ноздри и се намръщи.

— Ти още ли си тук? — каза грубо Изабел на Меги. — Мислех, че провинцията вече ти е писнала.

Сузи, която бе започнала да почервенява от яд в момента, когато Изабел влезе в кухнята, каза ядосано:

— Меги няма да се връща в Лондон. Тя ще остане тук да се грижи за нас.

За момент Изабел се стъписа от думите на Сузи. След това се опомни и изгледа Меги с нескрита злоба. Явно Маркърс не ѝ бе казал, че тя ще остане.

— Глупости! — Изабел се обърна към Сузи, рязко повишавайки тон. След това присви устни, като видя как момичето демонстративно отмести погледа си от нея.

Тръгна към вратата, но спря и се завъртя на елегантните си високи токчета. Погледна Меги и каза със заповеднически тон:

— Донеси кафето в кабинета, ако обичаш!

И като разбра, че Меги сигурно ще откаже, добави иронично:

— Все пак, след като оставаш тук, като прислужница, това ще е едно от задълженията ти, нали така?

Меги въздъхна с облекчение, когато вратата на кухнята се затвори. „Прислужница“! Така ли? Ако Изабел си мислеше, че ще може да я командва, жестоко се лъжеше!

Забеляза как Сузи и Сара се спогледаха. Не искаше да ги настройва още повече срещу Изабел и каза със спокоен глас:

— Защо не излезете малко навън, като закусите? Имате време за уроците.

— Ти нямаш намерение да ѝ носиш кафето, нали? — попита Сузи. Явно подозираше, че Меги е готова дори на това и не скриваше разочарованието си.

— Изабел е гостенка в тази къща. Освен това тя е годеница на Маркърс — обясни Меги, като се опитваше да не издаде истинските си чувства. — Така или иначе, бях приготвила кафето за Маркърс, нали?

— Но тя няма право да се държи така нагло с теб! — упорстваше Сузи. — Маркърс би се вбесил, ако разбере. Той ни е учил винаги да бъдем учтиви.

— Как да ти кажа... Ще разбереш един ден, че мъжете рядко допускат някой да критикува жената, в която са влюбени...

— Виж какво, знам, че ще се женят и може би се обичат, но не се държат като влюбени.

— Защо очакваш да го показват пред всички?

Всъщност Меги не искаше да им противоречи. Каза им да излязат навън и сипа кафето в две чаши.

Кабинетът беше близо до кухнята. Тя спря пред вратата, пое дълбоко въздух и преброи бавно до десет. Трябваше ѝ време да се почувства достатъчно спокойна, за да почука и уверено да влезе.

Маркърс стоеше прав до прозореца, с гръб към нея. Изабел бе застанала пред камината. Изглеждаше вбесена. Може би на Маркърс, а може би на нея — нямаше как да се разбере.

За малко не се препъна, докато вървеше с таблата в ръце. Маркърс се обърна и я изгледа ядосано. Мери знаеше, че не трябва да бърза. Защо преди малко я бе обзет такъв страх пред вратата? Може би очакваше да ги завари как страстно се превръщат? Тази мисъл постоянно я измъчваше. Във всеки случай нервната и напрегната атмосфера в стаята я бе изненадала. Дали Изабел вече бе разбрала колко трудно е да накараш Маркърс да се откаже от нещо, което вече е решил да направи? Не можеха да помогнат нито доводи, нито сцени...

Вече се бе запътила към градината да провери до къде бе стигнал Джон с работата, когато видя Изабел да излиза бързо от къщата. Тя почти се затича към Меги. Обикновено бледото ѝ лице сега бе почервеняло от ярост.

— Ти си виновна за всичко! Дойде и започна да се бъркаш навсякъде! Маркърс вече бе решил да прати момичетата в пансион. А сега... — Тя пое дълбоко въздух и изгледа Меги вбесено. — Какво си мислиш, че ще ме измамиш? Много добре знам какво искаш!

Меги усети, че краката ѝ започват да треперят и главата ѝ се замая. Всеки момент щеше да ѝ стане зле.

Изабел сигурно още не знаеше всичко! Ах, как сама се бе издала! Досега тя вероятно само бе я подозирала. Освен, ако Маркърс... Меги рязко потрепери, сякаш имаше нервни тикове.

— Освен това — вече не си в първа младост, нали? — Изабел сякаш нарочно я предизвикваше. — Хубава идея! Да дойдеш тук и да попречиш на Маркърс! Добре са го измислили ония малки глупачки!

Изобщо не се надявай, че имам намерение да поделям моя дом с теб или с тях!

— Твоят дом?! — прекъсна я Меги. Внезапно усети как адреналинът ѝ се покачва. Беше ясно, че Изабел не знае за чувствата ѝ към Маркъс. — Може би трябва да ти припомня, че дядо ни е завещал къщата на Сузи, Сара и на мен.

Изабел я изгледа, без да каже нищо. След това изненадата ѝ постепенно се смени с открита злоба. Заговори бавно през стиснатите си зъби:

— Така ли мислиш? Страхувам се, че грешиш. Дядо ти промени завещанието си малко преди да умре и остави всичко на Маркъс.

Това вече бе истински шок за Меги!

— Разбира се, момичетата могат да живеят тук, докато станат пълнолетни, но това не се отнася до теб! — Изабел тържествуваше. — Знам всичко от баща ми. Той е бил свидетел при подписването на завещанието. Помня, че тогава татко каза, че дядо ти те е лишил от наследство.

„Че я е лишил от наследство...“ Меги усети, че ѝ става още по-зле. Почувства как внезапно изстива. Никога не бе подозирала какво означава за нея този дом... Домът, в който са живели поколения от нейното семейство...

Не се усъмни в думите на Изабел, нито в решението на дядо си. Но всичко това бе непоносимо мъчително за нея.

— Разбираш, нали — това не е твой дом, това е домът на Маркъс. И когато ние се оженим...

Не можеше повече да я слуша. Тръгна, без да я погледне, и се насочи към градината. Добра се дотам и се свлече на каменната пейка, която бе точно до вратичката. Трепереше неудържимо. Не можеше да направи нищо. Мислеше само как да потисне мъката, която напираше в гърдите ѝ.

Долови шума от колата на Изабел. После забеляза как слънцето се снишава към хоризонта.

Бе минало доста време... Постепенно започна да излиза от вцепенението. Надигна се, изправи се и бавно тръгна към къщата...

ОСМА ГЛАВА

Отказа се от първоначалното си желание да отиде при Маркъс и направо да го попита защо не ѝ е казал за завещанието. В главата ѝ се въртяха объркани чувства и мисли. Маркъс би се присмял на лековерието ѝ, че още има права върху къщата. Това щеше да я нарани още повече. От друга страна вече бе обещала на момичетата да остане. Преди малко, когато Изабел я унижи, тя почти бе забравила за своето обещание.

Не, не можеше повече да остане в къщата. Сега вече знаеше, че няма никакви юридически права. Но не бе лесно да отиде при Маркъс и да му каже това право в очите. Не можеше да понесе ново унижение. От друга страна, благоразумно реши да не предприема нищо прибързано. Нищо, което би попречило да изпълни обещанието си към Сузи и Сара. Освен това, продължаваше да разсъждава тя, в края на краищата, Маркъс можеше сам да ѝ каже, че Девърил не е вече неин дом. Още нищо не бе споменал и това я караше да се надява, че нямаше нищо против завръщането ѝ. Може би нейното присъствие му помагаше да се противопостави на Изабел и да не изпраща момичетата в пансион. Ако той наистина искаше да ги изпрати, би могъл да го направи значително по-рано.

Реши, че вместо да вечерят в обширната и студена столова откъм северната страна на къщата, могат да правят това в по-малката стая, където обикновено закусваха. Тя гледаше към градината, беше уютна и слънчева. Не можа да намери никъде хубавите ленени покривки, които помнеше от майката на Маркъс, и не сложи нищо върху полираната дъбова маса.

Следобеда се бе разходила из градината покрай цветните лехи, които Маркъс и майка му толкова много обичаха. Бе набрала букета, който сега украсяваше масата, поставен в една синя кана и правеше стаята още по-приятна.

Точно в осем Меги излезе от кухнята, спря пред вратата на кабинета и почука леко.

— След половин час ще вечеряме — каза тя на Маркълс, и преди той да реагира, изтича по стълбите към стаите на момичетата.

— След половин час ще вечеряме. Написахте ли си домашните?

— Почти — отговори Сузи. — Какво ще ядем? Страшно съм гладна!

— Задушени агнешки котлети — каза Меги. — Нещо, което знам от майка ви.

За момент настъпи тишина. След това Сара помоли внимателно:

— Разкажи ни още нещо за мама...

Меги видя нескритото любопитство в очите на момичетата. Имаше намерение да се преоблече преди вечерята, но се отказа. Придърпа един от дървените столове и каза замислено:

— Какво да ви разкажа... Тя правеше така, че всички да се чувстват добре. Трудно ми е да го обясня. Когато дойдох тук, малко след смъртта на моите родители, почти не я познавах. Чичо ми и тя не бяха женени, въпреки че отдавна живееха заедно. Не исках да идвам да живея тук. Майка ви изглежда разбра и изобщо не отвори дума за това — Меги спря и въздъхна. — Тя направи толкова много за мен, научи ме на толкова много неща...

— Затова ли ще останеш при нас? — попита Сузи, като сложи глава на дланите си, без да сваля поглед от Мери.

— Отчасти... — съгласи се Меги, след като размисли и реши, че няма нищо лошо в това да разберат, че се чувства задължена на майка им. — Отчасти и заради това, че дълбоко в себе си винаги съм искала да се върна... — допълни тя, като не желаше да оставя у тях впечатлението, че се прави на светица. — Тъй като не съм омъжена и нямам деца, вие ще запълните една празнина в моя живот. Дано и аз успея да ви дам нещо от себе си.

Искаше да им обясни, че се надява на взаимност в отношенията. Не трябваше да мислят, че са ѝ в тежест.

— Защо не си го направила? — попита Сузи. — Имам предвид — защо не си се омъжила?

— Не знам точно. — Меги потисна болката, която този въпрос предизвика у нея. — Изглежда никога не съм го искала...

— О, затова ли? — искрено се учуди Сара. — Сузи мислеше, че сигурно си била лудо влюбена в някого.

— Хайде, стига, умирам от глад! — каза Сузи, като прекъсна обясненията на Сара, изправи се и рязко избути стола назад. Той се преобърна и падна шумно на пода.

Меги почувства, че не ѝ достига въздух. Внимателно постави ръка върху рамото на Сузи и тихо попита:

— В кого мислиш, че съм била влюбена, Сузи?

— Нямах предвид никого — отговори тя, без да се замисля. — Освен това беше доста отдавна, когато стана въпрос за теб. Помислих, че си заминала за Лондон, защото си била влюбена в някого, а Маркърс и дядо не са ти позволили да се омъжиш.

— Сузи! — упорстваше Сара. — Ти каза, че...

— Стига, де! — прекъсна Сузи по-малката си сестра. — Трябва да си измия ръцете. Изцапах ги с индиго. И твоите са изцапани. Хайде да слизаме! — Тя погледна към Меги, хвана сестра си за ръката и я задърпа навън.

Меги тръгна надолу по стълбите. Не беше нормално да подозира, че дори момичетата знаят за отношенията ѝ с Маркърс. Спря се на първия етаж и влезе в стаята си. На леглото бе просната сиво-розовата копринена рокля, която бе решила да си сложи. Докосна материята и погледна памучната си блуза и полата, с която бе облечена.

Защо изпитваше глупавото желание да преживее отново разочарованието си отпреди години? Какво значение имаше за Маркърс дали е облечена в коприна или в парцали? Той не бе толкова глупав да се влюби в една жена единствено заради външния ѝ вид. Ако е така, защо се бе влюбил в жена като Изабел? Толкова повърхностна и безсърдечна! Да изпрати двете момичета в пансион, само да не поема отговорност за тях.

Меги взе четката за коса и започна да се реши с такова настървение, че косите ѝ запрацяха, изпускайки искри статично електричество. Накрая тя преодоля суетата си и просто смени блузата с бледосин памучен пуловер, който отиваше на полата ѝ. Една елегантна шарка минаваше по ръкава, но иначе пуловерът изглеждаше съвсем обикновен. Меги дори не подозираше каква мекота придава той на цялата ѝ фигура. Тръгна по стълбите надолу.

Маркърс бе в кухнята и гледаше с недоумение голата маса. Беше леко раздразнен.

Меги се смути. Това бе мъжът, в когото бе влюбена! Искаше ѝ се да отиде до него, да го докосне и той да види вълнението, което се отразяваше в очите ѝ, по лицето ѝ... Копнееше с един магически жест да отстрани всичко, наслоило се помежду им през годините. Искаше просто да му каже колко много съжалява за болката, която му е причинила. Най-силно желаше да я погледне, да се усмихне, както някога и да я приеме като приятел. Не, това бе невъзможно. Дълбоко в себе си тя съзнаваше, че може би така е по-добре... От момента, в който той щеше да се ожени за Изабел...

— Доколкото разбрах, ти каза, че ще вечеряме в осем и половина — прекъсна той потока на мислите ѝ.

— Да, всичко е готово. Реших, че е по-добре да вечеряме в другата стая. — Усети как лицето ѝ започна да пламти, щом той я погледна. — Ако искаш, иди да седнеш, аз ще донеса вечерята.

Притесняваше се... Той тръгна към другата стая. Като го наблюдаваше колко трудно се придвижва, Меги помисли, че сигурно я обвинява, че го е накарала да дойде напразно до кухнята. Тя съзнаваше, че отдава прекалено голямо значение на дреболии, но от друга страна, мислеше за него и се грижеше да се чувства добре... Трябваше да настоява да си почива, да не работи толкова. Да направи така, че бръчките по челото му да изчезнат, да върне усмивката му... Помисли, че и тя самата има вина за мрачното му настроение, което не го напускаше.

Беше купила няколко пъпеша. Бяха сладки и сочни. Наряза ги и ги смеси с малко малини. Щеше да бъде изненада, подходяща точно за тази гореща юнска вечер.

Видя как веждите на Маркърс с учудване се повдигнаха, когато внесе плодовата салата. Мисис Несбит и временните ѝ помощнички изглежда не си бяха правили труда да измислят изненади. Момичетата също бяха доволни.

— Пъпеш... Любимият ми плод! — възкликна Сара и загледа купата пред себе си с подкупващо детско нетърпение.

— Много са полезни за кожата — каза Сузи. — При този буламач, дето го ядем в училище...

— Някои момичета си носят храна от къщи — вметна Сара и добави: — Е, може би не тази седмица, но след някой и друг ден, когато нещата потръгнат, ще помислим и за това.

За нейна изненада, Маркърс се намеси:

— Меги ще си има достатъчно друга работа, за да трябва и да ви слугува. Ако искате да си носите храна от къщи, ще си я пригответе сами.

Меги забеляза, че Сара искрено се обиди от неговата забележка. Спомни си в какво състояние бе излязла Изабел от кабинета на Маркърс и го оправда. Ако отношенията им бяха други, щеше да го дръпне настрана и направо да му каже да не си изкарва яда на момичетата. Не му бяха виновни, че се е изнервил заради гипса. Вместо това, тя каза, като се опитваше да успокои обстановката:

— Имам предложение. Ще ви помагам през първия месец да си пригответе обяда. След това ще се справяте сами. Така ще научите някои полезни неща.

— Които ще ни послужат, когато се омъжим, нали? — намеси се Сузи иронично, правейки гримаса.

— Не си права. Всеки трябва да знае как да приготви нещо, без значение дали е мъж, или жена — отвърна Меги спокойно. — Както и да изглади риза или блуза — добави тя поучително, гледайки смачкалата яка на Сузи.

Като изядоха пълпеша, Меги стана да събере чиниите и да донесе другото блюдо. Маркърс погледна момичетата и каза:

— Сузи, Сара, помогнете на Меги.

За нейна изненада Сузи стана веднага, целуна бързо Маркърс по бузата и каза шеговито:

— Разбира се, господарю. Твоето желание е закон за нас.

Тон не се подразни. Усмихна се неловко и също така шеговито ги заплаши:

— Щяхте да видите вие, ако не ми беше гипсът!

— Какво да видим? Как ще занесеш чиниите в кухнята? — продължи да го дразни Сузи, разсмя се, взе и неговата чиния и ги понесе към кухнята, като подскачаше на един крак.

Атмосферата стана по-спокойна, но Меги все още бе твърде напраната, за да може да се отпусне.

Зарадва се, че момичетата харесаха агнешките котлети. В един момент Сара спря и, както беше с пълна уста, каза с цялата си детска наивност:

— Меги ни каза, че мама е готвила това ядене специално за теб и че много си го харесвал.

Меги бе забила глава над чинията и не смееше да погледне към Маркъс. Дали не си бе помислил, че е приготвила агнешкото специално за него? Чу го да казва, че наистина много обича задушени агнешки котлети, но пак не посмя да го погледне.

Не го погледна и когато чиниите бяха вече празни и отиде да донесе сладоледа, който бе приготвила следобед. Беше сложила малко мед и малини в него. Сузи и Сара казаха, че това е най-хубавото нещо, което някога са опитвали.

След това настъпи неловка пауза, през която и двете момичета гледаха към Маркъс. Меги стана и притеснено избута стола си назад. Не очакваше от него да я хвали или да ѝ благодари. Той се обърна към момичетата и каза:

— Сузи, Сара, помогнете на Меги да измие чиниите.

Когато ставаше, лицето му се сгърчи от болка. За малко да се приближи и да му помогне! Личеше, че много го боли и тя прехапа долната си устна, за да потисне спонтанния си изблик на съчувствие.

Имаше машина за миене на съдове, но въпреки това момичетата ѝ помогнаха да почисти масата и да разтреби. Докато те зареждаха машината, тя смля малко кафе.

— Мм... Колко хубаво мирише!

— Докато стане кафето, ще се кача горе да погледна северните стаи на втория етаж.

— Аха, искаш да видиш дали са подходящи да рисуваш в тях? — досети се веднага Сузи. — Ами да, всъщност те са съвсем празни. Има само някои стари мебели.

Не си позволяваше кой знае какво. Която и да е от четирите обширни стаи можеше да свърши работа, но, преди да я превърне в студио, трябваше да пита Маркъс. Не биваше да забравя, че къщата вече беше негова, а не нейна. Удивително бе как всичко се променяше при новите обстоятелства. Дали, ако знаеше истината по-рано, щеше да бъде толкова категорична в решението си да остане? Все пак и тя имаше право... Поне част от къщата ѝ принадлежеше. Изобщо не мислеше така от алчност. Никога нямаше да ѝ мине и през ум, че би могла да изкупи дяловете на братовчедките си или да ги продадат и да делят по равно. Не, това, което бе изгубила, не бе материално. Тази

къща бе за нея като убежище, в което винаги би могла при случай да се завърне. Място, където имаше неизменното право да бъде, когато поиска. Бе изгубила своя дом. Чувстваше се като случаен гост, като натрапник.

Когато се върна в кухнята, помисли дали да не помоли Сузи или Сара да занесат кафето на Маркъс. Веднага след вечеря той бе отишъл отново в кабинета. Каза, че има работа.

— Значи няма да излизат с Изабел тази вечер — заключи Сузи, след като той тръгна. — Напоследък не са много често заедно. Дали не са се скарали?

— Това си е тяхна работа — прекъсна я Меги. — Ще му занеса кафето, а вие си довършете уроците.

Вероятно Маркъс бе казал, че има работа, за да намери повод да не се застоява край нея. Когато Меги влезе в кабинета, той стоеше прав до прозореца с гръб към вратата. Беше облечен небрежно, с едни и същи дрехи от нейното идване до сега: памучна риза с къси ръкави и изтъркани джинси. Единият крачол бе навит нагоре, заради гипса.

Той се обърна и я изгледа с досада, като я видя как се суети до вратата.

— Маркъс, ако имаш малко свободно време, бих искала да обсъдя нещо с теб.

По лицето му се появи горчива усмивка. Сърцето ѝ се сви, като видя пренебрежителния му поглед.

— Да обсъдиш?! Това ще ти е за пръв път.

Тя виновно поруменя в отговор на справедливата му забележка. Винаги вършеше всичко на своя глава и никога не се вслушваше в съветите му.

— Става въпрос за моята работа — каза тихо тя и постави таблата с кафето върху бюрото. — Имаш ли нещо против да използвам една от северните стаи на втория етаж? Трябва да довърша две поръчки и...

— Защо ме питаш. Защо просто не се нанесеш и толкова.

Меги почервеня. Искаше да скрие истината, но знаеше, че лъжата ще излезе скоро наяве.

— Реших да те попитам — промълви тя. — Не знаех, че... Всъщност едва днес научих... Изабел ми таза, че дядо е завещал къщата на теб.

Той не реагира. Тя бе готова на всичко от негова страна — презрение, насмешка... Дори направо да я изгони, както някога... За нейна изненада той само попита:

— Изабел ли ти каза това?

— Да — отвърна Меги. Гласът ѝ звучеше неуверено.

— Значи искаш да разбереш защо дядо е завещал всичко на мен, така ли?

— Не! — възрази Меги. — Разбира се, че не!

Той я гледаше с изненада. В погледа му имаше нещо странно: болка, гъта, ирония... Сърцето ѝ се сви. Направи несъзнателно една-две крачки към него, без да разбира защо и спря.

— Знам, че имаш достатъчно причини да не ми вярваш — каза тя. Гърлото ѝ бе пресъхнало. — Щом дядо е оставил къщата на теб, значи е имал достатъчно разумно основание. Аз не дойдох да говорим за това... Дойдох, за да...

— За какво? — попита той с неочаквано мек глас.

Тя го погледна и забеляза, че очите му се бяха променили. Изведнъж бяха станали по-тъмни и по-топли. Чертите на лицето му смениха обичайния си строг израз и извивката на устните му придоби по-меко очертание. Тя затаи дъх. Гледаше лицето на Маркъс, чувствените му устни... Изведнъж усети, че страстно желае да ги целуне, да ги докосне нежно с език, да го прегърне, докато...

— Меги...

Чу ясно името си, но сякаш през някаква пелена. Погледна натам, откъдето идваше гласът...

— За какво мислиш? Ти не си тук. Къде си? За твоя любовник ли мислиш?

Той бе толкова близо до истината, че тя вече не можеше да се контролира и почти изкрещя:

— Не! Аз нямам любовник! Аз...

Рязко спря. Той направи крачка напред, препъна се... Тя инстинктивно се спусна да му помогне и за миг той опря тялото си в нейното, след което се хвана здраво за ръба на бюрото. Бе се доближила толкова до него, че главата ѝ докосваше рамото му, едната ѝ ръка бе обхванала тялото му, а другата бе отпред на гърдите. В момента, когато той се хвана за бюрото, тя изведнъж почувства толкова силно близостта му, че щеше да припадне от вълнение.

Усети тръпчивия мирис на тялото му, който ѝ подейства мигновено. Колко странно! Когато бе на седемнадесет години, във фантазиите ѝ никога не се бяха появявали точно тези еротични усещания. Сега те направо я подлудяваха.

Той отдръпна ръката си от бюрото и, преди тя да осъзнае какво става, я прегърна. Притисна я силно към себе си и тя почувства напрежението на мускулите му. Фината материя на пуловера се плъзна по тялото ѝ и плътният допир с нея ѝ причини лека болка. Гърдите ѝ бяха започнали издайнически да набъбват.

Наведе нервно поглед, неспособна да се контролира. Лицето ѝ пламна. Пуловерът беше от съвсем тънка памучна материя и под него носеше само дантелен сутиен. Вместо да се почувства още по-освободена и възбудена, че тялото ѝ реагира с такава готовност на импулсивното желание на Маркърс, изведнъж я обзе паника и тя направи опит да се отдръпне. Вдигна ръце пред гърдите си, но вече бе твърде късно да прикрие възбудата си. Погледът му се спря върху тях и той разбра всичко.

Меги забеляза игривите пламъчета в очите му и чисто мъжката му настоятелност. И тогава, за нейна изненада, той каза с неочаквано нежен глас:

— Много ми харесва пуловерът ти, Меги. Този нюанс на синьото страшно ти отива.

Трябваше да отговори, или да направи нещо, за да запази достойнство... Каза първото, което ѝ хрумна:

— Благодаря ти. Само че с него ми е малко студено. И сега ми е студено...

Направи някакъв неестествен жест, за да подкрепи лъжата си, но Маркърс отговори с насмешка:

— Така ли? На мен пък, ми се струва, че тук е прекалено топло — ироничният му поглед сякаш нарочно се задържа върху поруменялото ѝ лице. — Нямах любовник значи... — добави той почти със задоволство.

Когато се отдръпна от него и тръгна към вратата, го чу още веднъж съвсем, тихо да казва:

— Чудесно...

Успя да се добере до вратата, но когато я отвори, той извика:

— Не сме свършили разговора, забрави ли? — Това я принуди да се обърне и да срещне погледа му. — Беше започнала да говориш, че ако си знаела, че къщата е моя...

Меги отчаяно се опита да се съсредоточи и да събере мислите си:

— Да... Точно така... Ако знаех по-рано... Никога нямаше да кажа, че имам право да остана тук. — Гърлото ѝ бе пресъхнало. Тя с мъка преглътна и добави: — Беше много тактично от твоя страна да не ми го кажеш.

— Права си. И аз така мисля — добави той, като не си спести иронията.

— Ако не бях обещала на момичетата, щях веднага да си тръгна — продължи тя. Не ѝ достигаше въздух. Като забеляза насмешката в присвитите му очи, повиши отчаяно тон: — Не, няма смисъл. Ти никога няма да ми повярваш, каквото и да кажа, нали? Не можеш да забравиш. Между нас винаги ще стои лъжата, която изрекох тогава...

След това, прекалено разстроена, за да може да издържа присъствието му, тя бързо излезе от стаята, без да обръща внимание, че се опитва да я спре.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Една седмица мина, след нея още една и Меги усети как ежедневието започва да я поглъща.

Следобед, когато попривършваше скучната домакинска работа, преди да отиде да вземе момичетата от училище, тя се качваше в обширната северна стая и седнаше пред статива.

Странно, но сега, когато ѝ оставаше много малко време за рисуване, въображението ѝ заработи с по-бързи обороти. Може би гледката, която се откриваше през прозореца, я вдъхновяваше. Струваше ѝ се, че е започнала да рисува по-добре. Само от шест седмици беше тук, а сякаш никога не бе напускала къщата. Времето минаваше неусетно. Осъзна това, когато една сутрин Изабел закара Маркъс в Карлайсъл да му свалят гипса.

Върнаха се в ранния следобед. Меги чу през отворения прозорец как Изабел затръшна вратата на колата. С нежелание остави четките за рисуване и слезе долу. Изабел не се занимаваше с домакинска работа и сигурно очакваше Меги да им сервира нещо за ядене.

Когато наближи кабинета, ги чу да говорят отвътре на висок глас. Най-напред пискливият глас на Изабел, след това — плътният на Маркъс. Изглежда се караха. Точно когато вече отминаваше, вратата се отвори и Изабел изскочи в коридора. Беше силно раздразнена. Погледна към Меги с убийствен поглед и изсъска:

— Ти си виновна за всичко! Ако не беше останала — ти и твоите проклети малки пикли!

Преди Меги да направи нещо, Изабел я отмина и тръгна надолу, като затръшваше всички врати след себе си. След малко чу как запали колата и потегли.

Меги тръгна към кухнята, хапейки устни. Бяха толкова различни — Изабел, която често сменяше настроенятия си, и Маркъс, с неговия значително по-уравновесен характер. И все пак, когато човек е влюбен, сигурно можеше да приеме всичко.

Продължи да хапе устните си нервно. Когато ѝ минаваше мисълта, че Маркъс сигурно е влюбен в Изабел, винаги се разстройваше. Искаше да отиде при него и да го попита как се чувства без гипса, но едва ли това беше най-подходящият момент. Трябваше да изчака да мине поне малко време след скандала. Качи се да си вземе шлифера, преди да тръгне за момичетата.

Времето бе облачно. Чуваше се далечен тътен на гръмотевици. Трябваше да напазарува, преди да вземе Сузи и Сара. Беше вече на половината път, когато се сети, че е забравила да вземе чадър. Едри капки забарабаниха по покрива на колата. Когато стигна в Хексхъм, там още не валеше силно. Ако побързаше, щеше да изпревари бурята. Изглежда обаче, късметът не беше на нейна страна този ден. Точно се нареди на опашката пред една сергия, когато съвсем притъмня. Едва успя да плати и дъждът заплююща с всичка сила по паважа.

Блесна светкавица и почти веднага последва оглушителен гръм. Меги не се страхуваше от гръмотевици, но проливният дъжд бе толкова силен, че скоро улицата заприлича на буен поток.

Точно на ъгъла имаше хотел. Когато за последен път бе идвала в Хексхъм, масите пред хотела бяха почти изцяло заети. Сега, разбира се, отвън нямаше никой. Чадърите бяха свити. Бе чула, че в хотела има много хубаво кафене, където се отбиваха туристи, а и доста местни жители. Реши да влезе вътре, докато спре дъждът и да изпие нещо топло. Забърза към входа на хотела. Трябваше почти да преплува до отсрещния тротоар.

Старинната дървена ламперия вътре блестеше от чистота. Въпреки че бе юли, камината гореше. Мина една сервитьорка с препълнена табла. Меги я попита къде се намира кафенето, но тя поклати със съжаление глава:

— То работи само в пазарни дни и в събота. Ако искате, седнете тук, в ресторанта. Ще ви донеса кафе.

Меги ѝ благодари и потърси с очи празна маса. Имаше само една свободна в страничните сепарета. В тази част от салона бе полутъмно, а самите сепарета бяха разделени със завеси. Изглеждаха уютно и създаваха интимна обстановка.

Меги съблече шлифера си и седна. Съседното сепаре бе заето от мъж и жена. Виждаха се само краката им. Жената беше с обувки с

много висок ток, като тези, които носеше Изабел. Мъжът — в светлосиви мокасини.

Любезната сервитьорка се появи отново и взе поръчката на Меги. Тези двамата явно не бяха дошли тук да се крият от дъжда. Обувките им не бяха мокри. Сервитьорката донесе чашата с кафето, от което се носеше приятен аромат. Меги тъкмо се канеше да отпие, когато чу познатия глас на Изабел.

Ръката ѝ застина. Сигурно се бе припознала. Вече почти се бе надигнала, за да надникне в другото сепаре, когато отново чу гласът на Изабел да казва с приповдигнат тон:

— О, стига, Пол, кажи какво мога да направя?

— Много добре знаеш — отговори мъжът. Нямахте приятния плътен тембър на Маркъс. Кой знае защо, Меги изпита отвращение.

— Не можем да продължаваме да се срещаме така — прекъсна го Изабел. — Все някой ще ни види.

— Какво значение има? — отговори той с игрив и гальовен глас. — Хайде да отидем у дома — добави нежно. — Там никой няма да ни види и ще можем да...

Мъжът сниши глас, но Меги достатъчно ясно долови интимното и открито предложение, което той ѝ правеше. Лицето ѝ почервения от възмущение заради Маркъс. Очакваше, че Изабел ще припомни на мъжа, че е сгодена за друг, но тя продължаваше да се кикоти. Дватамата се размърдаха и Меги разбра, че се канят да тръгват.

За това, което направи след малко, по-късно щеше да съжалява, но в момента мислеше само как да защити Маркъс. И вторият му годеж вървеше към провал — трябваше по някакъв начин да се намеси! Изправи се рязко и застана пред тях, точно когато вече минаваха покрай нейното сепаре. Бе убедена, че съдбата ѝ дава шанс да изкупи предишните си грехове. Сега тя беше тази, която не трябваше да позволи за втори път щастieto да обърне гръб на Маркъс.

Като я видя, Изабел пребледня и сграбчи ръката на своя компаньон. Той бе малко по-висок от нея, чистичък, с отпуснато тяло, русоляв, с прекалено невинна усмивка и апатични очи. В сравнение с Маркъс беше направо едно нищо и не можеше да си представи какво е намерила Изабел в него.

— Хайде, Пол! Да излизаме оттук, чуваш ли! — кресна му тя и когато Меги се опита да я спре, Изабел я избута така, че тя за малко не

падна.

Повръщаше ѝ се от гадост. Свлече се на стола. Трябваше да пийне малко кафе. Ръката ѝ обаче трепереше толкова силно, че почти половината чаша се изля в чинийката. В главата ѝ се блъскаха хиляди мисли.

Изабел и Пол... Какво друго ги свързваше, освен това, че явно бяха любовници? Меги потръпна. Дали се бяха срещнали след годежа или пък Пол беше женен и се познаваха отдавна? Дали пък... Спомни си, че Ана Барне ѝ бе разказвала за дългата любовна връзка на Изабел с някакъв мъж, който я бил зарязал заради друга жена, преди още тя да се сгоди с Маркъс. Не можеше да си спомни името му. Вдигна глава и видя, че небето навън се прояснява. Трябваше да става, иначе щеше да закъснее за момичетата.

Допи кафето и взе пакетите с покупки. Все още трепереше. Какво толкова я засягаше, че Изабел бе излязла да изпие едно кафе с някого? Тръгна към колата. Вече съжаляваше, че бе влязла точно в този хотел. Така или иначе — не можеше да върне нещата назад и вече знаеше нещо, което никога не бе имала желанието да научи.

Нямаше как да каже на Маркъс, но не можеше да изличи видяното от паметта си. Беше ѝ жал за него. Той заслужаваше по-добра жена от Изабел — много, много по-добра!

През целия път към къщи мислеше за следобедната случка. Изглежда предаде настроението си и на момичетата, защото те се бяха свили тихо на задната седалка.

Първото нещо, което видя, като влезе в двора, бе колата на Изабел. Изглежда Изабел току-що бе паркирала, защото тъкмо затръшваше вратата. Дали се бе забавила, поддавайки се на страстта, която Меги бе видяла да блести в очите ѝ преди два часа?

Момичетата забързаха към къщата и ги оставиха сами.

— Гориш от нетърпение да кажеш на Маркъс, нали? — В гласа на Изабел имаше отчаяно предизвикателство. Очите ѝ искряха от злоба. — Съжалявам, че ще те лиша от възможността да изиграеш любимата си самарянска роля. Ще му кажа сама.

Меги се отдръпна с отвращение. Изабел беше полупияна. И в това състояние бе шофирала! По устните ѝ имаше ярко червило, доста предизвикателно за тукашните нрави.

— Кога ще престанеш да се правиш на светица? — изрече Изабел със злоба и бързо тръгна към кухнята, преди Меги да успее да отвърне на нападките ѝ.

Момичетата се бяха качили горе да се преоблекат. Когато слязоха, Сузи ѝ напомни, че им бе обещала да ги закара до къщата на викария, където щяха да играят тенис с Алисън и още една приятелка. Докато закусваха, Меги през цялото време се ослушваше да разбере какво става в кабинета. Изабел беше там. Дали вече бе казала на Маркърс? Дали му бе казала истината — че е прекарала следобеда с любовника си? Опита да се постави на мястото на Маркърс. Как би реагирала самата тя, ако разбере, че човекът, в когото е влюбена, ѝ изневерява?

Кабинетът беше през две стаи и един коридор и не бе чудно, че в кухнята не се чуваше нищо, дори и да говореха на висок глас. Страшно ѝ се искаше да влезе в кабинета и да види какво става, но потисна желанието си. Нямаше право да се намесва.

Когато остави момичетата и тактично отклони поканата за кафе от страна на мисис Симъндс, изведнъж си даде сметка, че по обратния път караше колата много по-бързо от обикновено.

Точно когато трябваше да излезе от главния път и да свие в отклонението, видя колата на Изабел, която профуча покрай нея, гумите ѝ изсвистяха на завоя с бясна скорост. Паркира в двора. Устата ѝ бе пресъхнала от вълнение, когато отвори вратата на кухнята.

Каза си, че каквото и да се е случило, то не я засяга. Въпреки това, когато наближи отворената врата на кабинета, усети как несъзнателно забавя ход.

— Изабел... — обади се Маркърс отвътре и тя едва не побягна назад, но вместо това каза с треперещ глас:

— Не, Маркърс, аз съм...

— Меги...

Не разбра как влезе в стаята. Първото нещо, което с ужас забеляза, бе диамантеният пръстен, който блестеше върху бюрото. Повече не можеше да съдържа думите си, преглътна нервно и промълви с пресъхнал глас:

— Извинявай, Маркърс. Страшно съжалявам.

— За мен ли съжаляваш? — изсмя се грубо той, като не ѝ повярва. — Изабел вече ми разказа какво мислиш за нашия годеж.

Меги го погледна ужасена. Доколкото можеше да си спомни, не бе изразявала мнението си пред Изабел. Тя все още не знаеше нищо за истинските ѝ чувства към Маркърс.

Усети, че не ѝ достига въздух. Не свалеше погледа си от него, почти като в транс. Навлажни леко устните си с език.

— Не отричаш, нали? — настояваше Маркърс.

— Аз не съм...

— Какво „не си“, Меги? Не си казала на Изабел, че я съжеляваш? Че се е обвързала с мъж, който ще остане куц за цял живот! И който може би един ден ще бъде в инвалидна количка! Така ли ме виждаш, Меги? — извика той с предизвикателен глас, като направи няколко крачки към нея. Въздухът сякаш потрепери от неговия гняв. — Като някаква отрепка, която една жена може да съжелява, но не и да пожелае.

— Това не е вярно... — промълви Меги с ужас. — Това не е вярно, Маркърс! Как можеш да мислиш, че съм го казала?

— А защо не? — попита той с някаква животинска наслада в гласа. — Да не би да ти е за пръв път? Веднъж вече го направи. Само че сега... Сега ще ти се случи нещо, което ще помниш, докато си жива!

И той я сграбчи с такава сила, че Меги успя само да промълви отчаяно:

— Недей, моля те... Нищо не съм казала на Изабел, кълна се... Знаем, че ти е трудно да се разделиш с нея...

— Ти нищо не знаеш, Меги — изрече той, като натъртваше всяка дума и тя почти болезнено усещаше това. — Ти ме караш да се чувствам като животно. И то така, че...

Дясната му ръка, освободена вече от гипса, се плъзна по гърлото ѝ. Тя учестено преглъщаше. Гледаше я така, че тя постепенно започна да губи всякакво желание за съпротива.

Не, това не беше само страст! Видял животинския страх в погледа ѝ, той каза, все така натъртвайки думите:

— Знаеш ли, че след такова падане... Дори и всички кости да ми бяха натрошени... Това не би могло да унищожи чувствата, страстта... Да ми отнеме болката през будните нощи, желанието да...

Той млъкна рязко, без да довърши. Меги направи отчаян опит да се освободи.

— Ти мислиш за Изабел, а не за мен!... — преглътна тя с мъка и добави: — Това е лудост, Маркърс! Пусни ме.

Можеше да го избута, но се притесняваше да не му навреди.

Той схвана мислите й и се изсмя диво:

— Хайде, удари ме, защо не го направиш? Блъсни ме — да падна — какво чакаш? Няма да ти е трудно — имаш опит!

Тя го гледаше с нарастваща болка и ужас в очите.

— Знаеш, че не мога, Маркърс.

— Не можеш ли?

Пръстите му стегнаха гърлото й, като притиснаха бясно пулсиращите вени. Не можеше да устои на изкушението да я измъчва.

Тя изхлипа и отново се опита да го вразуми:

— Маркърс, моля те... Знаем, че ме обвиняваш за това, което стана с Изабел. Знаем какво чувстваш, но не можеш да...

— Какво не мога? Да те разсъблека и да докосна, да усетя вкуса на всяка част от тялото ти? На прекрасното ти тяло...

Тя потръпна при тези думи. Той ги изрече с такава лекота, почти без да си дава сметка какво означаваха за нея.

— Знаеш ли, още не съм забравил твоите намеци, но тогава бях достатъчно глупав да си помисля, че...

Той се спря и Меги му каза с умоляващ глас:

— Моля те, Маркърс, знаем, че ми се сърдиш, но това, което правиш... Аз не искам да бъда с теб и...

Не можа да продължи. Той я погледна и тя видя тържествуващия блясък в очите му.

— Не искаш ли? Струва ми се, че онази вечер го искаше.

За момент не разбра, какво точно има предвид, защото след това забеляза как погледът му се плъзна към гърдите й и тя настръхна.

— Беше ми студено — опита да се защити. — Казах ти още тогава.

— Да, каза ми — очите му я гледаха подигравателно, — но и двамата знаехме, че лъжеш. Ако все пак настояваш...

Тя беше облечена в лека памучна рокля, пристегнатата в кръста, без ръкави. Отпред имаше копчета по цялата й дължина. Преди да успее да го спре, той я прегърна нежно с лявата си ръка и започна бавно да я разкопчава, без да обръща внимание на протестите й. Вече бе стигнал до кръста, откривайки все повече от нежната й бледа кожа.

— Маркър, недей... — прошепна Меги, осъзнавайки, че вече е загубила битката. Битката, която по-скоро водеше със себе си. От момента, в който той я докосна и почувства нежната топлина на ръката му по тялото си и устните му, потръпна за миг уплашена от силата на желанието си да бъде с него, неспособна да разсъждава... Поне да можеше да разбере защо го правеше...

Промълви още веднъж нещо като молба, но Маркър изобщо не я чуваше. Той развърза пристегнатия колан на роклята и погледна голото й тяло. Заоблените й гърди едва бяха прикрити от прозрачния дантелен сутиен. Маркър издаде тих стон и тя усети как цялата й кожа започна да настръхва, а зърната на гърдите й се втвърдяват.

Издаде се, преди още да бе я докоснал. Какво ли щеше да се случи, когато я погалеше?

Усети ръцете му толкова нежни, че й се искаше да крещи от радост — толкова силно й действаше той. Пръстите му докоснаха нежните твърди връхчета на гърдите й, тялото й се изпъна и тя вече не мислеше да се съпротивлява на страстната вълна, която я заливаше.

Забрави къде се намираха... Защо бяха тук... Не знаеше колко е часа, кой ден беше... Беше там, където много, много отдавна мечтаеше да бъде, отдавайки се на неговото желание без остатък.

Той захвапа леко шията й. Едната му ръка я придържаше отзад, а другата нежно галеше набъбналите й зърна. Искеше й се да разкопчае най-накрая сутиена й, да усети там устните му, да изпие всичката сладостна мъка, да я освободи от изгарящата болка, която напираше в гърдите й.

Но странно, когато той направи това, страстните му целувки засилиха още повече желанието й. Сладостната болка се разпростря по цялото й тяло и безумен копнеж, заплашваше да я изпепели.

Докосна с устни шията на Маркър и усети, как той реагира на допира й. Ноктите й се плъзнаха по кожата му, той остави гърдите й и я притисна към себе си толкова силно, че тя замря в обятията му. Това го възбуди още повече, той затрепери и впи устните си в нейните в страстна целувка.

Не бе разбрала кога е разкопчал ризата си. Той хвана ръцете й и ги насочи към тялото си. Тя започна да го гали, съблече ризата му и я захвърли настрани с треперещи пръсти... И той трепереше целият, измъчван от същата болка, дори може би от още по-силна.

— Меги... — прошепна Маркърс, доближи се отново до нея и започна да й шепне на ухото думи, които не бе чувала досега, много по-смуцаващи от тези, които бе чула между Изабел и Пол. Но тя не се изненада. Това не я отвращаваше, цялото й същество беше негово. Притисна се още по-плътнo и усети колко силно трепереше той.

Рърката му се плъзна по бедрата й, започна да гали меката закрърлена плът на ханша й, да я притиска с прърсти, да я мачка. Тя го захапа страстно и усети мържката сила на тялото му, когато той разтвори леко с крак бедрата й.

Топлината я изпълваше цялата. Всичките й някогашни фантазии бяха изличени, тя продължи да го целува и хапе с трърпнещи устни. Бе толкова мърчителнo близо до нея и толкова отчайващо далеч оттам, кърдето най-силно искаше да го усети. Това я накара да изстене и да се сгърчи в прегрърдките му.

— Кажи ми, че го искаш — прошепна той на ухото й, като направляваше с рърце необузданите движения на ханша й. Рърце, които обхващаха закрърлените чувствителни части на тялото й, като в същото време успяваха да я възбудят още повече с кратки интимни милувки, които тя бясно искаше да продължават.

— Кажи ми — отново прошепна Маркърс с приглушен глас. Рърката му бавно се плъзна и я докосна там, кърдето цялото й същество го чакаше от цяла вечност.

Меги изстена, неспособна да каже нещо. Усещаше как някърде там, на прага на удоволствието, тялото й пулсира и се разширява, сякаш за момент се мяркаше някакърв мираж и след това бързо изчезваше, когато Маркърс отдрърпваше рърката си.

Изведнърж осързна какво прави и се опита да се освободи от него, като прошепна:

— Недей, Маркърс... Не искам сега, не искам тук...

Вместо да я пусне, той сграбчи диво рърцете й, а по лицето му се появи изражение, каквото тя досега не бе виждала.

— Ще го направим, Меги, ще го направим. Точно сега и точно тук. Ето така!

И той я избута назад, опирайки я в бюрото. Чу металния звук от разкопчаването на ципа му. В кратките секунди на последвалата паника, тя имаше време само да изстене, опитвайки се още веднърж да

го спре. Усети как той я повдигна, като я придържаше и как я изпълва със силни тласъци, които я накараха да забрави всичко друго.

Внезапна болка я прониза — там някъде дълбоко вътре. За миг реши, че трябва да го остави на всяка цена да я достигне и да я потуши.

Болката, така остра и неочаквана по средата на френетичното удоволствие, което изпитваше, я накара широко да разтвори очи, като в шок. Видя, че и Маркърс я гледа. В погледа му имаше силна изненада, примесена сякаш с някакво съжаление. Преди тя да разбере какво точно става, той се опита да забави движенията си и да се отдръпне от нея, но в този момент болката изчезна и желанието ѝ се появи отново. Вместо да му позволи да се отдръпне, тя се вкопчи в него, стенойки и почти задушвайки го с целувки. Тялото ѝ се изопна предизвикателно и той се напрегна отново, а устните му заглушиха на свой ред нейните стонове. Тласъците бяха толкова силни, че тя продължаваше да стенои и да се мятат от удоволствие всеки път, когато той плътно навлизаше в нея, също стенойки, без да може повече да съдържа напирателта в тялото му страст.

Сякаш цяла вечност измина от първия силен, сгърчващ спазъм на щастие, а Меги все още потръпваше, усещайки как други и други по-слаби затихваха по цялото ѝ тяло. Маркърс я гледаше, надвесен над нея.

— Не вярвах, че не е имало друг — каза той, като се отдръпна.

Меги бе почти напълно изтощена — физически и емоционално. Не направи опит да се облече. Гледаше тялото му.

Меги отмести погледа си и тогава забеляза годежния пръстен на Изабел, който беше върху бюрото. Чак сега осъзна какво беше направила.

Започна силно да трепери. Усети, че Маркърс се приближава, за да я погали, но тя го отклони с жест, сякаш се опасяваше да не я омърси.

— Меги, трябва да си кажем някои неща...

— Не! Няма какво да си кажем. Ти успя да си отмъстиш, Маркърс. Успя да ме накараш да се чувствам като... — Спря, защото сълзите напирателта в гърлото ѝ, но когато Маркърс отново протегна ръка да я погали, тя се извърна рязко и поклати глава в отрицателен жест.

— Не, не ме докосвай. Повече никога не се опитвай да ме докоснеш! — извика тя, изплъзвайки се от него.

— Меги, почакай... Ти не разбираш!

Не разбираше ли? Естествено, че разбираше и вече отваряше уста да му го каже, но точно тогава отвън се чу шум на кола. Вероятно момичетата се връщаха. Мисис Симъндс беше обещала да ги докара обратно, на път към една нейна приятелка.

— Това са Сузи и Сара — каза Меги. Не можеше да ги заварят така! Чу шума от отдалечаващата се кола, отдръпна се от Маркърс и затича по стълбите нагоре.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Църковната камбана отмерваше часовете. Меги се въртеше неспокойно в леглото си, ядосана, че точно когато най-много искаше да потъне в блажен сън, той ѝ се изплъзваше.

Беше си легнала, изтощена, в десет и половина. Пред очите ѝ все още беше непреклонното изражение на Маркъс. На два пъти след вечеря той ѝ бе казал, че иска да говори с нея, но и двата случая съвпаднаха с молбата на момичетата да им помогне за нещо и разговорът бе осуетен.

Съдбовният миг не можеше да се отлага безкрай, въпреки че ѝ трябваше време да се подготви и да намери убедително обяснение за своето поведение. Защо богатото ѝ въображение, което ѝ бе причинило толкова болки и страдания в миналото, точно сега я бе напуснало, лишавайки я от каквото и да било логично обяснение за това, че бе допуснала да се люби с Маркъс?

Въздишаше и се въртеше в леглото от няколко часа. Разбра, че няма да може да заспи. Съмняваше се дали изобщо би успяла да изличи от паметта си мига, в който Маркъс се вцепени от изненада. Тогава, когато си отвори очите и го погледна, тялото ѝ бе летаргично отпуснато в любовната наслада, а мислите ѝ — забавено се лутаха... Когато видя невярващия му поглед, разбра, че любовният акт за нея бе последното нещо, което би пожелала някога отново.

Дори ѝ се стори, че бе доловила в погледа му мигновено отвращение. Бе отклонила очи, не искаше да вижда истината, не искаше да я знае...

Желанието му... Усещането за непреодолима жажда... Любовта му — всичко това бе предназначено за Изабел. Тя, в случая, се бе оказала под ръка. Едно тяло и нищо повече.

Часовникът отмери четвърт час. Беше един и петнадесет след полунощ. Не можеше да продължава така чак до седем сутринта. Щеше непрекъснато да премисля случилото се, отново и отново, да се

върти и да се чуди как занапред ще понесе да живее заедно с Маркър, без да наруши обещанието, което бе дала на братовчедките си.

Поне да имаше някакво приспивателно... Дори цял флакон, тъжно си помисли тя, осъзнавайки, че мисълта за самоубийство не бе изход от ситуацията.

Когато си легна, Маркър бе все още в кабинета. Видя сянката му през откритата врата. Прииска й се да отиде долу и да изпие чаша топло мляко, но мисълта, че той може още да не е легнал, я възпря.

Лампата над леглото й светеше. Книгата, която се опита да чете, лежеше разтворена на нощното шкафче. Продължаваше да мисли за успокоението, което би й донесло млякото и дори усещаше вкуса му. Реши да слезе долу, макар да рискуваше да срещне Маркър. И точно тогава й се стори, че долу се хлопна врата, което я стресна.

Слухът й бе така изострен, че хващаше и най-малкия шум. Тя долови леко скърцане по стълбите. Бе толкова слабо, че не можеше да се разбере дали са стъпки или бяха просто обичайните нощни шумове в къщата.

Отново настъпи пълна тишина и тя въздърна с облекчение. Търмо си каза, че се държи като пълна глупачка, когато вратата се отвори и Маркър се промуши през нея.

Държеше поднос с две чаши. От тях се носеше мирис на топъл шоколад.

Тя го гледаше слисана и безмълвна. Той леко залитна и се опря на стената, явно стълбите го бяха изморили. На светлината на нощната лампа тя забеляза, че лицето му с напрегнато и мрачно.

— Чух те, че се въртиш в леглото — каза той. — Меги, трябва да поговорим. Знаеш защо... — Изглеждаше така ужасно уморен и разстроен, че целият й предишен страх от евентуалния разговор с него изчезна.

— Да, така е — кимна тя в знак на съгласие. Опита се да прояви чувство за хумор и каза, като гледаше към чашите: — Какво е това. Маркър? Идваш да склучим примирие?

— Бърди спокойна, не съм сипал някакъв тайнствен афродизиак, ако от това се притесняваш — отвърна той, без да приеме шегата й.

Тръгна колебливо към леглото, постави подноса на нощното шкафче и се огледа за някакъв стол. Видя го как разтри крака си, явно го болеше.

— Въобще не се сетих да те попитам, какво ти казаха в болницата? — попита тихо тя.

— Нищо особено. Рано е да се каже колко и какви ще са необратимите последици. Иначе ми казаха, че съм направо щастливец. Обикновено при такова нещо се стигало до ампутация.

Меги започна да трепери силно. Не можеше да сдържи уплахата си. Той се намръщи още повече.

— Извинявай... — промълви тя. Не можеше да му опише какъв внезапен шок изживя тогава, когато си го представи притиснат и размазан под коня.

— Няма нищо — отвърна мрачно той. — Както ми обясни Изабел днес следобед, всяка жена би изпитала отвращение и ужас при мисълта...

— Не, изобщо не е така! — възбудено го прекъсна Меги, хвана го за ръката и той приседна на леглото.

— А как е? — нервно попита той. — Кажи!

Меги прехапа устни и се извърна. Как да му каже истината! Ако ѝ бе останал малко разум, тя трябваше да прекрати този разговор, колкото се може по-скоро.

— Съжалявам за годежа ти... За Изабел... — кротко му каза тя.

— Не съм дошъл при теб да говорим за това!

Тя се вгледа внимателно в него и за пръв път установи с болка, че той бе развълнуван не по-малко от нея.

— Меги, какво всъщност имаше предвид като каза, че те наказвам?

Тя го изгледа смаяно. Най-малко очакваше такъв въпрос.

— Аз ли... Ти би трябвало да се досещаш какво имам предвид — промълви накрая. И когато в отговор на това Маркърс продължи да я гледа мълчаливо, тя разбра, че той няма да остави този разговор недовършен. Тогава, без да го погледне, мъчително каза: — Маркърс, знам, че ме мразиш, заради онова, което направих тогава. Беше ужасно наистина. Няма как да ти го обясня, освен като ти кажа, че... — Тя спря, устата ѝ пресъхна... По-добре изобщо да не бе започвала! Но знаеше, че той няма да я остави на мира. А може би, ако му обясни всичко, ако му признае фантазиите си, щеше да постигне тъй дългоочакваното освобождаване от вината.

Това бе достатъчно като вътрешни аргументи. Тя пое дълбоко въздух и го погледна право в очите:

— Аз бях влюбена в теб, разбираш ли... Мислех, че... Дори бях решила, че и ти ме обичаш... Съвсем не като братовчед или брат, а като мъж. И когато чух новината, че си сгоден... — Силна тръпка премина през цялото й тяло. — О, Маркъс, какво да ти кажа, аз бях полудяла, бях събрала толкова много чувственост. Ти не си ми давал никакъв повод... Беше изцяло плод на моето въображение. Аз вярвах, че ти ме обичаш, защото исках да вярвам. Представям си колко много ме мразиш заради всичко това, представям си колко много си се измъчвал и страдал, но повярвай ми, аз също изстрадах грешката си. Изкупих вината си — толкова години...

Трепереше цялата, чупеше пръсти, гласът й пресипна, думите й се сипеха сами — всичко това бе толкова мъчителна гледка за Маркъс, че той едва преглътна от възмущение.

— Знам, че заслужавам да бъда наказана за тогава... Сега ти си сгоден за Изабел... Повярвай ми, този път нямах никакво намерение да ти преча. Знам, че се натрапих. Знам, че останах против волята ти.

— Нима мислиш, че не съм искал да останеш? Меги, през всичките тези десет години, ден и нощ, непрекъснато исках да се върнеш!

Тя се вцепени, без да може да отмести поглед от него.

— Какво каза? — прошепна невярващо, едва мърдайки устни. — Това не е възможно! Нали ме изгони! Нали каза да си вървя! Нали...

— Бях вбесен!... Не се сдържах... Не можех да повярвам какво става. Меги, никога не съм искал да напускаш дома по този начин. Тогава ти беше още дете. Търсих те като луд. Месеци наред се измъчвах, представях си колко си обидена и горда, за да се върнеш. Като си помислех какво може да ти се случи, направо съм не ме хващаше. Дядо ти се поболя от мъка.

— Да, знам. Прочетох обявата във вестника. Искаш да кажеш, че аз съм виновна за смъртта му, така ли? — каза тя с отпаднал глас.

— Не! — каза Маркъс ядосано. — О, Меги, какво те накарах да преживееш! Знаеш ли, аз никога не казах на дядо ти, че ти всъщност си заминала. Казах му, че си отишла да живееш при викария, докато нещата се поуспокоят малко. Казах му... — За момент се поколеба и продължи: — Неговият край приближаваше. И аз го знаех. Докторът ме

бе предупредил, че вече е въпрос само на време. В действителност той живя дори по-дълго, отколкото лекарите или пък аз очаквахме. И като заговорихме за него, искам да знаеш, че той промени завещанието си, за да обезпечи всички ви, а не за да те накаже. Завеща къщата на мен с уговорката, че ти можеш да дойдеш да живееш в нея, когато поискаш. Меги, ти бе още толкова млада, а Сузи и Сара бяха деца...

— Да, няма значение. Имам предвид къщата — тихо отвърна тя.
— Но ми стана неприятно, че ми го каза Изабел.

— Нямахте право да ти го казва — прекъсна я Маркърс ядосано.
— Това въобще не е нейна работа!

Меги се вторачи в него. Той говореше за своята бивша годеница с ненавист.

— Не можеш да си представиш колко време се мъчих да открия следите ти. Искаше ми се да замина и да те търся навсякъде, за да те върна вкъщи, но не можех да оставя дядо ти. А после получих писмото, в което ти пишеше, че си добре и че възнамеряваш да останеш в Лондон, че никога няма да се върнеш тук и не желаеш да имаш повече какъвто и да било контакт с мен.

Меги въздъхна.

— Джон ме накара да ти пиша.

— Джон? — погледна я той изпитателно и по лицето му премина сянка, която при други обстоятелства тя би изтълкувала като проява на ревност.

— Да.

Тя му разказа за Лара и баща ѝ, за тяхното приятелство...

— Опитаха се да изкопчат от мен коя съм, от къде идвам. Но когато аз категорично отказах да им обясня, той ме посъветва да ви пиша. Не можеше да повярва, че това не би ви засягало.

— И е бил прав — съгласи се Маркърс мрачно. — Направо бях полудял. Достатъчни бяха само няколко думи, казани от гняв, за да объркат целия ми живот.

Видя как го гледаше Меги и от гърлото му излезе мъчителен стон. Неговите топли и загрубели ръце се плъзнаха по нежната ѝ кожа.

— Не. Меги, нямам предвид това, което ти направи тогава. Преди малко ми каза, че аз не съм ти давал никакъв повод да си фантазираш и че винаги съм се отнасял с теб като със сестра. Това не е вярно.

В този момент пръстите му се впиха в ръцете ѝ.

— А що се отнася до това, до моето желание да те накажа... — Той горчиво се изсмя. — Ако някой трябва да бъде наказан, това съм аз. Виж, Меги, много добре усещах какво изпитваш към мен. Понякога, когато ме гледаше с тези огромни, жадни очи, едва устоявах на желанието да те притисна до себе си. Но ти беше толкова малка, ти беше почти дете. Знаех, че трябва да ти дам време, да те изчакам да пораснеш, но когато ти вече беше... — Спря се и тръсна глава. — Всичко това бе преди да си дам сметка какъв брутален егоист бях станал. Трябваше да изтърпя няколко зловни забележки, за да разбера истината. Една жена, няма значение точно коя, по-възрастна от мен ми каза, че момичетата, които се омъжват твърде млади, рядко знаят за какво го правят, тъй като не са имали време да пораснат. А пък мъжете, които се женят за много по-млади от тях жени са обречени на постоянни емоционални сътресения и обикновено са неспособни да се справят със ситуацията, когато след време техните съпруги деца пораснат. Разбира се, това е обобщено разсъждение, но всичките тези приказки ме накараха за пореден път да се отдръпна, за да размисля. Реших, че ти, с твоята чистота, имаш правото сама да изградиш живота си. Сама да определиш чувствата си. Меги, тогава аз те излъгах. Не бях сгоден, само че ситуацията беше толкова експлозивна, че това бе единственото, което можах да измисля, за да те накарам да се отдръпнеш. На теб точно ти предстоеше да кандидатстваш. Дядо ти знаеше какво изпитвам към теб. Той нямаше нищо против да се оженим, но аз му казах, че според мен на теб ти трябва време да пораснеш. Само че, ако тогава бях тръгнал да ти обяснявам нещата както сега, ти със сигурност щеше да обориш всичките ми аргументи и щяха да надделеят чувствата. Желаях те — невероятно много! Болеше ме, копнеех по теб, изгарях! Гледах да не се срещаме много, след като тънката ледена кора бе пробита помежду ни. Когато ме погледна, всичко ми стана ясно — бях подценил чувствата ти, а самият аз не позволявах да се досетиш какво изпитвах към теб...

— Ти си бил влюбен в мен?! — Меги го прекъсна, изумена от неговото признание. — Ти си ме обичал и въпреки това... — Тя се отказа, спря и в един-единствен миг проумя целия смисъл и мъдростта на това, което той се бе опитал да направи. На седемнадесет години тя е била твърде неподготвена за брак. Без никакъв опит, без да познава

добре дори себе си, както и човешките взаимоотношения. Разликата в годините им би означавала, че той би се оженил за едно дете. Въобще не би могла да предположи тогава, че такъв брак ще бъде обречен. Сега тя не бе вече онова седемнадесетгодишно момиче, готово да приеме безрезервно неговите възгледи за свои, готово да го обожава и да му се прекланя...

— Но защо не ми каза? Защо ме остави да продължавам да мисля, че...

— Меги, как можеш да ти кажа? Десет години те нямаше. Беше въпрос на избор... Ти можеше да се върнеш винаги, когато поискаш. Знаеше къде съм, но се постара да се скриеш така, че да не мога да те открия и аз реших, че това, което някога бе изпитвала към мен, си е отишло и вече не съжаляваш за него... Смятах, че всичко в живота ти е наред.

— И какво, в един момент ти се умори да чакаш и се сгоди за Изабел?

— Не! — За нейна изненада той вбесено тръсна глава.

— Не? Как така?

— Нека да ти обясня! Целият ѝ живот се бе объркал. Съвсем до скоро тя е живяла в Лондон с един човек. Скарали се и тя се върнала. Но след време той дошъл тук и тя поискала да се оженят. Той е доста богат, а Изабел решила, че няма да намери друг по-млад. Но той, предполагам, не споделял нейните желания за брак. Тя се запозна с мен случайно, уверявам те. Знаем за желанието ѝ да се омъжи от някои нейни подмятания, като например, че вероятно аз бих могъл да бъда много добър съпруг, че след като съм успял да отгледам тези две момичета, една съпруга едва ли би ми създала трудности. Тъй като до този момент аз си бях представял само една жена в тази роля, открито ѝ казах да не се заблуждава, че може да стане моя съпруга. И наистина мислех така, докато не постъпих в болницата и там разбрах, че Изабел е обявила годеща ни. Всички вече го знаеха преди мен.

— Ти никога ли не си ѝ казвал на сериозно, че искаш да се ожениш?

— Имам ли вид на такъв глупак? — отвърна ѝ мрачно Маркъс. След кратка пауза, той я погледна право в очите и попита: — И така, нещата все още не бяха се объркали докрай, но ти дойде и веднага ми стана ясно, че това, за което най-много съм мечтал, бе и ти да изпиташ

същата привързаност към мен, както аз към теб. Но десет години са много време, за да съхраниш любовта си към някого и подобни мечти обикновено не се сбъдват. — Той се усмихна тъжно. — Още, преди да дойдеш, се чудех как да се отърва от Изабел. Единственото нещо, което можеше да ме накара да приема брака с нея, бе мисълта, че ще има някой, който да се грижи за момичетата, но скоро разбрах, че тя е много голям егоист и не споделя идеята ми. И тогава дойде ти... Не можех да оставя Изабел да си въобразява, че ще се оженим. Реших да бъда честен с нея и да ѝ кажа истината. Можеш да си представиш колко се изненадах, когато тя нахлу в кабинета и ми съобщи, че се връща при Пол и че годежът ни се разтрогва. Опитваше се да намери някаква разумна причина, за да не ме шокира с решението си. Каза ми нещо за това, че ти си я видяла с него и че си се втурнала насам, за да я злепоставиш пред мен...

— Да, видях ги — съгласи се Меги, — но нямаше да ти кажа. Не можех. Нямаше да понеса мисълта, че за втори път развалям твой годеж. Достатъчен ми беше психическия тормоз, че ти и без това ме ненавиждаш...

— Малко е да се каже! — вметна сухо Маркърс и Меги пламна, като срещна неговия поглед.

— Отдавах го на сексуална незадоволеност, защото ти и Изабел... След този инцидент...

Той отметна глава назад и се размая:

— Ако знаеш как благодарях на Бога, че ми се случи това! И преди си мислех, че ще бъде ужасно да се любя с нея, но когато дойде ти... Ако трябва да бъда искрен, аз изобщо не съм спал с Изабел. Сексуална незадоволеност, казваш? Не, това си беше направо депресия — дълбока и непреодолима. През всички тези години да очаквам жената, която мислех, че никога няма да имам и след това да виждам същата жена тук, в своя дом, още по-пленителна и чаровна, да се измъчвам от мисълта, че трябва да разруша стената, която тя е издигнала помежду ни, и да се задъхвам от безсилие... Но най-вече от това, че усещах, че все още има нещо... Имаше все още някаква искра, която би могла да се разгори и да лумне огън, който да изпепели и двама ни! Меги, кажи, не е ли така? — Гласът му изведнъж стана нежен, но тя нервно се отдръпна и той я погледна учудено.

— Нали не ми казваш всичко това, само защото... Заради днешния следобед? Имам предвид това, че разбра за моята девственост. Искам да ти кажа, че не съм го правила досега само заради чувствата ми към теб — призна тя, без да осъзнава какво всъщност означава това за него и без да забележи как погледът му изведнъж просветна. — Но не е нужно да се чувстваш задължен и да казваш, че ме обичаш, ако не е така.

— Не е нужно, права си — съгласи се той, без да се замисля, и сърцето ѝ се сви. — Разбира се, трябваше да се досетя, че на твоята възраст вече би го направила с някого...

Той се отдръпна точно в мига, когато тя почти щеше да се нахвърли върху него, обезумяла от гняв. Дъхът ѝ спря, като видя, че в очите му намира смях и обич.

— Аз съм идиот — мило каза той, като я придърпа нежно към себе си и някак съвсем естествено тя отпусна глава на гърдите му. — Прости ми, пошегувах се, не исках да бъда груб с теб. Откровено казано, нещата стигнаха дотам, че вече направо не можех да се контролирам. Не можех да повярвам, че след толкова години най-после си пред очите ми, твоето тяло — топло и възбуждащо, точно както го бях сънувал... Ти си жената, в която всеки мъж би се влюбил... Истинската... Единствената жена, която някога съм пожелавал. Дванадесет години са твърде дълго време за един мъж да чака...

— Дванадесет години? — Меги подскочи в прегръдката му. — Маркъс...

— Обичам те! Трябваше да бъдеш ти или никоя друга.

Сълзите напиреха в нейните очи и тъй като той много добре знаеше какво изпитва тя, обгърна я с ръце, докосна с брадичка копринената ѝ коса и нежно залюля тялото ѝ.

— Меги, има още нещо, което не си ми казала.

— Какво? — погледна го тя въпросително, леко отдръпвайки се.

— Все още не си ми казала какво изпитваш към мен. Дали това, което се случи между нас, не бе само логичният завършек на един несбъднат спомен или началото на нов живот, който ти би искала да споделиш с мен?

Меги го погледна с удивление. Никога досега не бе се осмелявала да си го представи такъв — нерешителен, несигурен, уязвим — и сърцето ѝ се изпълни с доброта и любов.

— Обичам те, Маркърс! Мислех, че любовта ми е умряла и затова се осмелих да дойда. Макар че някъде дълбоко в подсъзнанието си усещах, че не е така. Когато те видях, разбрах, че чувствата ми към теб са живи и още по-пламенни отпреди.

— Моята жена — прошепна Маркърс с любов и я притисна отново към себе си. Започна страстно да я целува. Тя се смееше и се огъваше в неговите прегръдки, осъзнавайки каква дълбока пропаст се простира между момичешките ѝ видения и истината.

— Защо се смееш? — попита той и леко се отдели от нея.

Тя му каза и двамата продължиха да се смеят щастливо:

— И аз си го помислих, но исках да го чуя от теб...

Решиха да съобщят новината на Сузи и Сара, когато седнат да вечерят. Уговориха се, че с оглед „годежа“ му с Изабел бе редно да изчакат три-четири месеца и тогава да направят скромна сватба, но не виждаха нищо лошо в това да осведомят момичетата за плановете си.

— Вероятно ще тръгнат всякакви клюки — предупреди я Маркърс, — но ще го преживеем. Общо взето Изабел много-много не я обичат тук.

— Сигурно ще има и такива, които ще кажат, че си се оженил за мен от мъка — добави Меги, но той трърсна глава и се усмихна. Дяволито пламъче заблестя в очите му.

— Неведнърж съм се улавял как едва се сдържам да не те докосна.

След вечеря Маркърс отвори една бутилка шампанско и събщи новината.

— Видя ли? Нали ти казвах! — изпищя радостно Сузи, като се обърна към сестра си. — Нали ти казвах, че сигурно са били влюбени и затова Меги е избягала оттук. Знаех си, че ако успея да я върна, ще се влюбят отново!

Меги втренчи поглед в нея и зяпна с изненада, а Маркърс се засмя и каза тихо:

— Понякога силата на нежния пол направо започва да ме плаши.

— Но как така си разбрала, Сузи? — запита я Меги.

— О, не знам. Може би погледът на Маркърс, като го питах за теб... А когато ти дойде и видях как го гледаш, всичко ми стана ясно.

През цялото време очите на Сузи се отместваха ту към Меги, ту към Маркърс. После тя се замисли, остави чашата с шампанско и на свой ред попита:

— Маркъс, сега като се ожените и ви се родят деца, тези деца ще ни се падат и племенници, и братовчеди, така ли? Дано все пак ви се родят момичета — момчетата не ги обичам...

Маркъс погледна към Меги, след това се обърна отново към Сузи и каза:

— Ще се научиш, сестричке, ще се научиш да ги обичаш. И когато ги обикнеш — Господ да им е на помощ!

Три месеца по-късно Маркъс и Меги се ожениха тихо и скромно в селската църква. След това направиха малко тържество в къщата на викария. Маркъс забеляза как Сузи се кипри в новата си шаферска рокля пред очите на по-големия син на неговия съдружник. Приближи се до ухото на своята законна съпруга и прошепна:

— Мислиш ли, че госпожа Симъндс си дава сметка какво си навлича на главата, като предлага да се грижи за тези двете — малките, докато ни няма?

Меги разбра какво има предвид и инстинктивно погледна към жената на викария, но Маркъс я спря:

— Не, недей да я предупреждаваш. Дванадесет години чакам мига, когато ще бъда само с теб. Не мога да чакам още толкова, само заради тази малка подробност.

Издание:

Пени Джордан. Игра на съдбата

Американска. Първо издание

ИК „Арлекин-България“, София, 1993

Редактор: Саша Попова

ISBN: 954-11-0045-7

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.